

உ
கணபதிதுணை,
கூஷணிகாசலபத்யேநம:

ம: ராணி க் க வ ர ச க சு வ ர மி க ள்
புராணவசனம்.

இ ி து

சென்னைத்திராவிடவாத்தனசபையாரது

வேண்டுகோட்பிரகாரம்

புலோவியம்பதி

மஹாவித்துவாம்சராகிய

வ. கணபதிப்பிள்ளையவர்களுடைய

இயற்றப்பட்டு,

மேற்படி சபாகாரியதரிசி

பு. எ. முனிசுவாமிநாயகரால்

சென்னை

இலக்ஷ்மீவிலாஸ அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

—*—

1875.

(Registered Copy Right.)

விஞ்ஞாபனம்.

தி ரா வி ட வ ர் த த ன ச் னை ப யா ர ல்
இயற்றப்பட்ட புஸ்தகங்களுள்
அச்சிடப்பட்டன.

	விலை.	அண்
சமஸ்கிருதபிரதமவாசக புஸ்தகம்	"	௩
இரகுவமசம முத்தபாகம்	"	௪
இரகுவமசம இரணடாமபாகம்	"	௪
வில்ஹணீயம்	"	௧௨
மாணிககவாசகசுவாமிகள புராணவசனம்	"	௧௦
கந்தரானுபூதிவிருத்தியுரையும், அருணகிரிநாதா ஜீவியமும்	"	௩

இவைவே னடுவோர் சென்னப்பட்டணம் இலிங்கசெ,
டிவீதியில் (307) வது. கதவிலககமுள்ள வீட்டிலே வசிட்
கும் என்னிடத்திலே வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

இங்ஙனம்

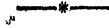
ஷை சபாகாரியதரிசி

பு. எ. முனிசுவாமிநாயகர்.

உ

சிவமயம்.

மு க ப ந் த ன ம்.

பிரமாண பூதாசிகரத்திற் பிரகாசியாநின்ற அ
துல்யமான சைவசமயத்திற்குப் பிரதானகுரவர்நால்
வருள் ஒருவராகிய திருவாதவூரடிகள் திருச்சரித்
திரம் தமிழிலும் சமஸ்கிருதத்திலும் பத்தியரூபமா
ன பிரபந்தங்களுள் அடங்கியிருக்கின்றது; ஆயின
மையின் அவை கலைவல்லார்க்கேயன்றி ஏனையோ
ர்க்கு சுலபமாய்ப் புலப்படா. சிவனடியார்களாகிய
அறுபத்து மூன்றுநாயனமாரது திருச்சரித்திரத்தை
சைவசித்தாந்தசாகரத்தை நன்குபருகியவரும், பரம
த்திமிரபாஸ்கரரும், சைவமென்னும் செஞ்சாலிவள
ர வேதாகம பிரசங்கமாகிய மழைபொழியும் காலாந
புதமும், அதுல்யவித்துவ குடாமணியும், திரவியத
தைத் திரணமாகக்கருதி, சிவபெருமானது திருப்புக
ழை பிரவிஸ்திரணம் செய்தலே வினோதமாகக்கொ
ண்ட மஹானுபாவரும் ஆகிய ஸ்ரீமத் ஆறுமுகநா
வலரவர்கள் கத்தியரூபமாக வியற்றித் தமது பரோ

பகாரசிங்தையினை விளக்கினர். ஆதலின் ஜன்மசாப
ல்யம் அபேக்ஷித்தசைவர்களையாவரும் அம்மஹானு
பாலரது பெரியபுராணவசனமாகிய ஓளஷத்தையு
ண்டு பவரோகந்தீர்ந்து சிவலோகசுகம் அடைகின்ற
னர். அறுபத்துமூன்று நாயன்மாாரது திருச்சரித்திர
த்திற்குச் சமமுடைத்தாய் திருவாதவூரடிகள் சரித்
திரமும் கத்தியருபமாகவே யிருப்பின் அஃது சை
வசமயஸ்திரிகளுக்கும் பாலர்களுக்கும் ஏனையோர்
க்கும் பிரயோசனமுடைத்தாய் இருக்குமென்பதை
க்கருதி, சைவப்பயிர் வளர்த்தலில் பேரவாவினராய்
திராவிடவர்த்தனசபையாரும், சைவவேளாளகுலதி
லகப்பிரபுகளாகிய நாகூர் - ம-நா-நா-ஸ்ரீ, ச. இராஜ
சேகரபிள்ளையவர்களும், திரிசிரபுரம் - ம-நா-நா-ஸ்ரீ
ஸ்ரீநிவாசகபிள்ளை யவர்களும், சென்னைமாநகரம்
வணிககுலதிலகமான ம-நா-நா-ஸ்ரீ-அப்பா துணைசெ
ட்டியாரவர்களும், ஏனையசைவப்பிரபுகளும், எனது
வீட்டிற்குவந்தும், பஹரம் பத்திரிகாசம்பிரோஷண
ஞ்செய்தும், மாணிக்கவாசகசுவாமிகளது திருச்சரித
திரத்தைக் கத்தியருபமாய்ச்செய்யுமாறுபலகால்வே
ண்டினர். ஆதலின் அவர்கள் வேண்டுகோட்பிரகார
மே நான் ஹாலாஸ்யமாஹாத்மியம், திருவினையா

டல், திருவாதவூரடிகள் புராணம், முதலிய பக்தி
 விவர கிரந்தங்களைப் பரிசோதனைபண்ணி அவற்றி
 லடங்கிய கதைகளைச் சங்கிரகித்து, ஒன்றற்கொன்று
 விவராதமாகி வருவனவற்றை, எனக்கு சம்ஸ்கிரு
 தபாஷாபோதனைசெய்த கருணையங்கடலும், என்க
 ண்ணைவிட்டகலாத குரவருமாகிப் சுரோத்திரியம் ச
 தூவேத வையாகரண ஸ்ரீநிவாஸாசாரியசுவாமிகள்
 து திருமுன்னிலையில் அவிவரோதமாக்கி, யாவர்க்கும்
 புலப்படும் வசனநடையில் விளக்கினேன். என் வெ
 ளளறிவுரையிற் குற்றமாய்தல் விவேகிகளுக்கு அரி
 தன்றேனும் “நீபிரித்தன்னமுண்ணும் தூயதீம்பா
 ல்போல” மாணிக்கவாசகப்பெருமானது திருச்சரி
 தத்தைக் கொள்க மஹான்கள்.

இங்ஙனம்

சென்னைத் திராவிடவாத்நனசபை

வ. கணபதிப்பிள்ளை.

உ

விஞ்ஞாபனம்.

திராவிடவர்த்தனசபைப் பண்டிதரில் ஒருவராகிய

ம - ன - ன - ஸ்ரீ, வ. கணபதிப்பிள்ளை யவர்களால்

இயற்றப்பட்ட கிரந்தங்களுள்

அச்சிடப்படுவன.

சம்ஸ்கிருதம்.

துவிதீயவாசக புஸ்தகம்

சந்திதர்ப்பணம்

வியாகரணசங்கிரகம்

சப்தகுசுமமாலிகா

தாதுருபதர்சினீ

கங்காநதிபிரவாஹ

மஹாநாவர்ணனம்

தமிழ்.

இரகுவம்சம் மூன்றும்பாகம்

இரகுவம்சம் நாலும்பாகம்

இரகுவம்சம் ஐந்தாம்பாகம்

இரகுவம்சம் ஆறும்பாகம்

தாசகசாஸ்திரவிஞ்ஞாவிடை

பதப்பிரயோகவிவரணம்

சுத்திபத்திரம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
அ	கசு	தொறும்	தொறும்
"	கஅ	மேழுகே	மேழுகே
நசு	கக	இருங்காரணம்	இருக்குங்காரணம்
சுஎ	க௦	வருந்துதலை	வருந்துதலை
சுக	ந	சிவபெருமான்	சிவபெருமான்
நுந	கஅ	மீபத்தே	சமீபத்தே
நுசு	கந	நனகு	நன்கு
சுக	ந	நீவிர்.	நீவிர்
சுசு	அ	ஆயின்மை	ஆயின்மை
எசு	க௦	தான்	தான
எஎ	கரு	சிவபெருமான்;	சிவபெருமான்
க௦சு	கஎ	வாங்கும்பொட்டு	வாங்கும்பொருட்டு
கநக	கசு	துக்கசாரத்தில்	துக்கசாகரத்தில்
கநஅ	கஉ	விசனம்	வியசனம்
கருஉ	அ	திருச்சிற்றம்	திருச்சிற்றம்பலம்
கசுந	கரு	பல்பகை	பல்வகை
கசுரு	எ	பசியினாலுள்ளது	பசியினாலுழன்று
கசுசு	உ	நின்றகமத்திற்	நின்றகமத்திற்
கசுஎ	கஉ	தரிசனத்தனர்	தரிசனித்தனர்
கஎஉ	கசு	ஆனந்த	ஆனந்த
கஎசு	கரு	எழுதல	எழுதல
"	கஅ	சது	சதுர்

வந்தனதாயினி.

எம் திராவிடவர்த்தன சபையில் உள்ள சம்ஸ்கிருதப்
ண்டிதருள் ஒருவரான ம - ா - ா - ஸ்ரீ. வ. கணபதிப்பிள்ளை
யவர் எங்கள்வேண்டுகோளைச் சம்மானித்து, அநேககால
னதிராவிடகிரந்தங்களைப் பரியாலோசனைசெய்து இந்நூலை
யியற்றித் தமதுபேரப்பகார சிந்தனையைப் பிரதரிசனித்ததற்
காக மிகுந்த வந்தனஞ் செய்கின்றேம்.

இங்ஙனம்

திராவிடவர்த்தன சபையாராகிய

சுவாசகபுர ஆதினம

இராமலிங்கதம்பிரான் முதலியோர்

சுசிகை.

இம்மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் புராணவசனம் பெருப
பாலதாய் ஹாலாஸ்யமாஹாத்மியந்தழுவி இயற்றப்பட்டது.
அதலின் சம்ஸ்கிருத நூலறியார்க்குச் சிலகதைகள் விரோத
யுத்தமாய்த்தோன்றின், அன்னோர் முற்கூறப்பட்ட சம்ஸ்கி
ருதகிரந்தத்தைக்கண்டு ஆசங்கையகலுக.

உ

கணபதி துணை

கூடினிகாசலபதயே நம:

~~~~~

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்

புராண வசனம்

பாயிரம்.

காப்பு.

பவளமால்வனையினிலவெறிப்பதுபோல்
பரந்தநீற்றழகுபச்சுடம்பிற
றிவளமாதுடனின்றாடியபரமன்
சிறுவனைப்பாரதப்பெரும்போ
தவளமாமருப்பொன்றொடித்தொருகரத்தல்
றரித்துயர்கிரிப்புறத்தெழுதுங்
கவளமாகளிற்றின்றிருமுகம்படைத்த
கடவுளைநீனைந்துகைதொழுவாம

நடேசர் துதி.

இச்சாதருமடந்தையொடிசைந்துயிருடம்புபோல
விதம்படுலகங்களின்விரிந்தொளிவிளங்குவா

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்

மதங்கமொடு துருதுவிவளங்கெழுமுழங்கவே
 மதம்பரடம்பயிலசெழுங்கழலிடைறஞ்சுவாம.

சிவகாமிஸ் துதி.

உட்கசிதம்பரவணங்குமையணங்கிலா
 உட்கணநதசுகநனகுபுனைபங்கினா
 உட்கமணமொருவவெங்கணுமிசைநதுளாள
 உட்கவகுசிறுபங்கயமிடைறஞ்சுவாம.

சுப்பிரமணியஸ் துதி.

புனகா தகுமபவயா துமபிழுகனெம்பிசீ
 புனகுஞ்சிழஞ்சிறுசதவகைகளபுலமபவே
 புனசுபுணைகணகுளிரவநதுலயுகின்றதா
 புனசுகொண்டிமிகுமனபுடனினறஞ்சுவா

தூதபயன.

புனசுவனநகைதயிபம்பினாநயநதே
 புனசுதயினினைப்பவாசெவிப்புலனிறைபபே
 புனசுசீழ்ப்புவிபுரப்பருடலிடடா
 புனசுபுகததுறிலரனசபையிலவாழ்வார

திருச்சிறுநம்பலம்

உ

சிவமயம்.

மந் திரி ச் ச ரு க் க ம்.

—*—

ஆதிமத்தியாந்த ரகிதரும், சர்வபூதாதாரமான்
வரும், நிஷ்களரும், நிராமயரும், நின்மலரும், பரஞ்
சோதியும், மாயாபாச பந்தனப்பட்டுழலும் ஆன்மா
ககளுக்கு அருள்வெள்ளம் பொழியும் வண்ணம்,
ஆறுதிருவதனங்களும், கேதனம் வச்சிரம் அங்குர
ம விசிகம வேல் அபயம் வரதம் பங்கயம மணி பரு
தண்டு வில்என்பன இயைந்த புன்னிருதிருக்கரங்
களும் கொண்டு சகலீகரித்த பெருமானும், ஆகிய சர்வ
பிரமணியக் கடவுளது பக்தகோடிகளுள் அக்கிரக
ண்ணியரும், லேதசாஸ்திர மஹாநிதியும், உருத்
திராக்ஷமாலாபரணரும், பஸ்மோத்தூளிதவிக்கிரக
ளும், ஸ்கந்தவிஞ்ஞானதீபத்திற்கு வர்த்தியெனவ
ந்தவருமாகிய அகஸ்தியமஹாமுனிவர் எழுந்தரு
ளியிருந்து திராவிடசாதியர்க்கு நாதோற்பததி, வா
ணோற்பததி, அர்த்தவிவிர்தி, அலங்கார ரசயுக்தமா
ன விருத்தநதின் இலக்கணம் ஆகியவற்றை மொ
ழியப்பெற்றதும், தேவாதிதேவராகிய சோமசுந்தரக்
கடவுள் அனேகம் திருவிளையாடல்கள் செய்யப்பெ
ற்றதும், வேகவதி தாமிரவர்ணியென்னும் உபயநதி

மாணிக்கசுந்தரவாமிகள் புராணவச்னம்.

கீளின் விளங்கள் மல்கப்பெற்றதும், இயலிசைநாட்
கருகெனநூழ்த்தமிழையும் பூவைக்குழாங்கள் பக
ர்ந்து தலைசாய்த்திருக்கும் மனோகரமான சோலை
கள் மலியப்பெற்றதும், பரமகுருவாகிய குகப்பிரம
மும் சங்கத்தமிழ்ப்புஷ்பராக இருக்கப்பெற்ற மஹி
மைசேர்ந்ததும், நற்கீர்முதலிய பொய்யடிமையில்
லாத புலவர்கள் வசிக்கப்பெற்றதும் ஆகியபாண்டி
மண்டலத்திலே, பல்வகைவளம்வாய்ந்து ஒப்புயர்வி
ன்றி விளங்கும் திருவாதபுரம் என்னும் ஒருபதிபுள
து. அப்பதிக்கண்வசிக்கும் பிராமணருள் ஞானசார
ங்களிற் சிறந்தவரான ஆமாத்தியகுல வேதியர் ஒரு
வாஉளர். அவர்பாரியாகிய சதீதனுவரத்தினத்தின
திருவுதரத்திலே, கருணாபயோநிதியாகிய சோமசுந்
தரக்கடவுளது அனுக்கிரகவலத்தினாலும், மஹாள்
கள்புரிந்த புண்ணியபலத்தினாலும், சிவஞானமே
ஓர்வடிவெடுத்தும்பவித்தாலென்ன ஓர்குழந்தைபி
றந்தது. உலகின்கண்ணே பல்லிடத்தும் வியாபிக்கு
ம் மாயாஜாலமாகிய அந்தகாரபடலம் அகலவும், அ
ம்மாயாஜாலத்திலகப்படுவானா நரகப் படுகுழியில
வீழ்க்கும் பரமதங்களாகிய தாரகாகணங்கள் ஒளிய
மூங்கவும், சிவபத்தர்களது இருதயங்களாகிய பங்க

யங்களெல்லாம் மலரவும் உதயஞ்செய்த ஞானபாஸகரராகிய அக்குழந்தைக்கு, ஞாதியர்யாவரும் திருவாதபுரேசர்என நாமமிட்டனர். பூர்வபக்தத்துச்சதிரன் சகோரம்மகிழவும் சந்திரகாந்தம் நெக்குநீபொழியவும், குமுததடாகங்கள் குலாவிப்பொலியவும், நாளுக்குநாள் கலாவிருத்தியெய்தி வளர்ந்தாலென்ன திருவாதபுரேசர், தந்தைமகிழவும், தாய்நயனங்கள் ஆனந்தபாஷ்பஞ்சொரியவும், சிவனடியாரது சிந்தைகள்மலர்ந்து திகழவும், நாளுக்குநாள்வளர்ந்தனா. நிஷ்காமபுண்ணியமாகிய விதையினுளடங்கியிருந்து, அங்குரித்து, ஜனனமென்னும் பங்கத்தினின்றூநீங்கி, சிவானுக்கிரகமாகிய குருத்துவாய்ந்து, நானாவகை விக்கினமென்னும் களைகள் நீங்கப்பெற்று, சைவநிச்சயமென்னும் பலம்விளையும் வண்ணமவளர்ந்த செந்நெல்என்று உருவகித துணைக்கப்படும் தகைமையினராகிய திருவாதபுரேசருக்கு அவர்ஞாதியர் அன்னப்பிராசனம் செளலம் ஆதியகிரியைகள் இயற்றி, வித்தியாரம்பஞ்செய்வித்து, உபநயன விதிமுடித்தனர்.

சைவமுனிவர்கள் இயற்றிய மாதவங்களும், திருவாதபுரேசர் பூர்வஜனனங்கடோறும் புரிந்த சிவ

௭ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

புண்ணியங்களும், அவரது தந்தைதாயர்செய்த தருமங்களும், கருணம்புதியாகிய பரமசிவனது அனுகூலமும் ஒருங்குசேர்ந்தமையாலே, அவாவேதாங்கங்களாகிய சினை, கற்பம், வியாகரணம், சந்தசு, சோதிஷம், நிருக்தி ஆகியவற்றையும், தருமசாஸ்திரங்களையும், சர்வபுராணங்களையும், தருக்கமீமாம்ச சாஸ்திரங்களையும், ஆயுர்வேதம் தனுவேதங்களையும், பல்வகைக்கலைகளையும், வேதாகமங்களையும், நாடகத்தையும், பாஷைகளையும், இராஜநீதிகளையும், பதினாறு வயசினுள்ளேகற்று சமானமற்றபாண்டித்தியமெய்தினர்.

திருவாதபுரேசர் மானுடர்க் கின்றியமையாச்சி மப்பினவாயகலைகள் யாவற்றிலும், அவற்றின் பயனைய ஞானத்திலும், அதன் பயனை ஒழுக்கத்தினும் சிறந்து யாவரும் புகழ்ந்துரைக்கும்வண்ணம் நிலவாநின்றனர் என்னுஞ் சமாசாரஞ் செவியுற்று, சந்தனப் பொதியச்செந்தமிழ்முனியும்செளந்தரபாண்டியனெனும் மஹாராஜனும் சங்கப்புலவரும் தழைத்தினிதமர்ந்த மங்கலப்பாண்டி வளநாட்டின் கண்ணே மறம் எனப்படுவனவனைத்தும் ஒட்டி, அறம் எனப்படுவனவனைத்தும் நாட்டி இராச்சிய பரிபாலனஞ்

செய்து கொண்டிருந்த அரிமர்த்தன் பாண்டியமஹாராஜன் அதிகசந்தோஷமடைந்து, அவரைத் தமது சமூகத்துக்கழைப்பித்து, அவருக்குச் செயற்பாலனவராய உபசாரங்கள் யாவுஞ்செய்து, சிறுவரசிலே அவரைடைந்த பெருங்கல்வியைச்சுட்டி மிகவும ஆச்சரியமுற்று, “இவ்வாறுசம்பவித்தமை கிருபாசமுத்திரமாகியசோமசுந்தரக்கடவுளது திருக்கருணாகடாகூத்தினால்” என்று புகழ்ந்தோதி, அவரைத்தனது பிரதானமந்திரியாக்கி தென்னவன்பிரமராயன் என்னும் நாமம்வழங்கி, சகலராஜர்களும் மதிக்கும்வண்ணம்பிதாம்பரம், இரத்தினபுரணம், வெண்கலிகை, சாமரை, யானை, குதிரைமுதலிய பலவரிசையளித்து, அவரைச் சன்மானித்தனன். கருவித்திறமறியும் நூல்களிலும் மனுநீதியிலும் மஹாநிபுணரான திருவாதபுரோசர் இராச்சியபரிபாலன கருமத்திலே சிறிதுந்தவறாது முயன்றும், அன்னியதேசங்களிலிருந்து கொண்டாட்டம் யானை குதிரை இரத்தினமுதலியவற்றை குணதோஷபரீகைசெய்து அரசன் பொருட்டுவாங்கியும், மன்னரிடுத்திறைகளைக் கிரமப்படி ஏற்றகாலத்திலே ஏற்றும், பிற ஆவசியகருமங்களை விதித்தகாலத்திலே முடித்தும், அரிமர்த்தனபாண்டிய மஹாரா

அ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

ஜனது ஆனந்தத்தை நாடோறும் விருத்திசெய்வா.
ராஹா. இங்ஙனம் நிகழுங்காலத்தில் அரிமர்தனை
பாண்டியமஹாராஜன் இராச்சிய பரிபாலனத்திற்
கொண்ட கவலையாதானுமின்றி, தன்மாளிகையினி
ல்இனிதுவதிந்து சகலபோகங்களையும் அனுபவித்து
வந்தான்.

திருவாதபுரோசர் மஹாபிரபுத்துவமான இரா
ஜபதமடைந்தனனோனும், பாவத்திற் கஞ்சுகின்றவரு
ம, தனலோபம் பரமானுப்பிரமாணமேனு மில்லாத
வருமாதலில், பொருட்களின் நித்தியாநித்தியத்தை
க் கைத்தலநெல்லியங் கனியேபோல் நன்குணர்ந்த
மஹான்கள் ஒழுகிய பத்திரெறியே தாமும் ஒழுக
விரும்பி, சிவனடியார்க்குத்திருவமுதளித்தலாகிய உ
ததமபுண்ணியந தினந்தொறும் புரிந்தும், சகலான்
மாக்களுக்கும் திருவருள் சுரக்குந் திருவுளத்தராய்ச்
சோமசுந்தரக்கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கும் திருவா
லயஞ்சென்று, அவர் சந்நிதியினின்று, இருகாஞ்சிர
மிசைகூப்பி, அழலிடைப்பட்ட மேழுகேபோல உ
ள்ளநெக்குருக, உடைமையாற, உரோமஞ்சிலிர்ப்ப,
கண்களினின்றும் ஆனந்தவருவிசொரிய, பேரின்பக்
கடலிலமிழ்ந்தி, துதித்துச் சேவித்தும், பவசாகாதீர

மேற்றுந் தெப்பமான சிவநாமத்தை உச்சரித்தும், மெய்யன்பு செய்துவருவாராயினார். இங்ஙனமே நாடோலும் நடைபெறுங்காலை, திருவாதபுரோசர் பூர்வ ஜன்மங்கடோறும் புரிந்த நிஷ்காமனாபுண்ணியங்களின்பயனாய், மெய்ம்மையாம் பொருள்விவேகமும் பல்வகைப்பட்ட பொய்ம்மையாம் பொருள்விவேகமும், அவருக்குத் தோன்றலும், இகத்திலே யனுபவிக்கப்படும பாலவான இராச்சிய சுகமுதவியவற்றிலும்; பரத்திலே யனுபவிக்கும் சுவர்க்காதிபோகங்களிலும் நிராசையுற்று, சூரிய கிரணேஷ்ணத்தால் வருந்திய பிரயாணிகள் சாயாவிருக்கத்தடியை யடைதல்போலவே, ஜனனவெயில் வருத்தம் நீக்கும்படி சிவபெருமானது திருவடித்தாமரை நிழலிற்சேரவிரும்பி, கிருபாசாகரமாகிய எம்பெருமான், ஆன்மாக்களையாவும் பாசபந்தம் நீங்கி முத்திபெற்றுய்யும் வண்ணம திருவுளங்கொண்டு திருவாய்மலர்ந்தருளிய நிமலாகமங்களை அதிசிரத்தையுடன் அல்லும்பகலும் சுற்றுவந்தாரா. சைவாகமங்களைக் கற்றுவருங்காலை, நானாவிதமாயப் பாசம்வியாபிக்கின்றமையும், அப்பாசம்பந்தத்தினாலே ஆன்மாக்கள் ஜனனமரணமென்னும பெருங்கடலுட்கிடந்து மயங்கித்தியங்குகின்றமை

கூட மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

யும், அவ்வான்மாக்களிடத்துக் கொண்டபெருங் கருணைத்திறத்தினாலே, சிவபிரான் அப்பாசத்தை நீக்கிக் கைவல்யசுகங்கொடுத்தருளுகின்றமையும், ஏகபிரமமாயும், சத்தியஞானசுகமாய்ப்பவராயும், நிஷ்களராயும், விசுவாதிகபிரபுவாயும், சர்வஞ்ஞராயும், சர்வகாததராயும், பரஞ்சோதியாயும், நிஷ்டாபிராப்தராயும், அப்பிரமேயராயும் இருக்கின்ற சிவபெருமானைத் திரிகரணங்களாலும் மெய்யன்போடு சேவிக்கும் அடியார்க்கேயன்றி ஏனையோர்க்குக் கைவல்யபிராப்தி அசாதத்தியம் என்பதும், இருவினையொப்புமலபரிபாகம் வினாவிலேயடையும் விதியுடையார்க்கு முன்னுண்டாவதாகும் அதிதீவிரபக்குவம் உற்றார்க்குச் சத்தியஞான முணர்த்துவது எம்பெருமானது திருவாயினின்றும் பிறந்தபரிசுத்த ஆகமம் என்பதும் திருவாதபுரோசருக்கு நன்குபுலப்பட்டன.

புலப்படவே மெய்ஞ்ஞானத்திற்குச் சாதனமான விசாரமடைந்து திருவாதபுரோசா “வேதாந்தத்துணரிபும் ஆகமத்துணரிபும் பேதமுடையன எனமனசிலே நிகழும்சந்தேகத்தையொழித்து, குருவடிவாகிய தம்மையும் சீஷனாகிய என்னையும் நன்கு உணர்த்தியருளும்ஞானோசாரியர்வந்து எனக்கு உபதேசஞ்செயப்

பெறுநாள் எந்நாளோ” என்றுபலவாறுபுலம்பியும்,
 “மெய்யன்பினாக்கெளிவரும் பெருங்கருணைக் கட
 லாகிய ஞானாசாரியரது அறபுதபோதனையினுலன்றிப்
 பிறிதொருவாற்றால் பாசவிமோசனஞ்செய்யவுன்னு
 தல், மரககலமின்றி மஹாசமுத்திரத்தைக் கைகளா
 ல் நீந்திக்களாயேறத் துணிதல்போலும்” எனச்சி
 திதலும், பேரின்பவீடெய்தும் விருப்பமிகுதியால், ச
 ற்ஞரவர் உள்ளோ என்று அறியும்வண்ணம் சைவா
 சாரியர்களுடனே எண்ணிறந்த வாதங்கள் செய்வா
 ராயினார். தேனுண்ணும் அபேகைக்கூடியுடைய வண்டு
 சோலையிலும் தடாகத்திலும் அலர்ந்திருக்கும் பல்
 வகைமலர்களிலும் வீழ்ந்து வீழ்ந்து அவற்றிலிருக்
 கும் மதுவினால் உதரபூரணமுறாது, மிகுதேன் பொ
 ருந்தியமலரைத்தேடித் திரிதல்போலவே, மோகக்
 கூகமாகிய இன்பமதுப்பருகும் அபேகையினராகி
 யதிருவாதபுரோசர் பற்பல சைவாசாரியர்களுடன் வா
 தஞ்செய்து செய்து, மனப்பூரணமுறாமையாலே, ஆ
 சங்கைகள் யாவற்றினையும் நீக்கும் மஹாசக்தியுடை
 யாராகிய ஞானாசாரியரைத்தேடித்தேடித் திரிந்தனர்.

இங்மனமே ஆத்துமவிசாரங்கொண்டு சிவபெ
 ருமானது திவ்வியசரணபுண்டரீக நிழலடையும் ஆ

௧௨ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

ஸைமீதூரத் திருவாதபுரோசரிருக்குங் காலத்தில், ஓர்
நாள அரிமர்த்தனபாண்டிய மஹாராஜன் பல்லலங்
காரங்களுடனும் வந்து சிங்காசனத்தின்மீது வீற்றி
ருந்தனன். அவ்வமையத்தே மஹாராஜனது குதி
நாடிநாகாப்போர் அவன்சந்நிதிசென்று வீழ்ந்து
மஸ்கரித்து “மஹாராஜனே! சந்திரகுலதீபமே! உ
மது சாலையினின்ற குதிகைகள் அனேகம் இறந்
துபோயின; எஞ்சியவை வியாதியினாலே பீடிக்கப்
பட்டிருக்கின்றன; ஆயினமையால் புதியகுதிகை
ள் ஆவசியகமாக வாங்கவேண்டும், அன்னியதேசங்
களுக்குச் சென்று பரராஜர்களயாவாயும் வென்று
வாகைமலை சூடற்குக் குதிநாப்படையே அதிசகா
யம்; ஆனகாரணத்தால் எவ்வகை முயற்சிசெய்தே
னும் குதிநாசம்பாதித்தல் வேண்டும்” என்று அஞ்ச
லிக்கரத்தினராய் மொழிந்தனர். அச்சமயத்திலே சி
லதூதுவர்கள் மஹாராஜனது சந்நிதிசென்று கும்
பிட்டு “மண்டலேசுரா; சோழதேசக் கடற்கரையி
லே ஆரியதேசத்தவர்கள் உத்தமகுதிநாகொண்டு வ
ந்திருக்கிறார்கள், யாம்அதுகண்டேம்” என்று சொ
ன்னார்கள். அச்சமாசாரங்கேட்டலும் அளவில்லாம
கிழ்வுற்று மஹாராஜன் அவர்களது விசுவாசத்தை

வியந்தோதிப் பின்பு மந்திரியாகிய திருவாதபுரோச
னானோக்கி “மந்திரீ ! நீரோளனதுகண். உம்மையன
றிவேறியாவர் இராஜகாரியம் விசுவாசபூர்வகமாயச
செய்கின்றார்கள் ? என்குதினாச் சாலைகாப்போர் கு
தினாகளில் எண்ணிறந்தன மாண்டன வென்றும்,
எஞ்சியன வியாதிகளாற் பீடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன
வென்றும், யுத்தத்திற்கேற்ற உத்தமமான குதினா
ஒன்றேனு மில்லையென்றும் எனக்குச் சொன்னாக
ள் ; ஆதலாலே நீர் என்திரவியசாலைதிந்து அளவி
ல்லாததிரவியம் எடுத்துக் கொண்டுபோய், சோழ
தேசக் கடற்கரைசென்று அங்கே கொடுவரப்படும
உத்தமகுதினாகளில் அதியுத்தமமாயின எண்ணிற
ந்தன வாங்கிவாரும்” என்று ஆஞ்ஞாபித்தனன்.

அதுகேட்டுத் திருவாதபுரோசர் இராஜன்கட்ட
ளையிட்டவாறே புரிவோராய், இராஜனது திரவிய
சாலைதிந்து உத்தமவாசி கொள்ளவேண்டிய திரவி
யங்களெல்லாம் எடுத்துப்பின் அறைத்தாழிறுக்கி,
அத்திரவியச் சுமையைத் தமதுவீட்டில்லைவதது, பி
ரயாணத்தின்முன்னே எம்பிராணாகிய சோமசுந்தரக
கடவுளைத் தரிசித்து வணங்கி, அவரது விடைபெற்
றுச்செல்லவேண்டும்சங்கற்பமுடையராய், தீர்த்தநா

கசு மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

யகமாகிய சுவாணபதுமினி என்னும் பிரசன்னசலில
மலிற்றைந்த வாவிமில்வீழ்ந்து ஸ்ரானஞ்செய்து, பா
வங்குளனநதைபும தூளிமாக்கும் சிவசின்னங்களா
கிய விபூகி உருத்திராக்ஷ மணிமாலைதரிதது, நித்தி
யகருமங்கன்யாவும் முடித்தது, அத்தடாகத்தின சமீ
பத்தே வீற்றிருந்தருளும் விநாயகக்கடவுளை நாளிகே
டம கந்தம் தூபம்தீபம் முதலியவற்றால் பூசித்து, பி
னபு கிருபாசாகரமாகிய சுபபிரமணியக் கடவுளைச்
சேவித்து, தமதுமனாபிலாஷைகள் சம்பூரணமாகும்
வண்ணம் பரப்பிரமமான அவரைப் பிரார்த்தித்
து, பின்னர் அனுக்கிரகருபினியாகிய மீனாக்ஷிதே
வியார திருச்சந்திரிமுன்னின்று வணங்கித்துதித்து,
பின் சோமசுந்தரக்கடவுள் திருச்சந்திரிசென்று, வெ
யிலிடைப்பட்ட வெண்ணெயேபோல மனமுருகிஅ
ஞ்சலியஸ்தராய் உரோமாஞ்சிதமுற்று “ சிருஷ்டி
ஸ்திதிசங்காரம் திரோபவம் அனுக்கிரகம் எனப்படு
பஞ்சகிருத்தியங்களும் நடைபெற ஆனந்தததாண்ட
வம் புரிந்தருளும் எம்பிரானே! அருட்கட லே! அ
டியாக்கொளியோ! பத்திவலையிற்படுபவரே! என்கா
ருடிரோ! தேவாதிதேவரோ! அகிலகாரணரோ! சிவபி
ரானே! அடியேனது பிரயாணம் சபலமாகுடவன

ணமும், இத்திரவியமனைத்தும தேவரீருக்கும் தேவரீரை மெய்யன்போடு வழிபடுமடியாருக்குமவிரியோ கமாகுமாறும், திருவுளம்பற்றியருளாக" என்றுபிரார்த்தித்து நின்றனர். இவ்வாறுசிவபிரானைப் பிரார்த்தித்துத் திருமடும் அமையத்தில் ஓர் ஆதிசைவப் பிராமணர், அவர்க்கெதிர்சென்று, அவர்கையிலேதிருந்றுகொடுத்தனா; அதனை அளவில்லாத சிரத்தைபுடன்வாங்கித் திருவாதபுரேசர் "இதுவே எனப்பிராமணசித்திக்கு முற்குறிஎன்று பேருவகைபொங்கமேனியெங்கும் பூசினா. பின்பு சிவபிரானைத்துதித்து விடைபெற்று, பாண்டியமஹாராஜனது மாளிகைபுகுந்து, அவனுக்குத்தமது பிரயாணத்தைமொழிந்து, அவனனுமதிபெற்று, சங்கம், படகம், பேரி, சல்லிகை, தானாமுதலிய வாத்தியங்கள் என்கும்பூழங்கவும், வெண்குடைகவிப்பவும், சாமரையிரட்டவும், சதுரங்கசேனைகுழவும், இரத்தினகசிதமான பெறசிவிகைமீ திவாங்கு, கல்வரையும் பாலைக்கடுஞ்சாமரம் நான்யாறும் முல்லை மருதங்களுங்கட்டாது கிடைத்துச் சமுத்திரத்தின கண்ணதான திருப்பெருந்துறை நோக்கிச்சென்றனர்.

திருச்சிறம்பலம்.

திருப்பெருந்துறைச்சருக்கம்.

இங்ஙனம் நிகழ்வுறவே, கிரிவர்க்கங்கள் யாவற
யள்ளும் மகிமைதங்கி யிராநின்ற கைலாசத்திலே,
சாம்பூரதமாகிய உத்தம செம்பொன்னு வியன்று, ந
வமணியழுத்தி விளங்கும் திருவாலயத்திலே, ஆந்
ரகோடி பாலாதித்தியர்கள் ஒருங்குதித்தாலென்ன,
அனந்தங் கிரணங்கள்வீசி திகாந்தங்களினுள்ள இரு
குழாமகற்றிப் பிரகாசியாநின்ற கனகமணிமண்ட
பத்திலே திவ்விய சிங்காசனத்தின்மேலே, ஏகபிரா
மாயும், பரிபூரணராயும், சர்வஞ்ஞராயும், சர்வவியா
பகராயும், சர்வசத்தியராயும் அகிலபிரபஞ்ச சாஷ்
யாயும், நித்தியராயுமுள்ள சிவபிரான், தமதுகிருபா
சத்தியாகிய பார்வதிதேவியானா வாம்பாகததிற்கொ
ண்டு அருட்கடல் பூரணமாய்ப் பொங்கித்தும்பும
திருநயனங்கள் பொலிய எழுந்தருளியிருந்தனர். அ
வ்வமையத்திலே பிரமதகணங்களிற்சிலர் பேரி, கா
களம், சுரமண்டலம், துந்துபி, சின்னம், சங்கம், சல்லி
கை என்பனவாதியான வாத்தியங்களை முழக்கினா,
சிலர் இருபுடையினுங் கவரிவீசினர் ; சிலர் ஆலவட்
டமசைத்தனர்; சிலர் முத்தவெண்குடை கவித்தனர்,

தும்புருநாரத சித்தவிதாரகர் வினைசோதன
 ச் சிவபிரானது திருமலநதவ கோதடியைப் பிரதி
 பாதிக்குஞ்சாமவேதங்களைப்பாடினா. உடைவாளும
 பிரமபுந்தாங்கிச் சித்தநதவைசிகாமணிபாடியிருந்
 நந்திகேசுரர் சிவபெருமானுக்குப் பககமாய்கினறனா.
 இலகூடமியும் பூமிதேவியும் தேவமாதாசநும உலக
 மாதாவாகிய பாவதிதேவியா சமீபமநின்று செஷ
 த்தனர். அவ்வமையத்திலே பிரமீவிஷ்ணுமுதலி
 யோர் உணாக்கருஞ் சித்ததையுடனெழுந்து “சிவபெ
 ருமான் கருணைகூந்தருஞ் சமயமிதுவே” எனப்
 சிரமிசை கரதலங்கூப்பி வறவறுமுழக்கங்கொய்து
 அழல்வாயப்பட்ட மெழுகேபோல மனம் கெக்குஞ்
 சருக, தேகங்கமபிக்க, உரோமஞ்சிலிப்ப, மயிர்
 ககாரோறும சுவேதசல முண்டாச, கண்களினின
 றும் ஆனந்தபாஷ்பஞ்சொரிய, நாந்தழுநழு நா
 னாத்ரிமாற, தம்மைமற்று பெரினப சாகூதக்த
 கநிசின்றனர். இவ்வாறு நிகழவுறுஞ் சமயநதிக்க
 ம்பருமான கருணைவேள்ளம பொழிந்திற் திருமு
 க்குகில திருபுனனகைகாட்டி, தமது தந்தைசெஷ
 பிரானிருந கண்திபதிகளைபும, பந்தாகனையும் கோ
 ககியநளி “அன்பாகவே ! திருவாதபுராசன என்

கஅ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

லனுக்கு ஞானோபதேசம் பெற்றுப் புகழ்மாறு துணிந்தேம
நீதலால் நீயாயாவரும் சாரிய வடிவங்கொண்
கொல்லும் நமக்குச்சீஷர்களா யமையுமவண்ணம்
"நான் வெடநாதிது எமமுடனவமமின்" என்று
ஆரூரூரபித்த துரினா. எமபிரான் கட்டையிட்டரு
ளிய உணர்ச்சிநானே அவாகன்யாலநம் அவ்வு நவ
அவாகன்யா. அவாகனோடு, சிவபிரானஞாஞா
வடிவங்கொண்டருளி அரிபிரமேந்திராதியபு
நனங்கருங்குப, வேதங்களின் சிரசுகளாகிய உபநி
ஷதங்கருங்குப, அதிதமாயிருக்கின்ற திருநாஞா
வடிவங்குப, புழம்மீதவி ஜனமாந்தரங்கடோறுமபஞ்ச
கனெயத்தியினின்று வருந்தியபற்றிய துஷகரமான
பங்களின் பெருமபயனென்ன, தனாமீதுதிண்ட
மலலமலலசென்று திருப்பெருந்துறையென்னு
நவவிபகேஷத்திரமடைந்து, அங்கே, புன்னாகம்,
சுன்னம், சம்பகம், நந்தம், குங்குமம், செருந்தி, கோ
ங்கு, பாடலம், பனசம், சூதம், குரா, புகம், தெரு
முதலிய சாயாவிருக்கங்கள் செறிந்து சூரியகிரணம்
அணுப்பிரமாணமெனும் வீழப்பெறுது, சைத்ரிய
பொருந், மலர் மந்தமாருதம் வீசப்பெறு, மலர்,
நாமின லுப் பூஞ்சோலைசென்று, அதனமத்திய

பொலியும், சுகந்தமலர்நிறைந்த சாகைகள்செறிந்த, குருந்தவிருகத்தடியிலே அடியார்குழாங்கூடி எழுந்தருள், திருநெடுப்போசரது பாசபந்தம் கழிதற்கரிய காலமபார்த்த இனிதிருந்தனா.

அவ்வமையதிலே திருவாதபுரோசாதானேபுண்ட சூழ்மாமணிச்சிவிகையினர்பலருஞ்செல்லப்பெறுமபெருமவீதியெனென்று, மகற்புருத்தித்தனுவானேவீழ்ந்து கணாசிறிதுங்காணாது, வேகமாருதம் விசிபுலைப்பசோக்வன்னிசுட்டகமவருத்த, பறபலதிசைபுத்திரநதோர்கனாயொன்றுகண்டு, வனையறைபபட்டாதமசிழ்வுடையோராய், அத்தனைசோந்தா லென்னலே, பாவபுண்ணியபாசவாறறலாறபல்வகைபட்டகத்தோனனும் ஜனனசமுத்திரத்தினுள்ளேவீழ்ந்து, நுண்செயென்னும பிரபலவாயு வீசிவீசிபுலைப்ப, நாணவதைபாக வியாகுலமெனனும் அக்கினிமனத்தினைகடிக, வருந்தித்திரிந்தவுராகிய திருவாதபுரோசா, அக்கனையனையை உடைதற்கேற்ற இருவினையொப்புமலப்பிபாக உசமபவிக்கப்பெற்று, சிவபெருமானது விருபாசத்தியின்வசத்தால் திருப்பெருந்துறையடைந்தனா. திருப்பெருந்துறையின்கண் உளவாகிய விவிதமானசோலைகளையும், பூந்தடாகங்களையும், செந்நெ

௨௦ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

ல்வயல்களையும், கன்னல்வேலிகளையும், ஏனைய வள
ங்களையும் காணுந்தோறும் பேருவளாய்ந்தித் திரு
வாதபுரோசர், சிவபிரான் ஞானசாரியை நுமேனிகொ
ண்டெழுந்தருளியிருக்கும் சைத்தியபூஞ்சோலையின
ருகே செல்லுங்காலையில், அங்கே சிவபக்த சங்கத்தி
னின்றெழும் நிமலவசவாகமங்களின் அதிமதுரதொ
னி, அவரது சரோத்திரநாதிர வழிச்சேறலும், மன
சுருதி, தேகமெங்கும் உரோமாஞ்சிதமுற்று, எல்லை
யில்லா ஆனந்தம் தலைக்கொள்ள, தமக்குப்பாங்கே
நின்றபரிசனரிற் சிலடைப்பார்த்து “ஏவலாகளே!
இசசக்தம்யாது அதனை இப்பூங்காவிற சென்று அறி
நதுவந்துணாமின்” என்று கட்டளையிட்டனர். நெரு
வாதபுரோசர் இட்டகட்டளையைச் சிரமிசைதாங்கி ஏ
வலர்கள் புஷ்பநந்தனவனஞ் சென்று பின்னர்த் தி
ருமபிவந்து “சுவாமி! இவ்வுத்தியானமத்தியிலே ஓர்
குருந்தவிருகூநீழவிலே ஓர் ஆசனத்தில் வியாககிரச
ருமத்திலே, சடாமுடியினராயும், விபூதிருத்தியாகூ
மாவிகை விளங்கும் மேனியினராயும், புஸ்தகந்தாந
கிய கரத்தினராயும், தக்ஷிணமூர்த்திபோன்ற ஓர் ஆ
சாரியர் வீற்றிருக்கின்றனா. அவருக்கு நாற்புடைய
னும் எண்ணிறந்த அடியார்கள் சூழ்ந்து வீற்றிரு

ஆ யாதோ ஓர்நூலைப் படிக்கின்றனர். இஃது அவர்கள் படனத்தா லுண்டாகும் ஒளி” என்றனர். ஏவலாளர்கள் இவ்வண்ணம் உரைத்தலும் அம்மஹாணைக்காணும் ஆவலோடு திருவாதபுரோசர் அவ்வாராமமத்தியிற்சென்று, அகமும் முகமும் அலர்ந்து மாமணிசசிவிகை சின்றுமிழிந்து ; தமமுடன்வந்த பரிசனரையெல்லாம் அங்கண்ணிறுவி, தாமேதனியே ஆதரததோடு செல்லுகையில் அவாமனசெல்லாம் நெருப்பிலிடு வெண்ணெய்போலவுருகியது ; கண்கள் னின்று ஆனந்தபாஷ்பம் தாண்டாநாயாப் பொழிந்தது. வலக்கண்ணும் வலததோளும் ஒவுறாதுதுடித்தன. உரோமம்புள்ளியாயின. இங்ஙனம் நிகழ்லும் திருவாதபுரோசர் சிறிது அதிசயமடைந்து “ எனக்கு இம்மஹாணைக் காணமுன்னமேதானே ஓகாலுமுண்டாகாத பத்தியுண்டானது. விழியினின்றும் ஆனந்தவருவிசெரீரிகின்றது. மெய்ம்மயிர் பொடித்தது. வலததோளும் வலக்கண்ணுந் துடிக்கின்றன. எனமனசு வன்னிபெய்வெண்ணெய்போல வலியழிந்து ருருகின்றது. எந்தேகமும் உணர்ச்சிமுற்றும் சுவாதந்திரியமமற்றன. இஃதென்ன அற்புதம் ! இங்ஙனம் நிகழ்வு காரணத்தானே இவளோ அடியேனது மல

உஉ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராண்வசனம்:

பாசத்தினையொழித்து ஆட்கொண்டருளும்வண்ண
 வந்தருளிய ஞானதேசிகமூர்த்தி. இதிற்சிறிதுஞ்
 தேகமில்லை, என்றுசொல்லி வினாவினடந்து குற
 தவிருகூழம்பித் சென்றனர். அவ்விருகூழத்தின் சி
 முளதான ஓர் பிராசாதத்திலே அதிபாவனமான ஓரி
 த்திலே, வேதங்கள் ஓர்புடையிலும், நிமலாகமங்க
 ள் ஓர்புடையிலும், புராணங்கள் ஓர்புடையிலும்,
 ஞானபேதமான சமய மூல்கள் ஓர்புடையிலும் தொ
 ளியப, வேதங்களாற் பிரபாதிககப்பபும் தருமாத
 தகாம மொகூவைவவங்களைபும், அவவேதங்களுத
 , அநீதமானகதிககூழதுவெனச் சைவாகமங்களி
 பாநகூசெயும் சரியை கிரியை யோகம் ஞானமன
 னப்பபும் சகாப்பாதங்களைபும் நனகுணாந்த மாண
 ளைகள் வினாவிடைபேசு ; சரியையில்வல்ல தொன்
 ளைகளும், கிரியையில்வல்ல வடியாரும் சிவயோக
 ளில்வல்ல தாசாகளும் ஞானத்தில்வல்ல பததருப
 பொலிய ; மூலவேதங்களோதி முடியாதபொருளா
 கிய சிவபெருமான் திருவாய்மலாந்தருளிய நிமலாக
 மங்களின் அளவினையடைப்பவராயும், அவற்றின் அ
 த்தங்களைபுணர்ந்து அவற்றின் மகிமையால் ஆகரு
 ஷிககப்பட்டு ஆராமைப்படுபவராயும்; அவற்றைக்கற

பவராயும்; ரீத்தியானந்தங்காரணமாகக் கிதநடனம்பு
 ரிபவராயும், அழுதும் தொழுதும் நகைத்தும் அயர்
 பவராயும்; ஞானநயனவகளாலே பரமசிவனது திரு
 வுருவைக்கண்டு பின்பு இப்பிரபஞ்சத்தினைக் காண
 மனமின்றி விழித்தகணகுரடமாய்த் திரிபவராயர்;
 தொளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பது அடியா
 முழ, உருத்திராக்ஷமாலையச் சித்ததினமகாத்
 ரகத்தினும் உரத்தினும் சமுத்திரமநிந்தது, தெய்
 ரிலே விபூதி அணிந்து, காஷாயவஸ்திரமஉடுத்த
 வெண்குகிற்கோவண வுடைமராயும், சரத்திலி
 ம் சிவஞானபோத புஸ்தகத்தினராயும், கார்டிய சி
 னமுத்திரையினராயும், தண்டுக்கயினி ல்வளங்க, ந
 வினா பஞ்சாக்ஷபோசசாரணஞ்செய்து, திருவடிந
 ளில் பாதுகைசேர்த்தி, புசங்கபந்தனம் விளங்கும
 ராகலாபங்கள்பொலிய, மோகசனத்திலே ஞான
 சாரியர் வீற்றிருந்தமைவெய்க்கண்டு திருவாதபுரோச
 குருமூர்த்தியை அனபுரிவைநத மனசினால்வணங்கி,
 வணங்காதவா போலவும் பெருமீத முற்றவாபோல
 வும நடித்து, ஞானகேசிகரை மோக்கி “ஐயனே! தே
 வரீரது திருக்கரத்துத் திகழ்வதும் புஸ்தகமயாதெ
 னசசெப்பியருளுக” என்று வேண்டினா. அப்போ

௨௪ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

து ஞானசாரியா “இப்புஸ்தகம் சிவஞானபோதம்” என்று உத்தரமளித்தருளினர். அதுகேட்டுத் திருவாதபுரோசா சுவாமீ! சிவமாவதுயாது? ஞானமாவதுயாது? போதமாவதுயாது? அடியேனதுஇவ்வினாகுட்குப் பிரதிபுத்தர மளித்தருளுவீராயின் முறகாலத்திலே திருககைலாசகிரியின் தக்ஷிணசிகரத்தினிற் றந்த கல்லாலவிருக்ஷத்தின் நீழலிலே சனகர், சனநதனர், சனோதனர், சனற்குமாரர் என்னும் முனிவாநால்வாக்கும் உபதேசஞ் செய்தருளும்வண்ணம் தக்ஷிணமூர்த்தியாய் எழுந்தருளிய பெருங்கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமானே தேவரீர், அடியேனும் தேவரீரது திருவடிக்கடிமையாவேன்” என்றனர்.

அதுகேட்டுக் குருசுவாமிகள் சிவமாவது சமானாதிகரகிதமாய் நிற்குஞ் சத்தியப்பொருளே; அப்பொருளையறிவதே ஞானம், அறிந்ததனை உணர்வது வேபோதம்” என்று திருவாதபுரோசா புந்தியிற் போந்த ஆசுவகை அகலும் வண்ணங் கூறியருளினர். அவா புகன்றருளிய வார்த்தையைக்கேட்டலுடனே அதிதீவரபக்குவமடைந்தவராகிய திருவாதபுரோசா “பொன்னம்பலத்தின்கண்ணே சிருஷ்டி ஸ்திதி சநகாரம் திரோபவம் அனுக்கிரகம் எனப்படும் பஞ்ச

கிருத்தியங்களும்கூட பெறும் வண்ணம் ஆனந்தத்
தாண்டவம் புரிந்தருளுஞ் சிவபெருமானே அடியே
னே ஆண்டு கொண்டருளும் வண்ணம் திருவுளம்
பற்றி ஞானதேசிகத் திருமேனிகொண்டு வந்தனர்”
என்று மனத்திலே நிச்சயித்து, அவரது திருச்சா
ணபுண்டரீகங்களின் முன்வீழ்ந்தெழுந்து, அஞ்ச
வியஸ்தராய் “எம்பெருமானே!! கருணையங்கடலே!!
மினனினும் அரித்தியமுடையனவும், எககாலத்து
மதுக்கத்தை விளைப்பனவுமான பிரபஞ்சப்பொருட்
களெவற்றிலேனும் அடியேன் விரும்பேன்; தேவ
ரீரது திருவடிக்கமலங்களை யடைந்து, இருவினைப்
பற்றினாலே தொடர்ந்துவரும் ஜனனமென்னும் வி
யசனத்தை யொழிக்கு மாறுபெருங்காதல் கொண்
டேன்; ஆயினமையின் எம்பிரானே! தமிழேனே இ
ங்கே ஆட்கொண்டருள்க” என்று பிரார்த்தித்து, மு
கமெல்லாம் கண்ணீர்மூத்தெனச் சொரிய இரங்கிய
முதுகின்றனர். இவ்வண்ணமே புகன்று திருவாதபு
ரோசா அமுதுநிற்கின்றமையைக்கண்டு, அந்நவம்
வதிந்த பததசங்கத்திலே சிரோஷ்டரான ஒருவர் அவர்
க்கு இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் சம்பிராப்தமா
யதென்று நிச்சயித்து, எழுந்து ஞானதேசிகர் திரு

உக மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

முனவின்று “எம்பிரானே! கருணாகாமே! தேவ
ரீர் இவ்வனபன மீது திருவருட்கண்டெயது, இவ
னது வினைகளை யாவற்றையும் அகற்றி ஆட்கொள்
ளும் வண்ணம் திருவுளம்பற்றியருளுக” என்று ப
ரிந்து வணங்குகின்றனா.

அதுபொழுது பாமதயாநிதியாகிய ஞானசாரி
யா, ஐனதத்தகஞ்சிச் சிங்தைவெருவி அசனை
யொழித்தலையெ முகதிய மனோரதமாய்க் கொண்ட
திருவாதபுமோசாமேல், திருக்கருணாகடாக்ஷரு செ
யது, அந்ததியனமுன்னா, பதுமம் அலாநதுநினை
முலெனன, தமக்கு முன்னா முகமலாந்து நின்ற
பாருவரைப்பார்த்து “அன்பனே! நின்னையடிமைக்
கொள்ளும் நிமித்தமாயேயாம், இருவினையொப்பும்
மலபரிபாகமும எயதப்பெற்ற இமமாணவகுழாத
துவன இததலத்தைச்சார்ந்தேம். நீ பூவஜனனங்க
ளிலே மயறாநிதிகாமனா புண்ணியம்செய்தனை; நின்
புண்ணியமே நின்னைசமரக்ஷணைபுரியும், நீயாதொ
ன்றறக்கேனும் அஞ்சேல்” என்று திருவாய்மலாந்து
அநநானே அவனாபாட்கொளற்குவாயந்த நன்னுளாப
க்கொண்டு, தமது திருச்சந்நிதியில்வீற்றிருந்த மாண
வாயாவருள்ளும் சிரேஷ்டமானவ ரொருவரைப்பார

ச்ந்து “மைந்தனே ! சிவபுண்ணியம்புரிந்த விவேகியா
 கிய இவ்வன்பனது வியசனங்கள்யாவையும் விமோ
 சனிப்பித்து, ஞானோபதேசஞ்செய்து ஆட்கொள
 றும் வண்ணம் சித்தமுற்றேம, ஆதலின்சைவாகா
 ங்களிலே பிரதிபாதகஞ்செய்யுமவாறே செயற்பாலன
 லான யத்தனங்கள் யாவையும் நீ வினாவிற்கெய்து
 முடி” என்று ஆஞ்ஞாபித்தருளினர். ஞானதேசிக
 ா நவின்றருள்ய தேனினுந் தெளிபாலினுமினிய ம
 துலாசகங்கேட்டலும் அவ்வடியார பேருவகைபு
 தது; குருசுவாமிகளது திருக்கருணையை விபந்த
 அககணத்தேதானே அப்பூங்காவினிடையே புஷ்ப
 மாணிகைகளினாலும் பாட்டுவஸ்திரங்களினாலும் ஞா
 ஆலயம் சமைத்து, அவ்வாலயத்தின மத்தியில் தி
 வஷிய ஓர் ஆசனமசேர்த்து, ஞானோபதேசத்திற்கு
 ளேண்டிப் சமபாரங்கள்யாவையும் சமபாதித்துவை
 துப்பின்பு, ஞானாசாரியரது திருச்சந்நிதிசென்று
 நககளைச சென்னிமேலேறிக் கும்பிட்டு “மனக்
 கொட்டமுடையார்க்குச் சுவப்பனத்தினுந் தோன்ற
 நபெருமர்னே ! தூயவகத்தினராய அடியார்க்கெளி
 வரும, கருணாநிதியே ! தேவரீ ரனுமதிப்பிரகாரமே
 ஆலயஞ்சமைந்தது” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தன

௨௮ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

௩. பின்பு, சூரியாஸ்தமயனமாய், ஞாலமெங்கும் இரு
ட்டடலஞ்செறிந்து பதினைந்து நாழிகையாய் சகல
பிராணிகளும் நித்திராவஸ்தை யடைந்திருக்கும் அ
ரத்தராத்நியில், திருவாதபுரோசருக்கு மாயாமலம்
நீங்கும் சமயமசம்பவித்தது.

அததருணத்தைப் பிரதீகித திருந்தவராகிய
ஞானசாரியா, திருவாதபுரோசரையாட்கொள்வதற்கு
வாயத்தகாலம் இஃதே” என்று மாணவகுழாததை
விட்டெழுந்து திருமஞ்சனச்சாலேசென்று, குங்கும
ம புழுகுகஸ்தூரிசந்தனம் முதலிய வாசனாவஸ்துக
ளே மிச்சிரஞ்செய்து, திருமேனியெங்கும் அர்ப்பண
ஞ்செய்து; பரிமளமூட்டிய குளிரந்த தூயகங்காசல
த்திலே ஸ்நானஞ்செய்து, திருமேனிக்கண்ணுள
தான நீளாவஸ்திரத்தினால் துடைத்து, அநர்க்கிய
மான பட்டுவஸ்திரம் உடுத்தி, நவீன ஆலயத்துட்
பிரவேசித்து, தென்முகமாக ஆசனத்தின்மேல் வீற்
றிருந்தருளினர். அப்பொழுதே திருவாதபுரோசருட
தூயநீரிலே ஸ்நானஞ்செய்து, சுப்பிராம்பரந்தரித்
து, திருமேனியிலே திருநீறணிந்து, தமது சிரமிசை
இருசரணபங்கயங்களையுஞ் சூட்டிக் கைவல்லிய சுக
மளிக்கும் வண்ணம் திருவுருக்கொண்டெழுந்தருளி

யவராகிய ஞானாசாரியரது திருமுன்னிலையிற் சென்
று மகிழ்கூர்ந்து நின்று, அவரது திருப்பாதபுண்ட
ரீகங்களை அபிஷேகித்து, முன்னர் அவற்றிற்கு அ
ர்ச்சனைபுரிந்து; பின்னர் பனிநீர்முதலாய வாசனாவ
ஸ்துகள் சோந்த சந்தனத்தை, அவரது திருமேனி
யெங்கனுமபூசி, மதுகாழாலும் வண்ணமென்வாச
ச செங்கழுநீர்த்தாமம குட்டி, அவரது திருக்கோல
த்தை நயனங்கள்கொண்ட அவா நீங்கப்பார்த்து, எ
ல்லையில்லாப் பேரானந்தங்கொண்டு; ஆதரத்துட
னே கைகூப்பிவணங்கி, பருப்பு நாரிகேலபழத்து
ருவல்சருக்கரை ஆகியவற்றைச் சேர்த்து, பசுப்பா
விலே சமைத்த திவ்வியவழுதினை, ஞானாசாரியர் ச
நிதியில் கனகபீடத்திலே சுவாணபாத்திரத்திற் ப
டைத்து, அதில் நெய்சொரிந்து, வாழைப்பழம் மா
ம்பழம் பலாப்பழம் ஆகியவற்றைச் சேர்த்து, ஆத
ரத்துடனும் அசுசத்துடனும், குருசுவாமிகளைப்பா
ர்த்து, “பூர்வகாலத்திலே அரிபிரமேந்திராதியா பி
ழைக்கும் வண்ணம் ஆலாகலவிஷத்தை யுண்டாருளி
யபெருமானே ! அடியேன் இப்பொழுது தேவரீர்து
சந்நிதியிலே விநியோகித்த அமுதினையுண்டாருள்க”
என்று பிரார்த்தித்தலும், காருண்ணியவிக்கிரகமா

௩௦ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

கியஞானசாரியா, அன்பாறுவேண்டுகோளின்வாழ்ந்
உண்டு ஜலத்தினாலே திருக்கரசரோருகங்களைப் பிர
க்ஷாலனஞ்செய்தனா. அதன் பின்னர் திருவாதபுரோ
சர் வெள்ளிலை பாக்குமுதலியவற்றை அரப்பணஞ்
செய்து கண்டாநாதத்தோடு தூபதிபங்காட்டி, ஞா
னசாரியா திருமேனியிலே திருநீறுதரித்து, தூப
பணங்காட்டி, அவரது திருமுடியினமேற பட்டுக்
ருடைகவித்து, வெண்சாமரம் ஆலவட்டமபற்றி அ
டியாரகள் பரிவுடன்கூழ், திருவாதபுரோசா நறுமல
ாநிறை கரதலத்தோடு, குருசந்தியில இனிது வீற
நின்றனர்.

அவ்வேலையிலே, ஞானசாரியர், பத்தேனாமநி
ரங்கனும், எண்பத்தோர்பதங்களும், ஐம்பத்தோரகூ
ரங்களும், இருதூற் நிருபததுநாலு புவனங்களும்,
முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் ஐந்துகலா பேதங்களு
ம், ஆறுஅத்துவாக்களும், அகற்றி, மனாதிதமானசி
வத்தோடு அறிவுசேரப் பாசபந்தம் நீங்கப் பெறுபவ
ராகிய திருவாதபுரோசர்மேல் இங்கி கிருபாகடாகூ
ஞ்செய்து, ஸீபஞ்சாகூரத்தை ஸ்தூலரூபமாகவு
கூடாமரூபமாகவும், அவரது செவிவழியே உபதே
சித்து சாகூடமஸீதினைக் செய்தருளினா. திருவாதபு

ஸோசரது சகலபவங்களும் ஞானதேசிகரது அடிபக
 ஷோககந்திற்றிலே தீபத்தின்முன்னர் அந்தகாரமபோ
 லந்மகன. அதுபொழுது திருவாதவூரடிகள் தேசிகச
 வாமிகளது திருவடிகமலத்தின்கீழ் வீழ்ந்தனர், ஆ
 னந்தமுற்று வாழ்ந்தனர், அத்தன்பின் குருசுவாமிகள்
 வேதசிவகௌருமதீதமான தமது திருப்பாதங்கொ
 ண்ணையும, சந்தோஷத்தோடும், அன்பரது சென்னி
 ம்ந்து சூழ்மினா. உடனே அவர்க்கு சமசாரவாசனை
 அகன்றது. அநாதியாயிருந்த பசுகரணங்கள் அநாத
 தம மாண்டன. மித்தியாஞானமயாவும் ஒழிந்தன.
 சிவகரணங்களும், அவற்றின் பயனாய் கஞானமும்,
 சுகவித்துவமும், சுகவறிவும் ஜலித்தன. இவ்வாறாக
 சம்பவித்தலும், திருவாதவூரடிகள், தமது சென்னி
 யின் மீதிருந்த குருசரணாவிந்தங்களை, இருபவனவக
 ளின்னும் சேர்த்தினர்; இருகரங்களாலும் மாராசிலணை
 த்தனர். பின்னர் மஹானந்தததோடும் சத்தியஞா
 னத்தோடும் எழுந்து நின்றனர். அப்போது சரச
 முகதவூடன் தேவேந்திரன் பஞ்சதாருக்ககரினகக
 ரத புத்தபவகளை வருஷம்போவப் பொழிந்தன.
 புத்தரணத்திபதிகள் ஆர்த்தனர். அடியார்கள் ஆன
 கதாவேசமுற்று நடனம்புரிந்தனர். எண்ணிலலா

௩௨ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

ஞானசாரியர்க்கு இருபுடையினும் சாமரம் வீசினா; ஆலவட்டமசைத்தனர். இன்னணம் நிகழ்வீறறிருந்த ஞானதேசிகரது சந்நிதியில் வீழ்ந்திறைஞ்சி, சிரத்தினிஸ் இருகாங்கூப்பி, வெயிலிடைப் பட்ட வெண்ணெயேபோல உருகுகின்ற மனசினராய் திருவாதவூரடிகள் “பிரம விஷ்ணுக்களுக்குங் காண்பரியபெருமானே ! தேவர்கள் முனிவர்கள் தொழுதற்கரியபிரானே ! ஒன்றற்கும் பற்றாத சிறியேனது பவங்கள் யாவையுங் வீட்டி, மேலாம்பதத்தில் நாட்டியருளுதற்கா இத்தேசிகத்திருமேனிகொண்டு எழுந்தருளினீர்? என்பிதாவே ! என்னையடிமைகொண்டருளிய ஆதிகர்த்தர்வே ! மான்மழுத்திகழும் திருக்கரமுடையாரோ ! காலனையுதைத்த திருவடியினரோ ! என்குலதெய்வமே ! பொய்யர்க்குப் பொய்யனே ! மெய்யர்க்குமெய்யனே ! மந்தனதாருவில் வன்னிபோலவும், பாவினில் நெய்போலவும் மறைந்து நிற்பவனோ ! அன்பெனும் பாசமிசித்துப் பற்றுவார்க்கு எளிதில் வெளிவரும் கருணாமூர்த்தியே ! போற்றி ! போற்றி” என்று புகன்று அழுதுநின்றனர்.

அன்றிராவி னிருள்நீங்கி பிராமியமுகூத்தமாதலும், திருவாதவூரடிகள் ஞானசாரியது திருமேனி

சந்தனாதிபரிமளவஸ்துகள் நறும்புஷ்பமாலிகை என் பனவற்றின் பாரந்தாங்கலாற்றா தென்றிரங்கி, அவற் றைநீக்கி, மனத்துயர்யாவும்கன்று அடியார் குழா த்திடை விளங்கினர். பின்பு சூரியோதயமாதலும ஞானதேசிகர் திருவாதவூடிகளுக்கு நிமலாகமங் களின் அர்த்தங்களைப்போதனைசெய் தருளுவாராயிலு ன். “வாராய்மகனே! செம்பினிற்பற்றியகனிம்பு போ லவே நின்னைப்பற்றியமலம், எதிர்ப்பட்டவஸ்துகளி ன் வண்ணங்களைப் பொருந்துகின்ற ஸ்படிகம்போ லிருக்கின்றது. அம்மலவாசனை காரணமாக எண்ணி ல்லாத ஜனனமெடுத்து உழன்றனை. நீபிறந்த புல னங்கடோறும் யாம்நின்று நினது புண்ணியபாவங் களுக்கேற்பச் சுகதுக்கங்களை நுகர்வித்தேம். நீ அ வற்றை நுகர்ந்து மனக்கோட்டங்காரணமாக மீட்டு ம் பிறவிக்கு விததுண்டாக்கித் திரிந்தனை. ஆன்மா க்கள் புரிந்த புண்ணியபாவங்களுக்கேற்ற பிரயோ சனமான சுகதுக்கங்களை யாம் நுகர்விப்பதென்னை யோ? என்று சந்தேகிப்பையேல் அதனை நிராகர ணஞ்செய்வேம், கேள், நினக்குச் சர்வஞ்ஞத்துவ மேயில்லை; ஆதலின் இக்காலத்திலே இஃது நுகர்ந் பாற்று, இஃது அடையற்பாற்று என்று அறியநீவல்லை

௩௪ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவச்னம்.

யலலை, நினது வினைகள் நின்னையறிந்து சேரும்வ
னமையினவல்லவா என்று சந்தேகிப்பையேல் அச
சந்தேகம் ஒழிப்போம், கேள். வினைகள் சடமாதலா
ல அவற்றிற்கு அவ்வகையான சக்தியின்று. 'ஆத
லில் நின்னையும் நின்வினைகளின் பயனான சுகதுக்க
நுகளையும் உணர்ந்து சர்வஞ்ஞத்துவமுடைய நாம
அவற்றை நின்னைக்கொடு நுகாவித்து, 'மெய்ஞ்ஞான
மளித்து, மலவாசனையகற்றி, கைவல்லியசுகம் நின
னையனுபவிப்பித்தல் அதியாவசியகம். இம்மலவாச
னையை மார்க்கும் ஒருங்ககற்றி யாம் அவனாயெல்
லாம மோக்ஷசுகம் அனுபவிப்பியாது இருங்காரண
மென்னையோவென்று சந்தேகிப்பையேல், மகனே
கேள் ! யார்யார்க்கு பாவபுண்ணியங்களின்பலன் து
லைத்தட்டிலிட்ட சமபாரமுள்ள இருபொருட்கள்
போல் சமமுறுகின்றனவோ அவ்வவர்க்கே மலபரி
பாகம் சம்பிரபந்தமாகும். அக்காலம்வர் தெய்தப்
பெறுதோர், அஃது வருங்காலபரியந்தம் வருந்தி, ம
யங்கி, ஜனனமென்னும் மஹாசாகரமத்தியில் வீழ்ந்
துஉலைவர்; அவர்களது பவபந்தனை யொழியுங்காலத்
தைப் பிரதிக்கித்திருக்கும் எம்மையேனும், ஜனன
மரணவேதனைப்பட்டிலையுந் தம்மையேனும் அக்கால

மளவும், விசாரியார்கள். இருவினைமொப்புமலபரிபா
கம எப்போதுகூடும் என்றுகேட்பையேல் உத்தரம
ளிப்பேங்கேள். ஒருவன்யாம்வசிக்கும் கேஷத்திரங்க
டோறும்யாத்திசைசெய்துபுரியஞ்சிவபுண்ணியத்தி
ன்பலன் எப்போது அனுபவிக்கநிகழுமோ, அப்போ
தே இப்பருவம் வந்துகூடும். நமக்குளவாகிய ஸ்வரூ
பமுன்றுண்டு, அவைஉருபம் அருபம், உருபாருபம்
எனபனவே. அவற்றுள் உருபம் நினது நயனேநதிரி
பததிறகுக் கோசரமாகிவந்த இக்குருவடிவீம். அரு
பம், ஆதிமத்தியாநத வாசசிதமாய், சாவாந்தரியாயி
ததுவமளய்தி, சகலான்மாககளதும் பாசவோகளைந்
து அவாந்மனகோசரமாயிருப்பது. உருபாருபம்,
சகலரும்வந்து வணங்கற்கெளிதாய் ஆன்மாக்கள்
வெஃகியவரங்களெல்லாம் அளித்தருளும் சிவலிங்
கவடிவமே. சாலோக சர்மீப சாரூப சாயுச்சியமெ
ன நமபதம் நான்குள. நம்பொருட்டு நநநவனம
வைத்தல், அவ்விருகூடங்களின் மலாபறித்தல், மலா
களாலே பலவகை மர்லைதொடுத்தல், ஓயாது நம
து கீர்த்தியைப் புகலல், யாம் வசிக்கும் ஆலயம் ப
ரிஷ்கரித்தல், கோமயலேபனஞ்செய்தல், அவகே தீ
பமேற்றல், நம்மடியூர்க்குத தொண்டிசெய்தல் என

௩௬ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

பனவாதியான் சரியையை அனுசரிப்பவர் சாலோக
பதமடைவர். கந்தவர்க்கங்களும், தூபதீபங்களும்,
திருமஞ்சனமும், புஷ்பமும், ஏனையபூசனசம்பாங்
களும், சம்பாதித்துக்கொண்டு, மாயாவசப்பட்ட கு
ணஞ்சிறிதுமின்றி, பூதசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திர
சுத்தி, ஆத்துமசுத்தி, இலிங்கசுத்தி எனப்படும் பஞ்
சபவித்திரீகரண கிருத்தியங்கள் முடித்து, மனம்
வாக்குக்காயம் என்னும் திரிகரணங்களாலும் நம்
மைவந்தித்து, ஆக்கினிகக்கடன்கழித்து சைவாகம
பபிரகாரம் ஒழுகலாகிய இக்கிரியையை யியற்றவல்
லவர் சாமீபபதம் அடைகுவர். இராஜசதாமசசாத்து
விகமென்னும் திரிருணங்களையும், சப்தஸ்பரிசுரூப
ரகந்தமாகிய பஞ்சேந்திரிய நுகர்வையும் அடக்கி,
மூலவாயுவை யெழுப்பும் வழிகளாகிய இடைபிங்க
லையிரண்டையும் அடைத்து, சுழுமுனைவழியைத்தி
றந்து, நமது நடனச்சிலம் பொலியுடன்போய், பஞ்
சாக்ஷரங்களும் ஏகாக்ஷராகாரமாயிருக்கும் தன்மை
கண்டு, நாதமுங்கடந்தவெளியிலேபுகுந்து மஹானு
பவமடைந்தவர்கள் நமது சாரூபபதமடைவர். பல்வ
கைப்பட்ட கலாசமூகங்களையும், சதுர்வேதங்களையு
ம், சட்சமயசாஸ்திரங்களையும், சைவாகமங்களையும்

நன்குணர்ந்து, அந்த ஞானவாற்றலானே பதிபசுபாசம்
என்னும் திரிபதார்த்தலக்ஷணமே பிரதானமெனக்
கொண்டு, விஷயங்களின் மதிமருண்மதிரிதலையொ
ழிந்து, சிவபோதம் விருத்தியாகப்பெற்றுத்திகழும்
மனசுடைய மஹான்களே நமது சாயுச்சியபதமடை
வார்கள். சைவசின்னங்களாகிய விபூதிருத்திராக்ஷ
மாலே பூண்டவர்கள், பொல்லாவுருவினானும், இழி
குலானும், ஞானாசாரமற்றவானும், நம்மிடத்து
ப்பக்தியில்லானும், அவரை, அவர்பூண்டசைவ
வேடத்தினிமித்தஞ் சம்பாவித்து, அவாமுன் வீழந
து, வணங்கி அமுதருத்தி அவர்க்கடியவராகித் தம
மையடியார்க்கடியொனப் புகலுபவர் அகங்கார மம
காரங்களை அறுப்பர். மகனே! நானுபேதமாய்விரிந்து
கிடந்த நினது சஞ்சிதகன்மங்களெல்லாம் நமது சா
க்ஷாந்ஸீதிக்ஷயால்நீங்கின. நினது பிராரத்தகன்மம்
இத்தேகத்துடனொழிந்துபோம். நமது அருள் ஆகா
மியகன்மங்களையகற்றும். உன்னுடையனவென்றுபு
கலும் உடல்பொருளாவிழும்பும் நம்முடையனவே.
இன்று நினக்கு யாம்காட்டிய குருவடிவத்தை எக்கா
லத்தும் தியானஞ்செய்து கொண்டிரு. இவைகளே
யாங்கூறும் ஆகமமுக்கிய போதனைகள்'' என்று ஞா

௩௮ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

ஞானியர் திருவாய்மலர்ந்தருளவும், அவரது அம்
லவாசகங்கேட்டுஅகங்களித்து, திருவாதவூடிகள் அ
வரது திருப்பாதாரவிந்தங்களின்கீழ் வீழ்ந்து நமஸ்
கரித்து எழுந்துநின்று “எம்பெருமானே தேவரீர்பி
த்தனாகிய அடியேனிழைத்த பிழைகளனைத்வதயும்
பொறுத்து அனுக்கிரகம் செய்தருளினமை தேவரீ
ரது பெருங்கருணைத்திறத்தையே காட்டுகின்றது.
அடியேனைஎக்காலத்தும் இரகசித்தருளுக, பிரானே!
என்னுடையனவென முன்னெண்ணப்பட்ட உடல்
பொருளாவியாகிய மூன்றும் நும்முடையனவேயாக
அர்ப்பணஞ்செய்தேன்” என்றுரைத்து உருகித்தமது
மேனியினிருந்த ஆபரணம் பீதாம்பரம் பட்டுவஸ்தி
ரம் குதிகா கொள்ளும்பொருட்டுக்கொடுபோந்த தீர
வியங்கள் ஆகிய யாவையும் ஞானஞ்சாரியரது திரு
முன்னிலையில்வைத்து வணங்கினர்.

அப்போது ஞானதேசிகர் திருப்புன்முறுவ
லோடு முகமலர்ந்திருந்தனர். பின்பு ஞானஞ்சாரியா
தம்முன்னர் நின்ற அடியாருள் சிரேஷ்டமானவ
ரொருவரைப்பார்த்து “அன்பரே! இப்பொருளையெ
ல்லாம் நமது ஆலயத்திருப்பணிக்கும், மாதவர்க்கு
ம், ஆதுலர்க்கும்வழங்கி வியயஞ்செய்யும்” என ஆஞ்

ஞானதேசிகரது திருவாஞ்ஞெரு
யைச் சிரத்தையுடன் சிரத்தின்மீதுகொண்டு, அவ்
வடியவர் அவ்வாமேவியயஞ்செய்தனர். இவ்வண்ண
மரிகழலும் ஞானமாகிய மருந்துண்ட திருவாதவூர
டிகள் பாசப்பிணியகலப்பெற்று, ஜீவனமுத்தராயின
ர். முத்தவெண்குடைகவிப்ப மாமணிச்சிவிகையினி
வர்து சர்வாபரணம் பொலியுந்தேகத்தினராய் வந்த
திருவாதவூரடிகள், அவற்றையெல்லாம் பரித்தியாக
ஞசெய்து, மேனியெங்கும் வெண்ணீறணிந்து, உரு
த்திரமணிபூண்டு, கௌபீனவுடையராய், ஆனந்தவ
ருவி நிரந்தரஞ்சொரியுங் கண்களுடன் ஞானதேசிக
ரைப்பார்த்துநிற்பர்; அழுவர், தொழுவா, விழுவா,
எழுவர், பின்செல்வர், முன்போவர்; நடிப்பா; பரன்பு
கழ்படிப்பர்; இவ்வாறுநின்று, எங்கும்பாஞ்சோதிருப
ங்காணுங் காரணத்தினாலே, இராப்பகல்களின்பேதம்
தெரியாது, பித்தர், பாலர், பிசாசர்ஆகிய இவர்தன
மையடைந்தவராய் இருந்தனர்.

திருவாதவூரடிகள் இந்நிலைமையராயினமையை
ப்பார்த்து, அவரது பிரதானபந்துக்களும் சைனிய
வீரர்களும் சகித்தற்கொண்ணுப் பெருந்துயரும்பு
“ அரிமர்த்தனபாண்டிய மஹாராஜனது சிவோஷ்...

சு. மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

மந்திரியாகிய திருவாதபுரோசர் இராஜகாரியஞ்செய்த
லே ஒழிந்து, சிவபகதசங்கத்திற்சோந்து இங்ஙனமாயி
னனோ! ஐயையோ! இச்சமாசாரம் மஹாராஜனதுசெ
விப்புலமுறில் அவன் அழல்வாய் நாகம்போற்சீறிச
சினந்து இவர்க்குத் தண்டஞ்செய்வான். அங்ஙன
ஞ்சம்பவிததக்கால் இவர் யாதுபுரிவர்? மஹாராஜ
னது திரவியசாலையிலிருந்து அளவின்றிய தனங்கொ
டுவந்தனனோ; அதையெல்லாம் சிவனடியார்க்கு வழ
ங்கிச் செலவழித்தனனோ, மஹாராஜனுக்குக் குதினா
கொள்ள யாதுபுரிவர்? அறிகிலேம். ஐயையோ! வீ
ணாக இவ்வடியாருடன் சேர்ந்து, திரவியத்தையெல்
லாம்போக்கினனோ. நாம்யாதுசெயவல்லேம்? என்று
பலவாறுபுலம்பிப்பின்புயாவரும் ஒருங்குசேர்ந்து தி
ருவாதபுரடிகள் திருமுன்னிலையிற்சென்று அஞ்சலி
யஸ்தராய வணங்கிநின்று “சுவாமீ! நீர் பாண்டியம்
ஹாராஜனுக்குக் குதிராகொள்ளும்பொருட்டன்று
அளவில்லாத் திரவியங்கொண்டு ஈண்டிவந்தீர்? அ
ங்ஙனமாகவே இராஜகாரியஞ்செய்ததில் மனவூக்கங்
கொள்ளலையொழிந்து, அவனது, திரவியத்தையெல்
லாம் வீணேசெலவழித்தமை சிவோஷ்டமந்திரியாகி
யநாமக்குத் தகுதியன்றே; இராஜனது பிரதானபுரு

ஷரான நீர் இவ்வாறு உதாசீனத்தோடிருப்பில் நும
து ஆஞ்ஞைப்படியே ஒழுகும் பண்பினராய் நாமெ
ல்லாம் யாதுபுரியவல்லேம்? சுவாமீ! அடியேங்கண்
மேற் கருணைகூர்ந்து எங்களுடன் வந்தருள்க” என்
றுபலவாறு பிரார்த்தித்தனா. அதுகேட்டுத் திருவா
தவாடிகள் சிறிதுகோபமுற்று அவனையெல்லாமப் பா
ர்த்து “அஞ்ஞானந்தகாரம நிறைந்தசிந்தையீர்! நீ
விரொல்லீரும் யாவர்? நுமக்கும் எனக்கும் யாதுசம்
பந்தமுண்டு? இனி என்முன்னின்று மாயாபேதமா
ன இப்பொய்ம்மொழிகளெல்லாம் பகரன்மின்; என
னைவிட்டுத் தூரத்தே அகலுமின்” என்றனா.

இவ்வண்ணம் திருவாதவாடிகள் கூறலும் அவ
ராகையாரும் அதிவியசனமுற்று, பிரலாபித்து “ஐய
யோ! இனியாம் யாதுசெய்வேம்? யாம்சொல்வதை
புக கேட்கின்றிலர், தாமேனும் கிரமப்படிநடக்கின
றிலர். எங்களைத் தூரத்தே ஓட்டுகின்றனர். எங்களா
வியன்ற தந்திரமனைத்தும் பிரயோகித்தேம்! அவற்
றிலொன்றேனும் பயனுடைத்தாயிலதே. இனியிவ்
விடத்துக்கலங்கிரின்றமுதலாய் யாதும்பிரயோசனம
இல்லை. நாமனைவரும் அரிமாத்தனபாண்டிய மஹா
ராஜன்சமீபஞ்சென்று, நண்டுநிகழ்ந்தவிருத்தாநதவ

சஉ மாணிக்கவர்சக்சுவாமிகள் புராணவசனம்.

கள் யாவற்றையும் தெரிவிப்பதே சூகூழி” என்று நி
ச்சயித்து மதுராபுரிக்குச்சென்றனா. மதுராபுரிசே
றலும் பாண்டியமஹாராஜனது சமூகத்துச்சென்று
அவர்களெல்லாம் சிரமிசைக் கரதலங்கூப்பி, இராக்
காலத்துத் தாமரைத்தடாகங்கள்போலவே சோபை
குன்றிய முகத்தராயும், கவல்கின்ற உளத்தராயும்,
விதிர்க்கும் மேனியராயும், அரிமர்த்தனைப் பார்த்
து “இராஜசேகரமே! உமது நாமந்தரிக்கப்பெற்று,
உமக்குப்பிரதியாய் இராச்சியபரிபாலன கருமஞ்செ
யுஞ் பதம்பெற்றவராகிய திருவாதபுரோசரது செயல்
களையெல்லாம் உமதுசந்நிதியில் அச்சமின்றிக் கூற
வல்லேமா? மஹாராஜனே! கேட்டருள்க, திருவா
தபுரோசர் உமதுவிடைபெற்றுத்திருப்பெருந்துறைக்
குச் சென்றபின்பு, அவ்விடத்துளதான ஓர் பூஞ்சோ
லையிலே, குருந்தவிருகூத்தி னீழலிலே, விபூதிருத்
திராகூதமலை தரித்தவராயும், சிவபிரானது திருநா
மத்தை இடைவிடாது உச்சரிக்கும் வாயினராயும்,
ஆனந்த பாஷ்பஞ்சுரக்கும் கண்ணினராயும், புஸ்தக
ங்கள்தாங்கிய கரத்தினராயும் அனேகஞ் சீஷர்கள்
சூழ்ந்திருக்க, நகூத்திரக் குழாத்தினிடையே சந்தி
ரன் பிரகாசிப்பதுபோலவே, அவ்வடியார் குழாத்தி

னிடையே ஓர் திவ்விய ஆசனத்திலே வியாக்கிராசி
 னத்தின்மீது ஓர் தாபதர் வீறறிருந்தமையைக் கா
 ண்டலும், உமதுமந்திரியார் மாமணிச்சிவிகை நின
 றிழிந்து, நீலமேகத்தைக்கண்ட மாபூரசமுதகம்போல
 வும் சந்திரோதயங்கண்ட சகோரங்கள்போலவும், ப
 ரமானந்தமடைந்து, செய்வது யாதென்றறியாது,
 கைகூப்பிக்கும்பிட்டு, அத்தாபதருடனே பிரீதியாய
 ச் சிலவார்த்தைபேசி, “சங்கரா ! சிவனே ! காளக
 ண்டா ! சந்திரசேகரா ! பக்தவற்சலா” என்று தோ
 த்திரஞ்செய்து, அவரது பாதமிரண்டையும் தமது
 சென்னியிற்குடி வந்தித்து, குதிராகொள்ளும்பொ
 ருட்டுக் கொடுபோந்த திரவியங்களையும் ஆடையாப
 ரண முதலியவற்றையும் மனமுவந்து அவர்க்கீந்து,
 இராஜர்களது பிரதானபுருஷர்களுக் குரியனவாய பீ
 தாம்பரம் வெண்பட்டு சவர்ப்பரண மாதியவற்றை
 இகந்து, கௌபீனவுடையுக்கந்து, சிரசிற்சிகையைவிரி
 த்து, மேனியெங்கும் திருநீறணிந்து பஞ்சாக்ஷரத
 தை ஓயாமல் உச்சரித்துக்கொண் டிருக்கின்றார். “சு
 வாமீ !! இராஜகாரியஞ்செயும் தும்போலியோர்க்கு
 இச்செய்கை தகுதியன்றே” என்றுசொன்ன எங்க
 ளையுங்கோபித்துத் துரத்திப் பித்தர்போல இருக்கி

சச மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

ன்றார்: இவையே திருப்பெருந்துறையில் நிகழ்ந்த விருத்தாந்தங்கள்” என்றனா.

இவ்வார்த்தைகேட்டலும் கோபாக்கினியினுலே அரிமர்ததன பாண்டியமஹாராஜனது கண்கள் சிவந்தன; உதடுகள் துடித்தன; மேனியெல்லாம்வெயாததது; அவன் சமீபத்தேநின்றோ யாரும் அஞ்சியகன்றனர். சிறிதுபொழுதுகோபாவேசத்தினாலே யாதும் உளையாடாதிருந்து, பின்னர் ஒருவாறு மனந்தேறி “பூமண்டலாதிபதிகளுக்கு இத்தகைய மந்திரிகள் இருப்பின் திரவியம சேனைமுதலியவற்றில் யாதுதான் இராது” என்று அட்டகாசஞ்செய்தனன். பின்னர் ஓர் பத்திரிகை வரைந்து தன் தூதுவாகையிற்கொடுத்து “சாரணோ! நீவீர வாயுவேகமுமமனோவேகமும் பின்னிடவினாந்து திருப்பெருந்துறைசென்று, மஹாதிரவியத்தை அபகரிக்கவிரும்பிக் கெடுமதியுரைப்பார் சொல்லால் மருண்டு கையிலிருந்தபொருளெல்லாம் இழந்து பித்தர்போல் நடிக்கின்ற திருவாதபுேசருக்கு இப்பத்திரிகையைக் காட்டி, அவரைப்பிடித்து ஈண்டு சீக்கரம்வாருங்கள்” என்று ஆஞ்ஞாபித்து அனுப்பினன். அனுப்பலும் தூதுவர் அதிவேகமாய்ச்சென்று திருப்பெ

ருந்துறை அடைந்து, அங்கே அமுதகண்ணும் தொழுதகையுமாய், பரானந்தப் பரவைமுழ்கியிருக்கின்ற திருவாதவூரடிகளைக்கண்டு அவரது பாதாங்கிகத்தில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து “சுவாமீ! இஃது அரிமாதனபாண்டியமஹாராஜன் அனுப்பியபத்திரிகை” என்று அவரது திருமுன்னிலையில்வைத்தனர். அது பொழுது திருவாதவூரடிகள் உதாசீனராய், அதனைச் சாதாரண ஜனங்களனுப்பிய பத்திரிகைபோலவே எண்ணி, ஒருவனாக்கொண்டு வாசிப்பிக்க “அரிமாதனபாண்டியன் தென்னவன்பிரமராயனென்னும் மந்திரிக்கெழுதுவது———என்திரவியசாலையிலிருந்து குதிகொள்ளும்பொருட்டு எண்ணில்லாத திரவியம் வாரிக்கொண்டு திருப்பெருந்துறை சென்றீரே; அத்திரவியத்தை யெல்லாம் வீணை வியயஞ்செய்து, குதிகொள்வதற்குப் பிரதியாய்க் கௌரீனவுடைதறித்து, பித்தர்கள்போலே நடிப்பது உமக்குத்தகுதியன்றே. இதுவாநமதுகல்வியினாலே நீரடைந்தபயன்? நன்று நன்று. இராஜர்களாய்ப் பிரஜாபாலனஞ்செய்வதினும், உதராக்கினிதணிக்கும் பொருட்டு வீடுகள்தோறும் யாசிப்பது மேன்மையா? முக்கியசகாயர்களா யிருந்த இராஜர்களுக்குப் பிழைசெ

சுசு மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

யது, ஆவர்கள் சித்தத்திற்குப் பிரதிசூலமான கரு
மஞ்செய்வது தகுதியா? இதுவா பாலியவயசுதொ
டங்கி நீர் அல்லும்பகலும் அதிக பரிச்சிரமமுற்றுப்
படித்தகல்வியால் அடைந்தபிரயோஜனம்? அரசாக
ளை அடைந்து வாழுதல் கொடியசாப்பத்துடனே
வாழுதல்போலும் எனுந்துணிபு உடக்குப் புலப்பட்
ட விஷயமாயின், இப்பத்திரிகை கண்டகணததேதா
னே சிறிதுந்தாமசஞ்செய்யாது, இத்தூதர்களுட்
னே எனது இராஜதானியாகிய மதுராபுரிக்குவருக
என்று எழுதியிருத்தலைக்கேட்டலும் திருவாதவூர
டிகள் திருவுளத்தே சிறிது வெகுண்டு “எம்மை அ
டிமைக்கொண்டருளிய கிருபாசமுததிரமான சிவ
பிரானது அடியார்க்கே நாம் அடிமையன்றி வேறி
யார்க்கேனும் அடிமையல்லேம்; அங்ஙனமாகவே,
அரிமர்த்தனபாண்டியன்தான் எமக்கு முதல்வனெ
னலும், தனக்குயாம பிழைசெய்தேமென்றும் சொல்
வதுஎனையோ?” எனத் திருவுளத்தெண்ணி; “எம
மையாட்கொண்டருளிய திருவருட்கடலாகியபரமசி
வனதுபலத்தினுலே காலனேனும்யமதுவவோனும்
தருமராஜனது ஒலையென்கொண்டு எம்முன்வருதற்கு அ
ஞ்சியலைந்துலைவோ ; அவ்வாறாயின், திரிபுரசங்காரி

யாகிய சிவபெருமானது அடிமையாகிய நாம் யார்க்
கேனும் அஞ்சுதல்தகுதியா ?” எனச்சொல்லி, சோ
மசந்தரக்கடவுளையும் மீனாக்ஷிதேவியையும் மனத்தி
லேதியானித்து, பின்புதமது பாசபந்தமகற்றி அடி
மைக்கொண்டருளிய ஞானசாரியரது திருச்சநிதி
சென்று, அவரது திருவடிக்கமலங்கள்முன் வீழ்ந்
து நமஸ்கரித்து எழுந்து பத்தியுடனின்றி “எம்பெ
ருமானே! அரிபிரமாதியர்க்கெட்டா அரும்பொரு
ளே! இடபகேதனனே! வெயிலிடைப்பட்ட புழுப
போல் நாயினேன் பாசவல்லிடர்ப்பட்டு வருத்துத
லைக்கண்டு, அதனையொழித்து அடிமைக்கொண்ட
ருளும் பொருட்டுத் திருமேனிகொண்டருளிய பிரா
னே! ஆன்மாக்களனைத்தும் கதியடையும்வண்ணம்
நிமலாகமங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கருணாசா
கரமே! மெய்யார்க்குமெய்யனே! பொய்யார்க்குப்பொ
ய்யனே! சிருஷ்டிஸ்திசங்காரம்திரோபவம்அனுக்
கிரகம் எனப்படும் பஞ்சகிருத்தியங்களும் நடைபெ
றும்வண்ணம் ஆனந்தநிருத்தம் புரிந்தருளுஞ்சுவா
மீ! அடியேன் இப்போது யாதுபுரிவேன்; அரிமர்த
தனபாண்டியன் குதிகைகொள்ளும் நிமித்தம் கொடு
த்த திரவியங்களை யெல்லாம் தேவரீரது ஆஞ்ஞைபு

சுஅ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

படியே; உமதுதிருவாலயத்திற்கும் உமது அன்பர்க்கும் மனப்பூர்த்தியுடன்வழங்கினேன்; அப்பொருளில் திலப்பிரமாணமேனும் என்கையிலில்லை; அரசன் குதிரைகளை யனுப்பும்படி அடியேனுக்குப் பத்திரிகை விடுத்தனன்; குதியானுப்பாக்கால் கொடும்நாகம்போலச் சீறுவன்; இதனைஎண்ணி எண்ணி வலையிடைப்பட்ட மான்பிணைபோல் மனமேலாமவருந்தி மயங்குகின்றேன்; திருப்பாற்கடல்கடைந்த காலதூதத் தேவர்கள்யாரையும் இரக்ஷித்தருளத் திருவுளமபற்றி ஆலகாலவிஷத்தை யுண்டருளிய பிரானே, உம்மடிகளையே கதியெனநம்பி யிருககும் அடியேனுக்குறற இடரைக்கி அருள்க” என்றுபிரார்த்தித்தனர்.

அச்சமயத்திலே ஆகாசத்தினின்றும் “எம் அன்பனே! காம்பிரிய மில்லார்போலவே நீமனக்கிலே சமடைவதென்னை? குழந்தாய்! அப்பா! சிறிதும் அஞ்சேல்; மகனே மாணிக்கவாசகா நீ கவலைகள் யாவும் ஒழிந்து இக்கணத்தேதானே அரிமர்த்தனபாண்டியனுக்குப் பத்திரிகையனுப்பு. சகலருமநின்பெருமையை வியந்தோதும்வண்ணம் நாமே குதிரை கொடுபோந்து பாண்டியனுக்குக் கொடுத்து

ரீள்வேம். யாம் நிற்பகூத்தில் எக்காலத்தும்நிற்கின்றேம்; நீ ஸ்திரசித்தனாகு” என்று மனோகரமான வார்த்தையொன்று கேட்டு, தீனாகூதராகிய சிவ பெருமானது பெருங்கருணைத்திறத்தை நினைந்து நினைந்து மனசெல்லாம் நெக்கு நெக்குருகி “அரிபிரமேந்திராதியரது கனவினிலும் தோன்றியருள்புரியாத எம்பெருமான் அடியேனுக்கு இப்போதருளியமை அவர் அடியார்க்கெளிய னென்னும பேரருட்டிறத்தினை நனிவிளக்குகின்றதே” என்று பரமசிவனது பெருங்கருணையை வியந்தோதி ஞானஞ்சாரியானது திருச்சநிதிநின்றும் அகன்று, அரிமாத்நபாண்டியனது தூதர்முன்சென்று “மஹாபாஜனே நான் அறுபத்தைந்து தினத்துள் உமக்குகருதினா கொணருவேன்; அதற்கு முன்னேதானே, அக்குதிராகட்கேற்ற மந்துனாகள் சமைக்கவும், தடாகங்கள் கல்லவும், மதுராபுரிவீதிகளை அலங்கரிக்கவும், ஆஞ்ஞைசெய்வீராக. என்மேல் மாற்சரியமுற்ற தீயரது வார்த்தைகளை விசுவசியீராக; என்மீது உமக்கு முன்னிருந்த விசுவாசம் இப்போதும் இவர்க்கு” என்று ஒர்பத்திரிகைவரைந்து அவர்கள் நெகயிறகொடுத்து மதுராபுரிக்கனுப்பினர் திருவாதவூ

நீடு மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

ரடிகள். தூதுவர்கள் போனபின்னர், ஞானபத்திய
டையோனும் திருவாதவூரடிகள் மனச்சஞ்சல மீது
ரவிருந்தனா; அப்போது சப்தவாசிகள் பூண்டதே
நடனே தினாகிபதியாகிய சூரியன் மேல்கடலில் அ
ஸ்தமயனமாயினன்; அப்போது அவர்மனசில் துய
ர்ப்பாது, தாழ்ப்போலப்பூமியெங்கும் அந்தகாரம்பரந்தது.
சுறிது பொழுதின் பின்னர் குழுதினினாயனாகிய சந
தான கீழ்த்திசைக்கடலில் உதித்து, கிரணகரங்க
ளால் இருட் குழாமனைத்தையும் போக்கினன். மனோ
காமான சந்திரப்பிரகாசத்தினாலே சகலபிராணிக
ளும் ஆனந்தமடைந்தனவேனும் திருவாதவூரடிகள்
மனோவியாகுல மேற்கொண்டு, திருமுகமெங்குஞ்
சோகாபாஷ்பஞ்செறிய, சிவபெருமானது திருச்சர
ணபுண்டரீகங்களை இருதயத்திற் றியானிதது, யாவ
ரோடேனும் உரையாடாது துயின்றனர்.

அங்ஙனமே துயிலுகையில் வெள்ளியம்பலத
திலே நர்த்தனஞ்செய்தருளும் கருணமீர்தசாகரமா
கிய சிவபிரான் குருந்தவிருகூத்தடியி லெழுந்தரு
ளிய திருஞானதேசிகத் திருவடிவோடு, திருவாதவூ
ரடிகளது சுவப்பனத்திற்றோன்றிந தரிசனங்கொடு
த்தருளி “அன்பீன! மாணிக்கவாசகா! எமது னாற்

சல்லியகுழந்தாய் ! நீயே எனக்கு முக்கியபத்தன்
 நாமிருக்கையில் காம்பீரியமில்லார்போலவும், அன்
 னையில்லாப் பிள்ளைபோலவும் நீகவல்கின்றதென்
 னை ? மகனே ! நிற்போல அதிவிசுவாசமுடைய ப
 த்தன் வேறியாவன்? மைத்தனே ! நின் மனோரதங்க
 ள யாவஞ்சமபூரணமாகும். நீவினாந்து பாண்டியரா
 ஜன் சமீபஞ்செல். யாதொன்றையுஞ் சிந்தித்துது
 க்கியேல். அதிலேகமுள்ள குதிரைகளை நாமேகொ
 ணாந்து அரிமாததனபாண்டியனுக்குக் கொடுப்பே
 ம. நின்மனசிலே எப்போதும் சந்தோஷம் நிலைக்கு
 க என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மறைந்தனர். என்
 ணில்லா ஆனமவாக்கங்க ளனைத்தினும் வியாபித்து
 அன்னையைப்போலப் பரிந்தருளும் கருணையோடு
 தியாகிய பரமசிவன் மறைந்துபோதலும், திருவாத
 வூரடிகள் ஆனந்தசாகரத்திற்படித்து, தேகமெங்கும்
 உரோமாஞ்சிதமுற்று; நேத்திரங்களினின்று ஆனந்த
 வருவிசொரிய, எம்பெருமானது திருநாமத்தை உச்ச
 ரித்து, “தேவாகள்கனவினிலும தரிசித்தறகரிய எம்
 பிரானது” திருவுருவம் நாயேற்கு நனவிலும்கனவிலு
 ம காணற்கெளிதாய வரும்படி, எம்பெருமானது தி
 ருக்கருணைத்திறம் இருந்தமை என்னையோ” என்று

௫௨ மாணிக்கவாசகசுலாமிகள் புராணவசனம்.

பரமசிவனது காருண்யத்தை வியந்தோதிப் பின்பு
ந் துயின்றனர்.

துயின்றெழுந்து, சூரியோதயமாதலும் நித்திய
கருமங்களமுடித்து திருவேண்ணீரிலங்குந் திருமே
னியராய், குருந்தவிருகூத்தடியிலெழுந்தருளிய ஞா
னசாரியரது திருமுன்னிலையினின்று, தோத்திரித்து
க்கும்பிட்டு, குருசுவாமிகளைப் பிரதக்ஷிணமாய்வந்
து பணிந்து நின்றழுந்தனர். அதுபொழுது ஞான
சாரியசுவாமிகள் திருவாதவூரடிகளைநோக்கி “அன்
பனே ! பாண்டியன் நின்னைவருத்துவானென்றெண்
ணிசசிறிதேனுங் கவலையுறேல், நாமேஉனக்கு இத்
காரணரா யிருப்பேம் ; ஒன்றற்குமஞ்சேல் ; முன்ன
ர்ப் பாண்டியனிடஞ்செல். ஆவணிமாசத்து மூல
நகூத்திரத்திலே குதிரைகள்வரும் என்றுசொல்லி
யிரு” எனக்கூறியருளித் தமதுதிருக்கரத்தாலே, தி
ருவாதவூரடிகள் நெற்றியிலே விபூதிதரித்து மந்திரி
களுக்குரியனவான பீதாம்பரம் இரத்தினபரணம்மு
தலியகொடுத்தருளி, பாண்டியனுடைய முன்னிலை
யில் வழங்கும் வண்ணம் விலைமதிப்பில்லா ஓரிரத்தி
னமுமீந்து ஆசீர்வாதமொழிந்து, மதுராபுரிக்குச்செ
ல்லுமாறு அனுமதிக்கொடுத்தருளினர். தாயைப்பிரிந்

த கன்றுதுயருற்று உலைதல்போலவே ஞானசாரியசுவாமிகளைப் பிரிந்தமையாலே திருவாதவூரடிகள் சகிதத்தற்கரிய துயருற்று, கண்களினின்றும் சோகபாஷ்பந்தாநாதாநாயகச்சொரிய, அழுது, புலம்பி, மஹாகிலேசத்துடன் திருப்பெருந்துறையை விட்டகன்று, வழிக்குத்துணையாகச் சிவபிரானதுழிபஞ்சாசூரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு மதுராபுரியையடைந்தனர். மதுராபுரியடைந்து, இராஜமந்திரத்துட்பிரவேசித்து, அங்கே தாரகாகணஞ்சூழச் சந்திரனபிரகாசித்தாற்போல, மந்திரிகளின் மத்தியிலே அரிமர்த்தனபாண்டியன் சோபித்தலைக்கண்டு, உட்பிரீதியின்றி வணங்கி, குருந்தமரநீழலில் வீற்றிருக்கும் ஞானதேசிகா ஈந்தருளிய இரத்தினத்தை அரண்மையிற்கொடுத்து விரயத்தோடுநின்றனர் ; அப்போது பாண்டியன்பணிக்க, அவனமுன்னே ஓராசனதுவீற்றிருந்தனர்.

திருவாதவூரடிகள் வீற்றிருத்தலும் அரிமாததனபாண்டியன் தனக்குச் மீபத்தேநின்ற மந்திரிகளன்னவரையும் தூரவகலுமாறியற்றி, அவனாரோக்கி" சிவோஷ்டமந்திரியாரோ நீர் என்திரவியசாலையி விருந்து குதினாகொள்ளும்படி எவ்வளவு திரவியங்கொ

௫௪ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

டுபோந்தீர்? அத்திரவியத்திற்கு எவ்வளவு குதினா
கொண்டீர்? நீர்கொண்ட குதினாகள் எவ்வெவ்வில
க்கணம்வாய்ந்தன? அவைகள் எவ்வெத்தேசங்களி
ற்பிறந்தன? சிறந்தஇலக்கண மமைந்தவற்றுள்ளே
உத்தமமானவை எத்தனை? மத்திமமானவை எத்த
னை? அதமமானவை எத்தனை? நீர் இதுகாறும் திரு
ப்பெருந்துறையிலே யாதுசெய்து கொண்டிருந்தீர்?
இவற்றை எனக்குமொழியும்” என்றுகேட்டனன.
அப்போது திருவாதவூடிகள் அடியார்க்காபத்துற
றகாலத்துப் பரிந்தருளும் கருணாகரமாகிய சிவபிர
ானைத் திருவுளத்தேதியானிதது மஹாராஜனைப்பா
ர்த்து “மண்டலேந்திரசேகரா! உமதுதிரவியசாலை
யிலிருந்து யான்கொடுபோந்த பொன்னுமோ அளவ
ற்றது; அதற்குக்கொண்ட குதினாகளுமோ எண்ணி
றந்தன; அவைகள் நானுத்தேசங்களிலும் பிறந்தன;
உத்தமமான இலக்கணங்கள் வாய்க்கப்பெற்றன; அ
வ்விலக்கணங்களைக் கிரமமாய்க் கூறுவதற்குயான்
வல்லேனல்லேன். அவைகள்வினாவிலே யிருவரு
ம்; வந்தபின்னர் அவற்றின் இலக்கணங்களை நன்று
ணர்வீராக. அக்குதினாகளை யுடைமையாலே நீர் அ
சுவபதியென்னும் விசேஷநாமமுறுவீர்; என்சாமர்

குதியத்தை யானே கூறுதல் தகுதியன்றே. இன்னத
கைய குதிரைகளை யான்கொண்டபின்பு, அவைக
ளையதுராபுரிக்குக் கொடுவரற்குசிதமான மங்கலந்
தன்ம் யாதென்று சோதிடர்களை விசாரித்தேன் ; அவ
ர்கள் ஆவணிமாசத்து மூலக் கூத்திரமே வாய்ந்த
தினமெனப் புகன்றனர் ; ஆயினமையாலே இதுகா
லும் யான் திருப்பெருந்துறையிலே தாமசித்தேன.
அங்ஙனமாகவே, என்னுடன்வந்த பரிஜனரயாரும் ம
துராபுரி யுடையல்வேண்டு மென்னும் வேட்கையீ
டூர ஈண்டுவினாவிற்றிருமபினர். அவர்கள் யாரும்
உமது கோபத்திற்கஞ்சி என்னைச்சுட்டி எண்ணில்
லா அசத்தியங்களைப் புகன்றனர். அவர்பொய்மொ
ழிகேள்வி யுற்றமையாலே வெகுண்டு சீறி, என்மே
ற்கொண்ட சினேகமுயிகந்து, அன்பிலார்போல் எ
னக்குக்காடின்னிய பத்திரிகையனுப்பினீர். அதனை
வாசித்தலும் அஞ்சிஈண்டுஇப்போதே வந்தேன். உ
மது குதிரைகள் மேற்குட்டியதினத்திலே ஈண்டுவ
ரும். நீர் சந்தேகங் கொள்ளாதிரும்” எனப்புகன்
றனர்.

திருவாத லூடிகள்கூறிய வார்த்தை கேட்டலு
ம் அரிமர்த்தனபாண்டிய மஹாராஜன் சிறிதுமன்ற

௫௬ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

துளவகி ஜீவனாப்பார்த்து “ஆமாத்திய சேகரமே ;
உமதுபிரபாவதைச் சிறிதும யானுணர்ந்திலேன !
உமக்கும் எனக்குமுண்டான சினேகத்தைக்கெடுக்
சும வண்ணம மாறசரியங்காரணமாகப் பொய்பகர்ந்
தோரா வார்த்தையைக்கேட்டு, மனத்தெழுந்தகோபங்
காரணமாக அசும்பிளோக்கியமாய், அன்பிலார்போல
உமக்குப் பத்திரிகைவரைந்து விடுத்தேன் ; அதைச்
சுட்டி நீர் கவலுதலொழியும்” என்று மதுரபாஷண
ங்கூறி முனதனக்கும் அவர்க்குமிடையே அபிவிருத்
தியான சினேகத்தை வியந்தோதி ; அவரது இருத
பபங்கயத்தை அலர்த்தும்வண்ணம் திரவியங்களு
ம ஆபரணங்களும் வஸ்திரங்களும் அவாக்கு வழங்கி
நனகுசம்பாவனைசெய்து, அவர்தம்மனைக்குச் செல்ல
அனுமதிகொடுத்தும்வறானந்தத்துடனேயிருந்தான.
திருவாதவூரடிகள் சீக்கரமாய் சுவாணபதுமாகரம்
எனப்படும் உத்தமதீர்த்தத்திலே வீழ்ந்து ஸ்நானஞ்
செய்து, பவமனைத்தையும் நீராக்கும் திருநீறுதரித்
து, உருத்திராக்ஷமாலேபூண்டு, சந்தியாகாலவந்தனா
த்களாக சிவம்புடியே யியற்றி, பின்னர் அவ்வாவியி
னதீரத்தின்கண்ணே எழுந்தருளிய தாரதப்பிரமமா
ன கணபதியைச் சேவித்து, அவர் திருச்சந்தி

நின்றொருவி, தேவாதிதேவராகிய சுப்பிரமணியசுவா
மிகளது திருசசந்நிதிசென்று வந்திதது, அதன்பி
ன்னர், அந்தராவரணஞ்சென்று அவ்விடத்திலே அ
ருவாகியும் உருவாகியும் அருவருவங்கடந்த சத்திய
ஞானானந்த ரூபமாயும், அகிலான்மாக்களிடத்தும்
வியாபித்தும், உயிரனைத்திற்கு முணர்வாயும், சா
சரமனைததுக்கும் மூலகாரணமாயும், நிகிலபிரபஞ்ச
சாக்ஷியாயும் இருக்கின்ற சிவக்கொழுந்தைக்கண்டு,
பூமியில் வீழ்ந்து, அஷ்டாங்கபஞ்சாங்க விதிமுறை
யாற்பணிந்து, பின்பு சகல சித்திப்பிரதாயினியாகிய
மீனாக்ஷி யம்மையையும் முன்னுடைத்தவாறே பணிந்
து, எம்பெருமான் சந்நிதியினின்று விழிதுளிப்ப,
மொழிதழுதழுப்ப, உடல்பணிப்ப, திரிசரணங்களும்
அன்புருவாய்த் தோன்ற “தேவாதிதேவோ! அர
சே! வெள்ளியம்பலத்தே திருத்தாண்டவம் புரிந்த
ருளிய சுவாமீ! அடியார்க்கெளிவரும் பெருங்கருணை
க்கடலே! அநாதிமலமுத்தசித்துருவாகிய பரஞ்சோ
தியே! பாசபந்தப்பட்டிழன்ற நாயேனையு மோர்பொ
ருளாகவெண்ணி ஆண்டுகொண்டருளிய மணியே!
பாண்டியராஜன் குதிராகொள்ளும்வண்ணம் ஈந்த
திரவியங்களையெல்லாம், தேவரீரது திருவாஞ்சைநூப்

௩௮ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

படியே உமது திருவாலயப்பணிக்கும் உமது மெய்ய
படியார்க்கும் கொடுத்தேன்; பாண்டியன் என்மீது வெ
குளா திருக்கும்வண்ணம் குதிரைசெலுத்தும் வாறு
எவ்வாறென. எண்ணிஎண்ணி என்சித்தமெல்லாம
நலிகின்றதே; எம்பெருமானே, நான்யாதுபுரிவேன்;
நீரோகதி, என் உடல்பொருளாவிழும்பும் உம்மு
டையனவே” என்று வேண்டினிறநன். அச்சமயத்
திலே ஆகாசத்தில் “மெய்யன்பனே! மாணிக்கவாச
கா! நீசிறிதேனும்மனோவியாகுலமுதேல்; பயமென்ப
தனை நின்மனத்தினின்றும் நிருமலஞ்செய். நீ அபே
க்ஷித்தவாறே, சூரியனது தேரீற்பூட்டிய குதிரைகளி
னும் அதிவேகமுள்ள குதிரைகளைக்கொணாந்து நின்
பொருட்டுப் பாண்டியனுக்கு வழங்குவேம்யாம். ச
முசயமுற்று வருந்தேல்” என்று ஓர் அசரீரிவார்த்
தைகேட்டது. அது திருவாதவூரடிகள் து சுரோத்தி
ராரந்திரத்திற் புகுதலும் அவர் ஆனந்தபயோததிநா
ப்பப்பிடிந்து, சிவபெருமானது பெருங்கருணையை
ப்புகழ்ந்து தம்மனைபுக்கனர். தம்மனைசென்றபின்பு
திருவாதவூரடிகள் “திருவருட்கடலாகிய சோமசுந்த
ரக்கடவுள் நிச்சயமாயே பாண்டியனுக்குக் குதிரை
கொணர்வர்; அன்றியும், அடியேனுக்குஞ் சீக்கரமா

ய்க் கருணாகடாகூட்டுச்செய்வர்” எனமனசிலே எண்ணி, பின்னர் சிவனடியார்களுையும் தமது பந்துகளான பிராமணர்களையும் அறுசுவைப்போன கமுதலியவற்றினாலே சம்யாவித்து; தாமும் அடிசிலயின்னு மனககிஷ்டம் பரமாணுப் பிரமாணமேனுமின்றி, மனோகரமான தமதுமாளிகையிலே இனிது வந்தனா. இங்ஙனமாகுங்காலையில் ஒருநாள் திருவாதவூரடிகள் சுற்றத்தாரும், இஷ்டரும் ஒருங்குகூடிவந்து, சுவஸ்தி என்ற நெஞ்சத்தினராயும், கம்பிக்குமமேனியராயும், அவனோடுகூடி “திருவாதபுரோசனே! மந்திரித்தொழில் பூண்டு இராஜரிடத்தே சேவித்தல் பிராமணர்க்குத் தருமமன்றே. அத்தருமம்நெறிபிறழ்ந்து மந்திரித்தொழில் பூண்டக்கால் இராஜர்க்குப் பிரதிகரமாக ஒழுகுவதே மானவசஸ்திரத்தின்று ணிபு. நீர் முக்கியமந்திரியாகியும் இராஜதுரோகஞ்செய்தீரோ; இஃது சகலகலாபண்டிதரான நமக்குத் தகுதியீர்? எங்களயார்க்கும் எண்ணில்லா ஆண்டுகற்பிக்கும் திறமுடைய உமக்கு இவ்விஷயம் யாமகூறுவது ஆவசியமன்றே. நீர் திருப்பெருந்துறையிலே செய்தவைகளைப் பாண்டியராஜன் அறிந்திலன். இஃது பாமசிவனது திருவருட்டிறனையன்றிப்

௬௦ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

பிறிதென்னை? நீ இழைத்த அபராதத்தைப் பாண்டி.
ராஜனுணர்வனேல் உம்மையும் உமக்குற்ற சனங்க
ளாகிய எம்மையும் கொடுந் தண்டஞ்செய்விப்பனே.
அங்ஙனஞ் சம்பவிக்குங்கால் யாமெல்லோமும் யா
து புரிவோம்? நீர் செய்வதொன்று நன்றன்று; பா
ண்டியனுக்கு வினாவிலே குதிராவருவதாக உரை
த்தீரே; நாளை என்சொல்ல வல்லீனாயா? உமக்கு
உற்றோராயிருக்கும் சுற்றத்தவரையும் இஷ்டரையு
ம், சார்பினரையும் சம்ரக்ஷணை செயல்வேண்டுமெ
ன்னும் விருப்பு உமது மனத்திலே திலப்பிரமாண
மேனும் இல்லையே. உமது ஒழுக்கத்தினாலே, உம
து செய்கைகளையாவும் உமக்கே மிகவும் சிறந்தனவா
ய்த்தோன்று கின்றனபோலும்; இஃது நன்று!! நன்
று!! ” என்று இடிமுழக்கம்போலப்பகர்ந்தனர். அவ
ர்கூறிய வார்த்தைகேட்டலும் திருவாதவூரடிகள் பு
ன்முறுவல்செய்து ஆதரத்துடன் அவர்களைநோக்கி
“ பெரியோரே கேண்மின்! எத்தினத்திலே பரமசி
வன் ஞானதேசிகத்திருமேனிகொண்டு எமமை ஆ
ட்கொண்டருளினரோ, அத்தினத்தேதானே, சுற்ற
த்தவர்களிடத்தும் இஷ்டர்களிடத்தும் கொண்டப
ந்தம் நீங்கப்பெற்றேம்; சுகதுக்கங்களற்றேம்; தேகா

பிரமானமொருவினேம், திரவியத்தில் கிராசையுற்றே
 ம்; கோபமுகங்காரமும்ற்றேம், பாவபுண்ணியங்க
 ளொழிந்தேம். ஆயினமையின் நீவிர். எமக்குயார்?
 யாம் நாமக்குயார்? எம் குருசுவாமிகளது கருணை
 டாகூத்தால் சம்சாரவாசனையெல்லாம் நீங்கியது.
 எமது தந்தை தாய்குரு என்னும மூவரும் சிவபெரு
 மானே; பாரிநிராசையே; புத்திரர்கள் சகலான்மாக்
 களுமே; சுற்றத்தவர் சிவனடியார்களே; பகைவர் எ
 முவகைப்படும் ஜன்மங்களே; என்பது கைத்தலநெ
 ஸ்வியங்கனிபோலச் செவ்விதின் ஓநதேம்; ஊரிலுள்
 ளோர் சமைத்த அன்னமெல்லாம் நம்மதே; பூமியெ
 வ்விடமும் நமது சயனபபள்ளியே; கௌபீனமே
 நாமதரிக்கும் வஸ்திரம். விபூதியே நாம் மேனியிற்பூ
 சுஞ்சந்தனம்; உருத்திரமணிவடமே நமக்குச் சிறந்
 த ஆபரணம். இத்தினத்தேதானே நமக்கு மரணஞ்
 சம்பவிக்குமேல், சம்பவிக்குக; எக்காலத்தும் பிரா
 ணனோடிருக்க நேரிடினும் அவ்வாறாகுக; பாண்டிய
 ன் நம்மேல் வெகுண்டு தண்டனைபுரியினும் புரிகுக;
 அவ்வாறன்றி நம்மை மகிழ்விக்க வெண்ணினும் அ
 வ்வண்ணம் புரிகுக; எமது பிராணன் மோகூக நம
 னுபவிக்கச் சம்பவிப்பினும், சம்பவிக்குக; அஃதன்றி

கூஉ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

அதோகதியடைந்து யாதனை அனுபவிக்கநேரிடினும் நேரிடுக; எவ்வாறு நிகழினும் நிகழுக; நாம் ஓர்கா லும் சிவபிரானைமறவேம்; பிராரத்தகன்மம் வந்தணுகில் அதனையாவர் நீக்கவல்லவர்? எல்லாஞ் சிவன் செயலே என்றிருப்பதன்றி, கல்லார்போல் மனங்க ளங்கியழுதலாலே அடையும் பிரயோசனமென்னை? பெரியோரோ ! இவையெல்லாம துங்கட்கு நாம் கூற வேண்டிய ஆவசியகம் யாதேனுமின்றே. ஆயினமை யாலே நீவிரொல்லிரும எமபொருட்டுத் துன்புறுதி ருமின்” எனச்சொல்லி அவர்களையாராயுமனுப்பி சி வநாமபஜனஞ் செய் துகொண்டு யாதானுமோர் சிந்த னையின்றி இனிதிருந்தனர். இவ்வண்ணம் சிவஞான சசெல்வரான திருவாதவூரடிகள் இருக்குங் காலையி லே, குதினாவரவிற்கு நியமித்த தினத்துக்கு இரண் டினதின்முன்பு, ஓர்மந்திரி, அரிமர்த்தன பாண் டியமஹாராஜன் பரிஜனங்களின்றித்தனியே யிருந்த சமயமபார்த்து, அவன்முன்சென்று விரயத்துடனி ன்று “ இராஜசேகரா ! போற்றி போற்றி; அடியேன் தேவரிருக்கு உரைக்கற்பாலதாய வராத்நையொன் றுளது. அஃது யாதெனக் கேட்டருள்வீராக உம து பிரதான மந்திரியாகிய திருவாதபுரேசர் குதினா

கொண்டனர் என்னுஞ் சமாசாரம் முழுதும் அசத்தியமே. அவர் திருப்பெருந்துறை சென்றபின்பு உமது திரவியசாலையிலிருந்து கொடுபோந்த தனங்கனையெல்லாம் சிவனடியாக்கும் திருவாலயப்பணிக்கு மீத்தனர் ; நீ கோபத்தால்விடுத்த பத்திரிகையைக்கண்டஞ்சி, வினாந்து ஈண்டிவந்து, உமது வெகுளியையகற்றிப் பிராணசம்ரக்ஷனை செய்யுமாறு, உம்மீது அன்புடையார்போலச் சில பிரீதிவாசங்கள் மொழிந்து, இங்கே குதினாத்தொகுதி வரும் என்றார். மஹாராஜனே ! அவர் மொழிந்தவற்றில் ஒன்றினேனும் விசுவசியா திருப்பீராக' என்றுசொன்னான் அதுகேட்டலும் சீறிச்சினந்து பாண்டியராஜன் தூதுவனாரோக்கி “சாரணரோ ! நீவினொல்லீருமவாயுவேகமும் மனோவேகமும பின்னிமும் விரைவுடன் திருப்பெருந்துறை யென்னும் திருப்பதிசென்று, அங்கு, குதிரைகள் உளவோ இல்லவோ என்று பார்த்துவந்து சொல்லுங்கள்” என்றுஞ்ஞைசெய்தனன. அந்தரமாகவே அரிமர்த்தனபாண்டியன் திருவாதவூடிகளைத் தனது சபைக்கழைத்து “முக்கியமாததியரோ ! இன்னுங் குதிரைகள்வந்தில. அவைகள் வாராமைக்குக் காரணமயாது? கூறும்” என்

௬௪ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

றனன். அதுகேட்டுத் திருவாதவூடிகள் “மஹாராஜனே ! இன்று முதல் மூன்று தினத்துக்குள்ளே குதிரைகள் ஈண்டிவரும் ; அதனைச்சிந்தித்து யாதேனுஞ் சந்தேகமுறாதிரும். அன்றியும் அக்குதிரைகட்கேற்ற மந்துரைகள் சமைக்கவும், அவற்றிற்குத்தண்ணீர் ஈட்டும் வண்ணம் தடாகங்கள் கல்லவும் ; நகரலங்காரஞ்செய்யவும் கட்டளையிடும்” என மொழிந்தனர். அரிமர்த்தனபாண்டியன் அவ்வாறே கட்டளையிடுதலும், அவனது ஏவலாளர்கள் பவனவேகத்துடன் நகரமெங்குமோடி அலங்காரஞ்செய்தனர் ; சமுத்திரம்போன்ற தடாகங்கள் தொட்டனா ; விசாலமான மந்துரைகள் சமைத்தனர். அக்குதிரைகள் உண்ணும்பொருட்டு காணம் முதலிய பல்வகைத் தானியங்களை மலைகள் போலக் குவித்தனர். இவ்வாறு மூன்று தினங் கழிந்தபின்னரும் குதிரைகள் வந்தில. அது பொழுது பாண்டியராஜன் மூன்னனுப்பிய தூதுவர்கள் அவன் முன்னிலையிற் சென்று “பூமண்டலாதிபதியே அடியேமெல்லோரும் அதிவினாவுடன் ஒடித் திருப்பெருந்தறையினும் ஏனையபதிகளினுந்தேடினோம், அங்கே குதிரைப்படையைக் கண்டிலோம்” எனச் சொன்னார்கள். இவ்வார்த்தைகேட்டு

வக்கணத்திலே பாண்டியராஜன் அடித்தற்குருங்கோ
பங்கொண்டனன். அவன்கண்கள் செககாவானம்
போலச் சிவந்தன; உதிகளுங்கைகளும் துடிந்தன;
மேனியெங்கும் வெயாததது; இவ்வனமே கோபாலன்
சமுற்றிருக்கும் அரிமர்த்தன்பாண்டியன் முன்னிலே
யிலே திருவாதவூடிகள் சிவபெருமானது திருப்பா
ணபுண்டரீகங்கள் தாங்கும் இருதயபங்கயத்துடன்,
மெல்லமெல்ல நடந்து அவனைக் காண்பாறு செ
ன்றனா. அவனாக் காண்டலும், யுகாந்தகாலத்திலே
பிரசண்டமாருதம் தாக்கச் சமுத்திரம் கோஷி
தாறபோல, கோபமெனும் சண்டபவனந்தாக்க அரி
பாத்துனன் மஹாதொனிவிளைதது, தனக்கெட்டுந்
ண்டபாணிகளாய்நின்ற கிங்கராகளைப்பாறுதலுந்
டத்தலைவாகளே! கள்வனாகிய இத்திருவாதவூடிக
ளை நீவிர்பற்றிக்கொடுபோய் நானாவகையான நீப்ப
ந்தபகைசெய்து, இவன்குதிரைகளொளும் வண்ண
ங்கொடுபோந்த திரவியங்களையெல்லாம் வாங்கிவம்
மின்' என்றுஞ்ஞைசெய்தனன். ஞானதேசிகரதுசா
க்ஷதவீதிக்கையினாலே திருவாதவூடிகளை விட்டக
ன்ற மாயாபாசம் மீட்டும் அவரைப்பற்றி அலிவுசெய
யுமாறுசென்றாலென்ன, வன்கண்ணராகிய கிங்கராக

௬௬ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்:

கள் மாணிக்கவாசகப்பிரானைப்பற்றிச் செற்றத்துட்
ன்சென்று உஷ்ணமான வெயிலில்நிறுவி அவர்மு
துகிலே பாரமானகல்லொன்றையேற்றினர். அவ்வே
லையிலே சிவபத்தசிகாமணியாகிய திருவாதவூரடிக
ள் திரிபுரசங்காரகாலத்திலே அதிபாரமுள்ள மே
ருகிரியை வில்லாகத்திருக்கரத்தேதாங்கிய விஜய சீ
லராகிய சிவபிரானது திருவடிக்கமலங்களைத் தியா
னஞ்செய்து கொண்டுநின்றனர், ஆயின்மையில் எ
ம்பெருமானது அனுக்கிரகவலத்தினாலே அக்கல்லி
ன் பாரம் அவர்க்கு அணுவளவேனுந்தோன்றிலது.
தமமையடைந்த மெய்யன்பரது பாரங்களையெல்லா
ந்தாங்குங் காருண்ணியத்திறத்தினராய பரமசிவனு
ட்கு, திருவாதவூரடிகள் முதுகிலேற்றிய கல்லின்பா
ரந் தோன்றாதிருக்கும்வண்ண மியற்றினமை அற்பு
தமன்றே. தேவாதிதேவரது திருப்பாதாவிந்தங்க
ளையே புரிக்கும் மனத்துடன் பத்தசிரோமணியாகி
ய மாணிக்கவாசகப்பெருமான், தமது முதுகினிலே
ற்றியகல்லின் பாரந்தோன்றாது நின்றலும், அதனைக்
கண்டு வன்கண்ணராகிய தண்டத்தலைவர்கள்யாரு
ம் அதிசயமடைந்து, அஃது மாயாதந்திரப்பிரயோ
கத்தினாலே இயற்றினவொன்று சிந்தித்து, அக்கொ

டியபாதகர்கள், எமது சுவாமிகளது திருக்காங்களிலும் திருப்பாதங்களிலும் கிட்டிகட்டி ஆர்த்துமகிழ்ந்து நின்றனர். அக்கொடுந்தொழிலுக்கும் அஞ்சாது சைவசமயாசாரியசுவாமிகள் சிவனருளாலே தளர்வின்றிநின்றலும், அதனையும்பார்த்துத் தண்டத்தலைவர்கள் அற்புதமடைந்தனரேனும், பாண்டியராஜனது தண்டத்திற்கு வெருவி, மாணிக்கவாசகப் பிரானது பிடரினமீது அதிபாரமான கல்லையேற்றினர். சுனறினபின் பரிந்துசெல்லும் தாய்ப்பசுப்போல, அடியார்பின் பரிந்துசெல்லும் கருணாசாகரமாகியசோமசுந்தரக்கடவுளது திருவருளிணலே அக்கல்லுமஎம்பிரானுக்கு யாதேனும் இடர்விளைத்திலது. அதனைக்காண்டலும் தண்டத்தலைவர்கள் அதிகோபமுற்று “நாம் எவ்வாறு தண்டம் புரியினும் இவர்வருந்துகின்றிலர்” என்று தம்முள்ளேசிந்தித்து, அவரைச் சிறைச்சாலையில் வைக்கும் வண்ணமுததேசித்தனர். அன்னதோர்காலையில் சிவபத்தசிகாமணியாகிய திருவாதரவாழகளுக்குத் தண்டத்தலைவர் செய்யுமாறு உத்தேசித்த தண்டங்களையெல்லாமறிந்து, அவற்றைக்காண மனமஞ்சினன்போல ஆதித்தியன்ஒளிகுன்றி பச்சிமசமுத்திராத

சு.அ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

நீன மறைந்தனன். சூரியாஸ்த மயனத்தின்பின்னர்,
வெண்பிறைவிளங்கவும், தாரகாகணங்கள் சோபிக்
கவும் செக்காவானமவந்தமை, கிருபாசாகரமாகியசி
வபிரான், தம்மடியாராகிய திருவாதவூடிகளுக்குச்
சம்பவித்த இடரினை அகற்றத் திருவுளம்பற்றி, விஷ்
ணுவாகிய வராதத்திந்தந்தமும் பிரமகபாலமலைக
ளும் பிரகாசிப்ப, சிவந்ததிருமேனியுடன் தோற்றி
னாற்போலும். அப்போது முல்லைகள் அலர்ந்துசோ
பிக்க, புண்டரிகசரசுகளெல்லாம் பொலிவழிநதுநி
ன்றமை, சிவபத்தருடாமணியாகிய திருவாதவூடி
களுக்குத் துயாசம்பவித்ததனைக்கண்டு அனுதாப
சூனியரான சிறியோர்மகிழ், அனுதாபயுக்தரான பெ
ரியோர் “மஹானுபாவருக்கு இங்நனம்சம்பவித்த
தே, ஐயையோ!” என்றுமுகம்வாடிப் பொலிவழிந்
திருநதாற்போலும். செக்கர்வானமமறைதலும் இரு
ட்குழாங்கள் பூமியெவ்விடத்தும் செறிந்துவியாபித்
தமை, சைவசமயாசாரியராகிய மாணிக்கவாசகப்
பெருமானுக்குத் தண்டஞ்சம்பவித்ததனைப் பிறாக
ண்டக்கால், எம்பெருமான் நாணமுற்று வருந்துவா
ரென்றுஎண்ணி, இராவாகியமங்கை இருளாகியகா
த்தினால் மதுராபுரிவாசிகளது கண்களையெல்லாம்

மறைத்தமைபோலும். இராவாதலும் கோபித்திருக
ண்பொறிப்பறகக நோக்கும் வன்கண்ணரானதண்ட
ததலைவாகள தவமே யோர்வடிவெடுத்து வந்தாலன்
ன திருவாதவூரடிகளைச்சிறைச்சாலையடைவித்து, அ
வரது திருக்காங்களிலும் திருப்பாதங்களிலும் நிகள
ரபூட்டி, உணாக்கரும இடரனைத்துஞ் செய்தனர். த
ண்டத்தலைவர்செய்த கொடும்வேதனைகளை யெல்லா
ம் அனுபவித்துத், துன்பக்கடலைச்சிவபிரானது திரு
ப்பாதமென்னும் தெப்பமே துணையாககொண்டு
நதனர். உஷற்காலமாதலும் சேர்மகநதரககடவுளை
யும் அகிலலோகமாதாவாகிய மீனாக்ஷிதேவியானாயு
ம திருப்பூம்பள்ளியினின்றும் துயிலெழுப்பும் வண்
ணம் அடியார் குழாங்கள் செறிந்துதோத்திரஞ்செய்
யும் கோஷமும், மங்கலசங்கநாதமும், சதுர்வேதகா
னமும், திருவாதவூரடிகளது திருச்செவிவழியே வா
ர்தத அமிர்ததானாபோலப் புகுதலும், அவர்பேரா
னந்தப் பெருங்கடலின்மூழ்கி, எம்பிரானது திருச
சேவடிக்கே சிந்தைவைத்தார். அதன்பின்னர், திரு
வாதவூரடிகளுக்கு அன்றிராவில் யாதுநிகழ்ந்ததோ
வென்றறிய அபேக்ஷித்தவன்போலவும்; ஞானானந்த
சோதியாகிய சிவபிரான், மெய்யன்பராகிய திருவாத

௪௦ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

ஔரடிகளுக்காக, நாதமுரசங்க ளொலிப்பவும், குதி
 ளாவீரர்செறியவும் வேதப்பரிமீதிவர்ந்து மதுராபு
 ரிவீதியில்வரும் திருக்கோலத்தை, ஜன்மார்தரங்க
 டோறு மியற்றிய தவத்தின்பயனாற்றரிசித்து, ஆனந்
 தமடைய விரும்பியவன்போலவும், ஆதித்தியன்பூரு
 வதிசையி லுதயமாயினன். அப்போது மாணிக்கவா
 சகப்பெருமான் காருண்ணியவிக்கிரகராகிய சோம
 சந்தரக்கடவுளும் மீனாக்ஷிதேவியாரும் எழுந்தருளி
 யிராநின்ற திருவாலயத்தின் செம்பொற்சிகரத்தை
 நோக்கி, திருக்கரங்களைச் சென்னியிற்சேர்த்து, நய
 னபங்கயடிகளினறும் பாஷ்பதாரை ஓயாதுசொரிய
 எம் பரமபரனைப் பாவொராயினார்.

கொச்சகக்கலிபபா.

எந்தாயனைத்துலகுமீன்றாயெத்தேவர்க்குந்
 தந்தாய்செழுங்குவளைத்தாராய்பெருந்துறையில்
 வந்தாய்மதுரைத்திருவாலவாயுறையும்
 சிந்தாமணியேசிறியேற்கிரங்காயோ. (க)

மூவாமூதலாய்முதுமறையாய்மறையுந்
 தாவாதசோதித்தனிஞானபூரணமாய்த்
 தேவாதிதேவாய்த்திருவாலவாயுறையும்
 ஆவார்கொடியாய் அடியேற்கிரங்காயோ. (2)

முன்னொழுதுபொருட்குமுன்னொழுதுபொருளாய்ப்
பின்னொழுதுமைக்கும்பின்னாகும்பேரொளியாய்த்
தென்னொழுதுதாத்திருவாலவாயுறையும்
என்னொகனையெளியேற்கிரங்காயோ. (௩)

மண்ணாய்ப்புனலாய்க்கனலாய்வளியாகி
விண்ணாயிருசுடராயித்தனையும்வேறுகிப்
பண்ணாயிசையாய்ப்பனுவலாயெங்கண்ணுங்
கண்ணொறையென்னுறுகண்காணவாறென்கொல்லோ.
பொங்குஞ்சினமடங்கல்போன்றுருத்துவெங்கூற்றம்
அங்கும்புரியாவருந்துன்பத்தாழ்ந்துநான்
மங்கும்படியறிந்தும்வந்தஞ்சலென்கிலையால்
எங்குஞ்செவியுடையாய்கேளாயோவென்னுளாயே.

பூட்டியருட்பாசமிருபாதம்பொறித்துடலிற
கூட்டியடியாருளகப்படுத்தாட்கொண்டருமை
கூட்டியவோவின்றென்னைக்கைவிட்டாய்வெய்யொனை
ஆட்டியொறுக்குமிடத்தாரொன்றுகொள்வாரோ. (௬)

ஊராருனைச்சிரிப்பதோராயென்றுன்னடிமைக்
காராயடியேனயர்வேனஃதறிந்தும்
வாராயரசன்றமரிழைத்தவன்கண்ணோய்
பாராயுன்றன்மையிதுவோபரமேட்டி. (௭)

எ 2. மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

எம்பெருமானே! சகலலோகங்களையும் சிருஷ்டி
தத்ருளியபிரானே! தேவர்கட்கெல்லாம் பிதாவே!
நீலோற்பல மாலாதரோ! (பாசபந்தப்பட்டுமுன்ற நா
யேனையும் ஆட்படுத்தருளும்வண்ணம்) திருப்பெருந்
துறைமென்னும் கேடத்திரத்திலே ஞானதேசிகநதி
நமேனிகொண்டெழுந்தருளிய பரமதயாநிதியே! அ
னேத்துபிரும் வழிபட்டு உய்யும்வண்ணம் திருவால
வாயினகண்ணே திருக்கோயில்கொண்ட பெருமா
டே! (அடியார அபேக்ஷித்த வரங்களையெல்லாமளி
கரருளும்) சிந்தாமணியே! கடையேன்வருந் துதலேக்
கண்டோ, திருவருள்பயவாதுவாளாவிருக் துங்காரண
மென்னையோ? ஆதியந்தமற்றமுழுமுதற்கடவுளே! பு
ராணவேநங்களாயும், அவற்றிற்கு அதீதமாயும் இ
ருக்கும் சமானாதிகரகித ஞானபூரணரூபோ! தேவா
திதேவரோ! திருவாலவாயின்கண்ணே எழுந்தருளி
யிருக்கும் இடபகேதனரோ! சோமசந்தரக்கடவுளே!
அடியேற்கிரங்கியருள்புரியாதவாடுமென்னே? முன்னே
பயமற்றபொருட்கும்முன்னேப்பழம்பொருளே! புதியா
ரணும் புதியாரோ! சோமசந்தரபாண்டியராய வந்த
ருளி வையம்புரந்தமணியே! திருவாலவாயின் கண்
னே திருக்கோயில்கொண்டருளிய பிரானே! என்

பிராணாகூதகோ ! எளியேன்படுந்துயரங்கண்டும் திருவருட்புரியாதவாறென்னையோ? பிருதிவி அப்புதேயுவாயு ஆகாசம் எனப்படும் பஞ்சபூதங்களாயும், சந்திரசூரியராயும் இன்னும் நானாபேதமான பொருள்களாயும் ; பண்ணையும், பண்ணுக்கின்றியமையா துவேண்டப்படும் நாதமாயும், உரையாயும், சர்வபூதநாகூதியாயும் இருக்கின்றபெருமானே! அடியேனது துயரைக்காணுதிருக்கும் வாறென்னை? கொடியயமனும் வடவாமுகாக்கினிபோற் சினந்து, தன்னுலகத்திலே செய்வாத துன்பக்கடலில் வீழ்ந்து, நான்வந்துகின்ற மையையறிந்தும், அடியேன் கண்மூன்னின்று அனபனே ! அஞ்சேல்” என்று அபயம் அளித்தருளிலா ; எங்குஞ்செவியுடைய பெருமானே ! அடியேன் உரைகளைத் தேவரீர் கேட்டருளீரோ? எளிதாயே காருண்ணியமெனும பாசம்பூட்டி, உபயபாதிபுண்டரீக முடவிற்பொறித்து, அடியார் சங்கத்துளொருவனுக்கி, மலப்பற்றனைத்தும் நீக்கி அடியேனை யாட்கொண்டருளி, அக்கருணையின் அருமையை அடியேனுக்குணர்த்துமவண்ணமா இன்று நாயேனைக்கை விட்டகன்றீர்? சிவபிரானே ! இத்தண்டத்தலைவர் என்னைச் சஞ்சலப்படுத்துங்கால் உம்மையாவரும்

எசு மாணிக்கவாசக்சுவாமிகள் புராண்வசனம்.

நிந்தியார்களா ? பரமதயாநிதியாகிய நீர் அடியேனை
க்கைவிடுங்கால் உளரின்கண்ணே யுள்ளோர் உம்
மைநிந்திப்பார்களே யென்பதை அறியீர் ! அடியேன்
மீதுகருணைகூரலீர். அடியேன் துக்கஞ் சகிக்கலாற்
றது தியங்கிமயங்கி வீழ்கின்ற மையறிந்தும் எனக்
கருளும் வண்ணம் வருகின்றிலீர். அரிமர்த்தனபா
ண்டியனது ஏவலாளர் அடியேனுக்குச் செய்யும் கொ
டுத்தண்டங்களையும் பார்க்கின்றிலீர் ! அகிலலோக
நியந்தாவாயிருக்கும் உமதுசெயல் இதுவா ? பகர்ந்த
ருளும்” என்றின்னவாறு திருவாதவூரடிகள் சோம
சுந்தரக்கடவுளது திருச்சரண புண்டரீகங்களைத்திரு
வுளத்தே தியானித்துப் பிரலாபித்தலும், இளங்குழற்
தைகள் அழுமொலி அவரதுதாயர்கள் செவிப்புலஞ்
சென்றாலென்னச், சிவபெருமானது திருச்செவிவழி
ப்புருதலும், எம்பிரான் தாயினும்பரிந்து அவர்மேற்
கருணைகூர்ந்து, அவருக்குற்றதான சிறையினைவிடு
விக்கும்வண்ணம் திருவுளம்பற்றினர். சூரியோதயமா
தலும் அரிமர்த்தனபாண்டியன் சயனமொருவி, நீரா
ல்முகபாதாதியவற்றைப் பிரகூலாணித்து, பிரசன்
னசலிலவாவியில் மூழ்கிச், சிவபூசைமுடித்து, சர்
வாலங்காரமேனியனாய், செம்பொன்னுலியன்ற மந்

திரத்தின் பூர்வபாகத்திலே மணியணியாசனத்தின் மேல் உல்லாசமாய் வீற்றிருந்தனன். அவ்வேலையிலே தண்டத்தலைவர் மாணிக்கவாசகப் பெருமானது திருமுன்னிலையிற்சென்று, இடிமுழக்கம்போல் ஆததுச் சூர்த்தனோக்குடன் பார்த்து “திருவாதபுரோசோ! குதினாகொள்ளும் பொருட்டுக் கொடுபோநது, சிவனடியார்க்கீந்து வியயஞ்செய்த திரவியமெல்லாம் இக்கணத்தேதானே ஈயும்; அன்றேல், இவ்வெயிவிடைநிலும்” என்றுகூறலும், திருவாதவூரடிகள் யாதேனும் ஆகேதபஞ்செய்யாது, வெயிவிடைநின்றனர். பின்னர்ச்சிறிதுபொழுதில் ஆதபந்தெறுக்க இளைப்படைந்து மாணிக்கவாசகப் பெருமான், தமது மாயாவிருத்திவலியகற்றி ஆட்கொண்டருளிய கிருபாசாகரமாகிய ஞானதேசிகரது திருவடிக்கமலங்களைத் தியானித்து மனத்தே எண்ணுவாராயினார். “சர்வவியாபகமுடைய பெருமானே! சிவனே! ஆனந்தத்தாண்டவம் புரிந்தருளும் பிரானே! ஏழைகட்கன்னையே! கங்காதரனே! காளகண்டா! காலகாலா! கமலாபதிசாயகா! பக்தவற்சலா! திரிபுரசங்காரீ! அடியார்க்கெளிவரும் கருணையோரிதியே! சூலபாணீ! சந்திரசேகரா! புவனத்திரயகாரண! பக்தார்

என மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

த்திபஞ்சனப்பா ! திருப்பெருந்துறையின் கண்ணே
தேவரீர அடியேனுக்கு மொழிந்தவார்த்தை அசத்தி
யமாகுமா ? பாண்டியனுக்குக் குதிரைகள்தல் உமது
கடனனறா? மாமசமயமான தேகத்திற்கொளனும் அ
பிமானத்தையும், அநித்தியமான பூமிவாழ்விற்கொ
ண்ட விருப்பினையும், இகநது, ஜனனமரணவேதனை
யொழிக்குமவண்ணம், தேவரீரது திருச்சரணத்தி
லே சரண்புகுநதவென்னை, மீட்டும் பாண்டியனிடம்
னுப்பினீர் ; இஃது உமக்குத்தகுமா? நதியினிடத்து
ளதான சத்தோதகம், சமுத்திரத்தினகணுளதான உ
வாநீரோடுகலந்தபின்னா, முன்போல இனசுவையின
தாயிருக்குமா? தேவரீரது கருணைகடாகூததால் மா
யாபந்த மகலப்பெற்று, அதிபாவனமுற்று, பரிசுத்த
பத்த சங்கமத்தியிலிருநத அடியேன் மாயாபந்த வச
ந்தரான பாண்டியன்முதலியோர் குழாத்திடைக்கல
ந்தேன்; இனிஎவ்வாறு முனபோலவே பாவனமடை
வேன்? புண்ணியநுபிணியாகிய உமாதேவியாரா
வாமபாகத்திற்கொண்ட பிரானே? தேவரீரிடத்தே
நாயேனுக்கு அன்பு அணுப்பிரமாணமேனும் இல்லை
என்பதனைத் திருவுளத்திற்கொண்டு என்னைவெறுப்
பீரோல், இப்பொழுது உம்மையன்றி வேறியார்காய

மாவார்? பாஷண்டதருமமேற்கொண்டு படிற்றொழுக்கம்பூண்டு யார்க்கும் வியசனம விளைத்ததிரி புரவாசிகளைச் சங்கரித்தபிரானே! உமது திருப்பா தபங்கயத்திற்கே அன்பு பூண்டநாயேனைக்கொடிய ரான தண்டததலைவாகள தாங்கரும வெப்பத்தின தான வெயிலின - நிறுத்தினொனனில் அஃது உம து நின்மலகீத்திகருத்தகுமா! அரிபிரமேந்திராதிய ாக்குமேலான கடவுளே! உமக்கடியனாகிய நாயேனை க்கொடியா வருத்தத், தேவரி வாளாவிருப்பின, யா ரினி உமக்கு அடிமையாவா? அகங்காரங்கள்நங் கப்பெற்ற மஹான்கள், புசலும் தூயவாராதைக ளேயன்றி, என்போலிய நனன துவாரத்தை தேவரீ ரது திருச்செவிவழிப்புகுமா? என்று இன்னணம் திருவாதவூரடிகள் கிலேசமுற்றுவாடலும், கருண மிராதசாகரமாகிய சிவபெருமான்; அவரது சிறையை நீக்குத்தற்கு வேண்டிய பிரயத்தனஞ் செய்தருளுவா ராயினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருப்பெருந்துறைச்சருக்கம்முற்றிற்.

௭௮ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

குதியாயிட்டசருக்கம்.

திருக்கைலாச வாசராகிய பரமசிவன்பத்தசிகா
மணியாகிய மாணிக்கவாசகப்பெருமானுக்குற்ற இட
நீனைக்கும்வண்ணம் திருவுளம்பற்றி நந்திகணுதிப
திகளைத் தமது திருச்சந்திக்குவரும்படி விளித்தன
ர். அப்பொழுது அவர்கள்யாவரும் அச்சத்துடன்
எம்பெருமானது சமீபஞ்சென்று சென்னிமேற்கரங்
கள்கூப்பி வணங்கிநின்று “ஆகமம்வேதம் புராணம
ஸ்மிருதிமுதலிய தூல்களாற் பிரதிபாதிக்கப்படும்
முழுமுதற்பதியே! சங்கரா! அடியேங்களைத் தேவரீ
ர் ஈண்டிவரும் வண்ணம் விளித்தருளினமை யாது
காரணம்பற்றி என்று அடியேங்கட்கு மொழிந்தருள்
க” எனப்பிரார்த்தித்தனா. அப்போது சிவபிரான் அ
வர்கண்மேல் திருவருணைக்கஞ்செய்து “கணுதிப
திகளே! நமதுபத்தசிரோமணியாகிய மாணிக்கவாச
கன்பொருட்டுக் குதிராகொணர்வேமென முன்ன
மே யாந்திருப்பெருந்துறையில் மொழிந்தேம்; குதி
ரையின்நிமித்தமாய் அரிமர்த்தனபாண்டியன அவ
னை வெயிலிடை நிறுவுவித்து மிகவும் வருததுவிக்
கின்றான். எமது வாற்சல்லியகுழந்தையாகிய மாணி

க்கவாசகன் வேதனையினால் உருகியழ, அதனையாம்ச
கியேம். எமதுகுழந்தையின் சிறையைஇன்று விரை
விலே விடுவிக்கவேண்டும். இன்றே ஆவணிமூல ந
க்ஷத்திரம். ஆதலில் அரிமர்த்தனபாண்டியனுக்கு இ
ன்றே குதினாயெல்லாம் செலுத்தல்வேண்டும்; ஆயி
னமையின் நீவிராஎல்லீரும் விரைந்துசென்று வனத்
தற்சஞ்சரிக்கும் நரிகளாயாவையும் ஒருங்கேதொகுத்
து, அவற்றையெல்லாம் பரிகளாக்கி, நீவிர் அப்பரிக
ளைசெலுத்தும் சேவகர்களாகி முன்னாச்செல்லு
ங்கள்; யாமும் குதினாவியாபார்த்திபதியாய்உங்களபி
ன்வருவேம்” எனப்பணித்தருளினர். இவ்வாறுசிவ
பெருமான் பணித்தருளலும் நந்திகேசுவரர் முதலி
யோர் அக்கணத்தேதானே அரணியத்திற் சஞ்சரிக்
கும் நரிகளாயவும் பரிகளாய் அமையும்வண்ணமிய
றறி, தாங்களும் குதினாச்சேவர்கள் வடிவம்பூண்ட
னர். இங்ஙனமாதலும் பக்தஜனவற்சலராகிய மஹா
தேவர், அரிபிரமேந்திராதியர் வழிபடும் தமதுசதாசி
வமூர்த்தத்தை மறைத்துக்குதினாவாணிப்பிரபுபோ
லவேஷம்பூண்டு சதுர்வேதங்களாலும் அமைந்த உ
த்தமவாசியின்மேல் இவரந்தருளிப் பாண்டிதேசத்
து இராஜதானியாகிய மதுராபுரிநோக்கிச் சென்ற

அஃ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

னர். சங்கம் முழுவம் எக்காளம் சுரமண்டலம், பேர்
கை முதலாயவாத்தியங்களின் கோஷம் அஷ்டதிகா
ந்தங்களையுஞ் செவிபிபித்திற்று. குதிரைகளின் குர
ல்களினின்றொழந்த பூதாளி, வாசகி, அனந்தன், திகக்
ன், சங்கபாலன், குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், க
ககேகாடகன் ஆகிய அஷ்டமாநாகங்களின் கண்கள்
மறைத்தன. குதிரைகள் பாய்தலால் பூமியைத் தாங்கி
ஞ் சேஷன் அபிஷேகம் பணமகுடம் நெளித்தனன்.
குதிரைகளின் கணைப்பிலெழுமொழியால் ஐயாவதம்,
புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புஷ்பத்
ந்தம், சார்வபூமம், சுப்பிரதீபம், ஆகிய அஷ்டகஜங்க
ளும் வெருவி மேனிவிதிர்த்தன. குதிரைகூட்டத்தி
ன் ஒலியினாலும் குதிரைச்சேவகாரப்பினாலும் ஸக
லை, இமயம், ஏமகூடம், கந்தமாதனம், ரிடதம், நீலகிரி,
மந்தரம், விந்தம், ஆகிய அஷ்டகுல கிரிகளின் குகைகளில்
ளிலே அனுநாதம் நிறைந்து யார்க்கும் பயமவிளைந்த
து. இவ்வாறாகுங்காலையில் மதுராபுரியின் துவாரத்தி
ற்கணித்தான ஸ்தானத்தில் நின்ற சிலர்குதிநாப்ப
டைவருந்தலைக்கண்டு, பவனவேகமும் பின்னிடைவி
ரைவுடன் முன்னேடி, பாண்டியமகாராஜன் சமூகத்
திற்கென்று விரயமாய் வணங்கிநின்று தலைகளின்

மேல் கைகள்கூப்பிவணங்கி “மஹாராஜனே சந்திர குலதிலகமே! தூளிஎங்கும்பரக்கவும் வாத்தியங்கள புகார்தகாலத்துச் சமுத்திரம்போல மஹாகோஷம விளைக்கவும் குதிநாப்பூடை உமதுநகரின்மதிற்கணி ததாய் வருகின்றது. யாமிதுகண்டனம்.” என்றுவிண்ணப்பஞ்செய்தனர்.

அவர்களுரைத்த வார்த்தைகேட்டலும, அரிம ர்த்தனபாண்டியராஜன் நிர்த்தோஷரான திருவாத லூடிகளை வருத்தினமைபற்றி, அளவில்லாத பசுர ததாபமுற்று, தனது அசம்பிரோக்ஷிய கிருத்தியத்தை நினைந்து நினைந்து, வருந்தி, பின்னர் ஒருவாறு மன ந்தேறி, அவர்மேல் வாழ்சல்வியமும் அபிமானமுங் கொண்டு, அவரைத்தன்முன்னிலையிலழைத்து, அவர்மனத்தை மகிழ்விக்கும்பொருட்டாய்ப் பீதாம்பரம இரத்தினபரணம் ஆகியவற்றை அளவில்லாதுநந்து “சிகோஷ்டமந்திரியாரோ! நீர் என்பொருட்டாயக்கொண்ட குதிரைகளைக்காணும் வண்ணம் வாரும்” என்று பிரீதி வாசகம்பகர்ந்து, அவரோடு இரத்தினச சி விதையிலேறி மதுமைநகரத்தின் மதிப்புறத்துள தான வையாளிவீதிசென்று, அவ்விடத்து தீந்தேன றுளிக்கும் புஷ்பமாலிகைகளாலலங்கரிக்கப்பட்டு, எ

அஉ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

வ்விடத்தும் பனிநீர்வீசப்பெற்ற சைத்தியமானமுத்
துப்பந்தரின் நீழலிலே கனகபீடத்தின்மேல் உல்லா
சமாய் வீற்றிருந்தனன். இயலிசைநாடகம் எனனும்
முத்தமிழிலும் வல்லபுலவர்கூழவும், வேதபாரகர்க
ளாகிய பிராமணோத்தமர்கள் மங்கலவாசகம்பகரவு
ம,சுந்தரமங்கையர்கள் கைவளைகள்புலம்பக்கவரிகள்
வீசவும், மந்தமாருதம்நறுமலர்களின் வாசந்தோய்ந
து வந்துலாவவும், ஆராவலிமுதலிய ஆபரணங்கள்
மினனவும், பூரணசந்திரன்போல அரிமர்த்தனபாண்
டியமஹாராஜன் வீற்றிருத்தலும், மாணிக்கவாசகச
வாமிகளது அகங்களிப்பவும், யாவரதும்விலோசனா
வந்தங்கள் களிப்பவும், மறுவில்லாத சந்திரகுலம
விளங்கவும், சிவசாதனங்களாகிய திருநீறும் உருத்
திராக்ஷமாலையும் பஞ்சாக்ஷரமும் ஒங்கிவர்த்திக்கவு
ம், சங்கு, எக்காளம், பேரிகை, துந்துபி,முதலியவா
ததயங்கள் கடல்போலொலிக்கவும், குதினாப்படை
பிரமப்பிரளயகாலத்து எங்கும் பரந்துவரும் சமுத்
திரம்போல வருதலைததூரத்தேகண்டனன். குதினா
சசேவகர்களிற் சிலர் இரத்தினமிழைத்தகிரவேஷ்ட
னத்தர்; ஹாராவலிபிரகாசிக்கும் மார்பினர், செம்ப
டாத்தாலியற்றிய கவசத்தினர்; உடைவாள் பிரகா

சிக்கும் இடையினர்; செருப்பணிந்தகாலினர்; சூர்த்த
 னோக்கினர்; இடிமுழுக்கம்போன்ற தொனியினர்; இ
 னன்னவானபல்லலங்காரங்களோடு எண்ணில்லா
 நூற்புடை யினும் குதினாமேலிவர்ந்து மதர்ப்புட
 னே அசைந்துவர, கருணாமிருத சாகரமாகிய சோம
 சுந்தரககடவுள குதினாவாணிபர்வேஷத்தராய், தரு
 மார்த்தகாமமோகூங்களாகிய சதுஷ்பாதமுடைய
 தும், ஞானகாண்டம், கருமகாண்டமாகிய இருசெ
 விழின தும், ஆலோகனாதீதமான பரஞானம் அபா
 ஞானம் ஆகிய கண்ணினதும், விதியாகிய முகத்தி
 னதும், நிஷேதமாகிய வாவினதும், விவிததந்திரங்க
 ளாகியபுறச்சருமததினதும், மந்திரபேதங்களாகிய
 சதநகைகள் சிலம்புகள் கண்டாபரணங்கள் ஆகிய
 வை பொருந்தப்பெற்றதும், தாரகமாகிய கடிவாளம்
 பொருந்தப்பெற்றதும் புறச்சமயங்களாகிய உலகா
 யிதம், பௌத்தம், கூழமணம், மீமாம்சை, பாஞ்சரா
 த்திரம், பட்டாசாரியம், என்பனவாதி்யான சைநியங்
 களெல்லாம் இரிந்தோட மஹாயுத்தமவிளைப்பதும்,
 கோடிகோடி அண்டங்கள்யாவற்றையும்பறித்து ஓர்
 பிண்டமாக அடக்கிஉண்ணுந்திறத்ததும், ஆகியசது
 ராவேதப்புரவியின்மேல்உபநிஷதங்களாகிய கல்லணை

அசு மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

சேர்தது, அதன்மேல்இவரந்து, ஆரணமாகிய உறை
பினின்றெடுத்தஞானமாகியகட்கம் புறவிருநீரீப்ப,
ஈகாபந்தமும் உருத்திரார்க்குமாலாபரணமும் வச்சிர
முதலியவற்றால் இயன்ற ஹாராவலியும் புஜவலயங்
களும் மணிக்குண்டலங்களும்வச்சிரக்கவசமும் நுத
லிலணிந்த திரிபுண்டரமும் வெண்பட்டும்பிரகாசிப்
ப, திருவடிகளிலே வேதச்சிலம்புகள் புலமப, இரு
பாலும் கங்காநதியின்தாவல்யமான தரங்கங்கள்போ
ல சாமரங்கள் இரட்ட, முத்தவெண்குடை நீழற்ற,
தோற்கருவி, துளைக்கருவி, மிடற்றுக்கருவி, நரம்புக
கருவி, கஞ்சக்கருவி முதலிய பல்வாத்தியங்களும் ஆ
கமவேதபுராணங்கள் உருவெடுத்துவந்து சிவபெரு
மானே பரமபதியென அறைதல்போல ஒலிப்ப, ஆ
ரியதேச இராஜாபோல அரிமாத்தனபாண்டியமஹா
ராஜனது கண்களிப்ப இதயம்பூஜம் அலர எதிர்
வந்தனா.

பிரமபிரளயகாலத்திலே மஹாசமுத்திரம ப
ந்தாற்போலக குதினாப்படை எங்குஞ்செறிய,மேக
படலத்தைக்கிழித்தது ஆதித்தியன் சோபிததாறபோ
ல சாவாபரணலங்கார தேகத்தராய் சேவகர்கள் வா
ள வேல் வில்லு பாணம்முதலிய தரித்துவர, சோம

சந்தரக்கடவுள் தமது திருக்கண்ணமூலாலே தகிந்த மனமதன் அனந்தம் யுகங்களாய் துஷ்கீரமான தவ மியற்றிப் பெற்றாலன்ன சந்தரமான திருமேனியுட் னதோன்றுதலைக காண்டலும், அரிமர்ததனபாண டியன் மிகுந்த விஸ்மயமடைந்து, இவ்வலங்காரங் கள் யாவற்றையுங் காணுதற்கு தேவேந்திரனுக்குப் போல எனக்கு ஆயிரங்கண்கள் இல்வே என்று கூறி, ஆனந்தம்பொங்கித் ததுமபும பூரணசந்திர னபோன்ற வதனத்தோடு திருவாதவூரடிகளைப்பா ர்த்து “மந்திரிசிரோஷ்டரோ இக்குதினாயின்மேல் வரு கின்ற மஹாபிரபு யாவா? இவரைக்காணலும் என மனசெல்லாம் ஆதித்திய கிரணம் வீழ்ப்பெற்ற நவ நீதமபோல உருகுகின்றதே; இவரிடத்துப்பேராசை விளைகின்றதே; இவர்பார் சொல்லும் சொல்லும்” எ ன்று பலகால் வேண்டினன். அப்பொழுது சிவபெ ருமான்கொண்டருளிய திருவுருவினைக்கண்டுகண்டு திருப்தியுறுது பின்னரும் பார்த்துநிற்கும திருவாத வூரடிகள் மஹாராஜனை நோக்கி “சந்திரகுலாதிபதி! இவர் யாவொன்று யானறியேன்; இவருள் முக்கியர் யாவொன்றும் அறியேன்” என்றனர். பின்பு மஹாரா ஜன் மந்திரிசிரோஷ்டராகிய திருவாதவூரடிகளைநோக்

அசு மாணிக் வாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

கி “மந்திரியாரோ! ஆரியதேசப்பிரபுகளாகிய இவர்க ள் குதினாயேற்றஞ்சிறிது காட்டும வண்ணம் சொ ல்லுக்” எனறனன். அதுகேட்டுத் திருவாதவூரடிகள் ஐயையோ! மஹாராஜன் இங்ஙனங்கூறினனே; அ ரிபிரமேந்திராதியர் வழிபடும் பரமபுருஷராகிய சோ மசந்தரக்கடவுளையா இவனுரைத்தவாறு செய்யும்வ ண்ணம் யான் பணிப்பேன்; இஃது என்ன?” என று சிறிதுவருந்தி, சிவபெருமானுக்குச் சமீபத்தேசெ ன்று, மனத்தால் வணங்கிநின்று வெளியில் வணங் கார்போல நடித்து, அவனானோக்கி “விஷ்ணு முற் காலத்தில் வராகவடிவெடுத்தும் பிரமா அன்னப் பறவை வடிவெடுத்தும் அடியுமழுடியும முறையே காணருமபெருமானே! இட்பவாகனத்தின்மே லன றி இன்று குதிரைவாகனத்தின்மேல் இவ்ந்நு வர்க் காண்பதற்கு யான்யாதுதவம்புரிந்தேன்? தேவரீர்நய னேந்திரியத்திற்குக் கோசரமான இவ்வடிவங்கொ ண்டுவந்த காரணத்தால் அடியேன்தரிசித்து உய்யப் பெற்றனன். தேவரீர் அவாங்மனகோசரமான நிஷ்க லவடிவமாயிருப்பில் அதனையார் தரிசிக்கவல்லாரா? விஷ்ணு பிரமா இந்திரன் முதலியோர் தேவரீரது எ வலைச் செய்யும்பொருட்டு சிரத்தின்மேற் குவித்த

கரத்தராய் அபேஷித்துநிற்க அடியேனை ஆட்கொள்
 றும்பொருட்டாய் இப்பொழுது, அச்சவனியாபாரி
 யாய், வடிவங்கொண்டு எழுந்தருளிவந்தீர்; இதனால்
 தேவரீர் அடியார்க்கெளியவர் என்பது தெற்றெனப்
 புலப்படுகின்றது.” என்றுபலவான வாஸ்தவரூபமா
 னவாசகங்கள் பகர்ந்து பாண்டியராஜனது விருப்பத்
 தினை அவர்க்குமொழிந்தனர்.

அப்பொழுது சோமசுந்தரக்கடவுள் அதற்குச்
 சம்மதித்து, திருப்பாதங்களில் அணிந்த சதவகை
 யும் தாமேறிவந்த வேதப்பரியின் மணியும் புலம்ப,
 குதியாயின் கடிவாளத்தை இழுத்து அரசன் முன்
 னாச்சென்று “மஹாராஜனே! எமது குதியேற
 றம் சிறிதுகாண் எனப்பகர்ந்து, தமதுகுதியை
 முன்னடத்தி மயூரகதி, மூல்லகதி, வானாகதி, விட
 பகதி, வியாக்கிரகதி ஆகிய பஞ்சகதிகளும் நவசாரி
 யும் பதினெட்டுவிசித்திரமும் ஆகிய விகற்பங்களெ
 ல்லாந் தோன்ற நாகபந்தம் தீர்க்கவீதிமுதலிய வா
 சித்தொழில்களெல்லாங்காட்டி அஷ்டதிக்குகளும்
 மயங்க இயற்றி விண்ணோரதும் மண்ணோரதும் எ
 ண்டிசையோரதும் மனங்கனையெல்லாம் அசைத்த
 னர். அவ்வாறே, அவருக்குப் பாங்கேரின்ற சேவ

அ.அ. மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

நாகள யாவரும் தாம்தாம் ஏறிவந்த குதிகைகளின்
சாமர்த்தியங்களை யெல்லாம் காட்டினர். அதுகண்
டு பாண்டியமகிழாராஜன் அளவில்லாத பேரானந்
தந்தலைக்கொள்ள; அவனாயெல்லாமபார்த்து “உந
களில் அதிபதியார்? கூறுமின் கூறுமின்” என்று
அன்முறைகேட்டனன். அப்பொழுது அவர்கள்அங்
குளியைநீட்டிச் சோமசுந்தரக்கடவுளைக்காட்டி, “இ
வனோமதுநாயகர்” என்று குறிப்பினுணர்த்தினார்.
அப்பொழுது பாஞ்சோதியாகிய சோமசுந்தரக்கட
வுள் ஆரணப்பரியில் இவரந்து மனோவேககதியுடன்
வரவர தும மனசைக்கவரும்படிவிளங்கி அவன்முன
போசிலும், அவன்அவரது கருணைநாட்டத்தின் உற்
பதனத்தால் மனமயங்கித் தன்னைமறந்து ஆனந்தத்
துடனெழுந்து தன்னிருசெங்கைக் கமலங்களையும் சி
ரமிசைகூப்பி வணங்கிநின்றனன். அவன்போலவே
அவனுக்குப்பாங்கேரின்றோர்யாவரும் சிநிமிசைக்கர
தலங்கூப்பி வணங்கிநின்றனர். அதுபொழுது “ஓர்
குதிரை வாரணிப்பிரபுவைக்கண்டு அரசனாகிய யா
னளமுந்தேன். இஃது அதுசிதமே” என்று எண்ணி
மிகுந்த இலச்சையுற்று, நின்றவன்போலநடித்துப் பி
னனாசனத்திலே இருந்திலன். பின்னர் அச்சவப

த்யாகிவந்த சோமசுந்தரக்கடவுள் அரிமர்த்தனபா
ண்டிய மஹாராஜனைநோக்கி “சந்திரவம்சசிகாமணி
யே ! பாண்டியமஹாராஜனே ! நமதுவார்த்தையை
க்கேளும். உமதுமந்திரிகளுள்ளே சிவோஷ்டரான இ
வாஉமக்கு எக்காலத்தும் இதமேசெய்கின்றனர். உ
மது கோசகிருகத்திலிருந்து எவ்வளவு திரவியம் இ
வாகுதினாகொள்ளும் பொருட்குக் கொணர்ந்தன
ரோ அவ்வளவும், எமக்கும் எமது அனுசரர்க்குமே
வழங்கினர். இஃதன்றித் திலாம்சப்பிரமாணமேனும்
நிஷ்பிரயோஜனமாக வியயஞ்செய்திலர். இவா சோ
மசுந்தரக்கடவுளிடத்தே மிகுந்த பக்தியுடையா ரொ
ன்பதனை யாங்கண்டு அற்பதிரவியத்திற்கு இப்பரிக
ளையெல்லாம் விக்கிரயஞ்செய்தேம். இத்தன்மையன
வானகுதினாகளை வாங்குதற்கு உமதுதிரவியம்போ
துமென்று ஒருகாலும் எண்ணற்க; மந்திரிமுக்கியரா
ன இவரை, ஏற்றகாலத்திலே குதினாகொடுவராது
யாமேபீடித்தேம். நீர்பீடித்திலீர். அவருக்குத்துக்க
ஞ்சம்பவித்தமையாலே எமக்கு அதிகந்துக்குஜனி
குகின்றது. இக்குதினாகளையாவும் உத்தம தேசங்க
ளிலே உற்பவித்தன ; உத்தமலக்ஷணம்வாய்ந்தன”
என்றுகூறினர்.

அதுகேட்டலும், பாரொல்லாமுண்ட விஷ்ணு
 ப் பேர்ல உடலம்பூரித்து, அரிமர்த்தனபாண்டியம
 ஹாராஜன், அச்சுவபதியை வியந்துபுகழ்ந்து, சிர
 க்கம்பஞ்செய்து விலைமதிப்பில்லாத ஓர் வஸ்திரத்
 தைக்கொடுத்தனன். அவ்வஸ்திரத்தினைச் சோமசுந்
 தரக்கடவுள் தமது திருக்கரத்திலிருந்த செண்டின்
 மேலேற்று நகைசெய்தனர். அதுகண்ட பாண்டிய
 மஹாராஜன் “இவன் பிரபுவேனும் வியாபாரியே; அ
 ந்நனமாகவே, யான்வழங்கிய வஸ்திரத்தினைப் பணி
 ந்துவணங்கிச் சிரத்தையுடனேற்றிலன்; அதனைமுடி
 மீது சூடிலன்; அதனைவழங்கிய என்னைப்போற்றில
 ன்; உதாசீனமாயிருக்கின்றான். இஃதுஎன்னே?” எ
 ன்றுசிந்தித்து மஹாகோபமுற்றனன். வேதச்சிரங்
 களாகிய உபநிஷதங்களுக்கும் அதீதமானவரான சி
 வபிரான் நயனேந்திரியத்திற்குத் திருசியமானவடி
 வுடன் வந்தனானும், பாண்டியராஜன் அவர் சிவ
 பிரானென்று அறிந்திலன். சகலபிராணிகளிடத்து
 ம் வியாபிக்கும் அந்தர்யாமித்துவ முடையாராகிய
 சிவபிரான் ஞானமளித்தக்காலன்றிப் பிறிதொருவா
 ற்றாலேனும் அவனாக்காணல் அசாத்தியமே. அரச
 ன்வெகுளுதலைக்கண்டு திருவாதவூரடிகள், அரிமர்த்

தன்னப்பார்த்து “ மன்னவனே ! அஷ்டதிக்கிலுள்ள அரசர்வழங்கும் வஸ்திரங்களுையெல்லாம் செண்டிலே ஏற்பது அவரதுதேசாசாரமே” என்றுபிரீதிவசனம் மொழிந்து அவனது மனத்திலுண்டான கோபத்தை நீக்கினர்:

இவ்வாறாயினபின்பு, அரிமாத்தனபாண்டியமஹாராஜன் வாசிலகூணம் வல்லாயைழப்பித்து, அக்குதிரைகளின் இலக்கணங்கள் யாவையும அறிந்து அவைகள்யாவும் இலக்கணம்வாயந்த வெனமொழிய, பின் பாண்டியராஜனது ஏவலர்களிலொருவர் கரத்தில்வாங்க, குதிரைச்சேவகர்களிலொருவா, “இவை கரம்போஜதேசத்திற்பிறந்தன, இவை பால்லீகதேசத்தன; இவை வநாயுஜதேசத்தன; இவைகாந்தாரதேசத்தன; இவை ஆரட்டதேசத்தன; இவைசிந்துதேசத்தன; இவையவனதேசத்தன; இவைகந்தாதேசத்தன; இவைபாவதேயத்திற்பிறந்தன; இவைகாஸ்மீரதேசத்தன; இவைதுவீபாந்தாதினின்று கொடுவரப்பட்டன; இவைகேகயதேசத்தன; இவைவசந்ததேசத்தன; இவைசௌவீரதேசத்தன; இவைமாளவதேசத்தன; இவைகுருகூஷத்திரத்தன; இவைகலிங்கதேசத்தன; இவைசௌராஷ்

கூட மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

டிதேசத்தன ; இவைவெறுமவதேசத்தன ; இவை
மகததேசத்தன ; இவைபாஞ்சாலதேசத்தன ;' என
று பரிகளின் பிறப்பிடங்கூறிக்கொடுக்க, அவைகள்
யாவும் மந்துளையிற்பந்திக்கப்பட்டன. பின்னாசோ
மசுந்தரக்கடவுள் திருவாதவூரடிகளும் அரிமர்த்தன
பாண்டியனுங்காண,தாம்வந்தவழியே சேவகர்களோ
டுகிரும்பி, தமதுவடிவமாறி மறைந்தனர். உடனே
அவருடன்வந்த கணநகளும் மறைந்தனர்.

“ மந்திரிசிரேஷ்டரோ! நமமாலே யான் உத்த
மமான யுத்தப் புரவிகளைப்பெற்றேன். உமது சாம
ர்த்தியம் மிகவும் நன்று ! நன்று ! துஷ்டர்வார்த்தை
யைக்கேட்டு முன்னர் நும்மை வருத்தினேன். யான்
அஞ்ஞானங்காரணமாக இழைத்த பிழைகள்யாவை
யும் பொறுத்துக்கொளல்வேண்டுமென்று பற்பல பி
ரீதிவாசகங்கள்பகர்ந்து அவரதுமனசைமகிழ்வித்து,
அவரைவிட்டிற்கனுப்பிப்பின்பு சதுரங்கசேன்குழந
துவர,அரிமர்த்தனபாண்டியமஹாராஜன்மத்தியான
மாகுஞ்சமயத்திலேதன்மாளிகைசேர்ந்தான். நகரவா
சிகளும் அப்பொழுதே தத்தம் வீடுசென்று குதிநா
களின் வன்மையையும் விசேஷத்தையும் அதிசயத்
துடன் பேசியிருந்தார்கள். சோமசுந்தரக்கடவுளும்

தாம அடியார்பொருட்டுச்செய்த கருண்மயமான
திருவினையாடலைக் கிருபாசத்தியாகிய மீனாக்கிதேவி
யாருக்குப் பரிவுடன் பகர்ந்திருந்தார். சிவபெருநராகி
ய மாணிக்கவாசகசுவாமிகளும் மஹாராஜன் வழங்
கிய பலவரிசைகளுடனே, வாததியங்கள் கடல்போ
லொலிப்ப, அங்கரக்கர்கள் குழந்துவர, அனேகமட
வார்மங்கலமேந்திவர, எண்ணில்லாத பிராமணாக
ள ஆனந்தத்துடன் பாடிவர, எம்பிரானாகிய சோம
சுந்தரக்கடவுளது திருக்கருணைத்திறந்தைநினைந்துநி
னைந்து, ஆனந்தவருவிசொரிந்து, தம்மனைபுகுந்தனர்.
அச்சமயத்திலே அவர் வரவினைக்கேள்வியுற்று வந்
துவந்து வினாவிய பந்துக்கள யார்க்கும் அவ்வவர்க்
கேற்றவாறே விடைபகர்ந்து, “திருவாலவாயின் க
ண்ணையெழுந்தருளியிருக்கும் கருணமீர்தசாகரமா
கிய சோமசுந்தரக்கடவுள, அடியேனுக்குத் திருந்
பெருந்துறையிலே மொழிந்தருளிய பிரகாரம் பாண்
டியனுக்குக்குதினாவழங்கி, அடியேனது வியசனங்
கள் யாவையும் ஒழித்தருளினர். என் உடல்பொரு
ளாவியாகிய மூன்றும், அவருடையனவே யென
முல் எனக்கு வினையுந்துயரனைத்தும் அவரது அன
மு ? இனி இப்பிரபஞ்சத்தினை அடியேன் வெல்லும்

௬௪ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

வண்ணம் பரிந்திரங்குவர். அன்றியும் அடியேன் நி
த்தியானந்தசுகமனுபவிக்கும் வண்ணமும் திருவுள
ம் பற்றுவா. இதிரசிறிதேனுஞ் சந்தேகமில்லை.” எ
ன்று இவ்வாறு தம்முள்ளே சிந்தித்து இகத்தினும்
பாத்தினும் ஆசைசிறிது மின்றி; உண்மையறிவான
ந்தவடிவாகியும், ஞானத்திற்கும் சூகூடமஞானமா
யும் இருக்கின்றசோமசுந்தரக்கடவுளது குஞ்சிதந
டன பாதங்களை மனசிலே ஓயாது தியானித்து இரு
ந்தனா. அப்பொழுது ஆதித்தியன் சப்தவாசிகள பூ
ண்டதேருடனே மேற்றிசைக்கடலுள்முழ்கி, பதுமி
வியாகிய நாயகிவியோகமாற்றாது பிரலாபனஞ்செய்
ய அஸ்தமயனமாயினன். உடனே ஆகாசத்திலும்
அஷ்டதிக்குகளிலும் அந்தகாரபடலம் செறிந்தது.
சிறிதுபொழுதின் பின்னர் சந்திரோதயமாயிற்று. சந்
திரன் கிரணமாகிய கரங்களை ஆகாசமெவ்விடத்து
ம் பரப்புதல், சிவபெருமானது குதினாப்படையின்
வரவால் எழுந்து ஆகாசத்திற் செறிந்திருந்த தூளி
யைநீக்குவான் போலும். உடனே குமுதமுதலியன
தடாகங்கள்தோறும் அலர்கினறமை, பாண்டியமஹா
ராஜனது தண்டத்தினாலே வருந்திய மாணிக்கவாச
கசுவாமிகளது இருதயகுமுதம் சோமசுந்தரக் கடவு

ளது திருமுகசந்திரனைக்கண்டு அலர்ந்ததுபோலும். ஆகாசமென்னும் தடாகத்திலே அலர்ந்தநீலோற்பலம், ஆமபல், முதலியபோல் நகூத்திரகணங்கள்சோபித்தன. அவற்றினடுவில்விளங்கும்பதுமம்போலும் சந்திரன். அப்பதுமத்தின்மேல்வீழும் வண்டுக்குழாங்களைப்போலும் சந்திரன்மத்தியிலேவிளங்கும் களங்கம். மேகங்கள் லவணத்துவமபொருந்தியசமுத்திரஜலத்தைப்பருகி பூமியிலே பல்விடத்தும் சொரிதலைக்கண்டு சந்திரனென்னும் விதரணசீலபுருஷன் திருப்பாற்சமுத்திரத்தைப்பருகி, அப்பாலைப்பூமி யெவ்விடத்தும் சொரிந்தாற்போல, சந்திரிகை யெவ்விடத்தும் பிரகாசித்தது. மனோகரமான சந்திரகிரணம் எவ்விடத்தும் பரத்தலும் சகலபிராணிகளும் ஆனந்தமடைந்தன; சோலைகளெல்லாந்தளித்தன; சகோரங்கள் மஹானந்தமடைந்தன.

அவ்விராவிலே பாண்டியராஜனது மந்துரையிலிருந்த பரிகளெல்லாம் ஆலவாயின்கண்ணே எழுந்தருளிய சோமசந்தரக்கடவுளது திருவுளப் பிரகாரமே மீட்டும் நரிகளாயின. அந்நரிகள் தங்கள் கழுத்திலிருந்த சங்கிலிகளையும் வார்க்களையும் அறுத்துக்கொண்டு பல்விடத்தும் ஓடும்; எதிர்த்தவர்களை

௯௯ மாணிக்கவாசகசுவாமிகுள் புராணவசனம்.

ச் சாடும்; பற்பலவிடுகளை நாடும்; மதில்களைத் தாண்டி ஓடும்; குதினாமுதலிய மிருகங்களைக் கொல்லும் வண்ணம் குழாமாய்க்கூடும். நரிகள் இங்ஙனம் செறிந்தமையாலே சங்குச்சப்தமும்; பற்பலவாததியங்களின் ஒலியும்; மதுராமாநகரில் மாதாகள் செய்யும் சங்கீதநடனஒலியும்; வித்துவானகள் செய்கின்ற பிரசங்கங்களின் ஒலியும் அடங்கின. இந்நரிகள் பரததலைக்கண்டு அவற்றை ஓட்டும்பொருட்டுத்தண்டுமுதலிய ஆயுதங்களைத்தாங்கி எதிர்த்தவர்களைச் சிற்சிலகொல்லும், சிற்சிலவெல்லும், மன்றிலும் சித்திரகூடத்திலும் மாடத்திலும் செய்குன்றிலும் தெற்றியிலும் ஆவணத்திலும் ஆலயத்திலும் ஏனையதிடங்களிலும் செறிந்துசெறிந்து மதுராமகரவாசிகட்கு மிகுந்ததுயர்வுளைத்தன. அப்போது சிலர்தங்களை இரக்ஷிக்கும் பொருட்டு சோமசுந்தரக்கடவுளையும் மீனாக்ஷிதேவியையும் அழைத்தழுவார்கள். சிலர்திராஜன்செங்கோல் கோடினதோ என்றுபுலம்புவார்கள். சிலர் அச்சத்தினாலே கதவடைத்திருப்பார்கள்.

இவ்வாறாகுங்காலையில் மனுஷர்களொலியும் குதிரைகளினொலியும் பக்ஷிகளினொலியும் நரிகளினொலியும் ஏனையவற்றினொலியும் பாண்டியமஹாராஜனது

செவிப்புலஞ்சேறலும் அவன் பிரளயகாலத்திலே
உருத்திரன்கோபித்தாற்போல மஹாகோபமுற்றன
ன். அதுகண்டு அவன்பரிஜன் அஞ்சி அகன்றனர். பி
ராமணர்கள் மஹாராஜன் யாதுபுரிவானோ என்று சிந்
தித்து மனம் வெருவினர். அவ்வேலையில் அரிமர்த்த
னபாண்டியமஹாராஜன் அனற்பொறிசிந்துங் கண்
ணிஞல் மந்திரிகளிற் சிலனானோக்கி, “மந்திரிகாள்!
இவ்வகையான நவீனசப்தம் இன்றும்துராபுரி வீதி
யெங்கும் எழங்காரணம் என்னையோ அறியேன்; அ
ஃது யாது? நீவிர் உடையின்” எனக்கூறினன். அவ்வு
ரைகேட்டு அவர்கள் “இராஜசேகரா! நேற்றுஇங்கு
வந்த குதிரைகளெல்லாம் இப்போது கொடியநரிக
ளாய உருமாறின. இதுயாதுமாயமோ யாமறியேம்”
என்றனர். உடனே பாண்டியமஹாராஜனது கோ
பாக்கினி முன்னிலும் சதமடங்குவர்த்தித்தது. அச
சமயத்தில் அவனதுசேனாவீரர்கள் பல்லிடத்தும
செறிந்தநரிகளயாவற்றையும் நானாதிசைக்கும் ஒட்டிப்
பினபு இராஜசமீபஞ்சென்று “தனோந்திரா! உமது*ம
ந்துரையில் முன்னேநின்ற குதிரைகளையும் நேறறுவ
நத மாயப்பரிகள்கொன்று நரிவடிவமெடுத்துப் பறப

* மந்துரை-குதிரைச்சரலை.

சு அ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

லமிருகங்களுக்கும் மனுஷருக்கும் தீங்குவிளைத்து
ஒடின. இஃது என்னமாயமோ ! சோமசுந்தரக்கட
வுளது திருவுளமமாரியதோ? அல்லதேல் அவரதுகி
ருவினையாடலோ? ” என்று வியசனத்துடன் கூறி
நின்றனா.

அப்போது மஹாராஜன் வன்கோபமுற்று,
தனசூப பாங்கேநின்ற மந்திரிகளைப்பார்த்து “அ
மச்சரோ! திருவாதபுரோசனென்னும் இருண்மனமு
டைய திருடன எனது திரவியங்களெல்லாவற்றை
யும் அபகரித்து, திருப்பெருந்துறையிலிருந்த மாய
வேஷாகளுடன் பயின்றுகற்ற மாயாதந்திரப்பிரயோ
கத்தினாலே காட்டின்கண்ணே சஞ்சரிக்கும் நரிகள்
யாவற்றையும் பரிகளாக்கி என்னைவஞ்சித்தனன். இ
வனசெய் மாயங்கண்டரா? இம்மாய மெனக்குசசெய்
ததிருவாதபுரோசனுக்கு என்செய்யலாம்?” என்று
கூறினன். அவ்வாரத்தைகேட்டு மந்திரிகள்யாவரும்
அவனது துக்கத்தையும் கோபத்தையும் நோக்கியா
தும்பேசாது சித்திரப்பிரதிமைபோல் அசைவறநி
னறனா. அந்தவேலையிலே, சோமசுந்தரக்கடவுளது
மக்காகப் பரிகொணர்ந்தனர் என்பதனை மனசிலேஉ
ள்ளுள்ளி, சோகங்களெல்லாம் நீங்கப்பெற்று, ஞா

னதேசிகரது திருச்சரணபுண்டரீகங்களைத்தியானித
துக்கொண்டிருந்த திருவாதவூரடிகள் அன்றிராவில
சம்பவித்த தொன்றையும் அறியாராய் அரிமாத்தன
பாண்டிய மஹாராஜன் சமீபஞ்சென்றனா.

அந்தப்பொழுதில் பாண்டியமஹாராஜன், திருபு
ரதகனகாலத்திலே மஹாதேவர் நகைத்தாற்போலசு
கோபநகைசெய்து அவனானோக்கி “பிரதானமந்திரி
யாரோ! நீர் என்பொருட்டு நல்லகுதிகைள்கொணர்ந்
தீர் இது மஹோபகாரம், இதுசெய்ய உம்மையன்றி
வேறுயார்வல்லார்? உம்மைப்போல இன்னும சிலமந
திரிகள் எனக்கிருப்பின் நானென்ன கேட்கமமடையா
திருப்பேன? நீர் நேற்று இந்திரஜால மஹாஜாலவித
தையேகாட்டினீர். நேற்று நீர்கொணர்ந்தகுதிகைகள்
யாவும் ஓடின. அன்றியும் என்பட்டினத்தில் வசிப்
போர் மஹாபீடை எய்தினர்” என்றனன். அதுகே
ட்டுத் திருவாதவூரடிகள் சோமசுந்தரக்கடவுளது தி
ருமேனியைக்கண்ட காரணத்தினாலே, சிறிதேனும்
அச்சமின்றி, மலர்ந்தமுகத்துடனே அவனைப்பாராத்
து “இராஜனே! குதிகைகொடுவந்தமையா லெனக்கு
யாதுதோஷம்? யான் இந்திரஜால மஹாஜாலங்காட்
டினேன் என்றுசொல்கின்றீரே. நான் உமக்கு யா

க00 மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

தானும் ஓர் துரோகஞ் செய்திலேன் காரியகர்த்தா யானல்லன். அக்குதினாகள்யாவும் என்னாலும், உம துமந்திரிகளாலும், அச்சவாத்தியக்ஷர்களாலும் ந ன்றாய்ப் பரிசோதிக்கப்பட்டனவே; அவைகளைக்க ண்ட ஜனங்கள்யாவரும் அளவில்லாத சந்துஷ்டிய ண்ட நதமை நீருணர்வீரோ, யானும் அக்குதினாவாணிப பபிரபுவினாலே வஞ்சிக்கப்பட்டேன். அக்குதினாக ளுக்கிருந்த உத்தமலக்ஷணங்களை யெல்லாம் கேட் டி, மிகுந்த ஆனந்தமடைந்து, நீரோவரிசையளித்தீர். இக்குதினாகளையான் கொண்டிலேன் ; சோமசுந்தர ககடவுளே கொண்டனர் ; நீர் சோமசுந்தரக் கடவு ளிடத்தே மிகுந்தபக்தி யுடையீராதலால் அவர் இத் தன்மைத்தான திருவினையாடல் உமக்குக்காட்டி மறை ந்தனர். இஃது நிச்சயமே. அவரது லீலையினாலே நீர் மயங்கினீர்” என்றனர்.

அப்போது பாண்டியமஹாராஜன் சகிக்கருங் கோபம்டைந்து, பின்னருமவனாரோக்கி “திருவாத புரோசனோ! நேற்று இங்கேகொணரப்பட்ட குதினாகள் யாவும் நரியுருவமெடுத்து, என்மந்துறையினின்ற, மந் தரமலைபோன்ற உன்னதமான குதினாகள்யாவையுந கடித்தன. ஆதலால் அவைகள், கட்டியிருந்த பந்த

னங்களை யறுத்துக்கொண்டு நரிகளுடனே வனத்து
ககு ஒடின” என்றுசொல்லி, சூர்த்தநோக்குடனே,
தனது தண்டத்தலைவர்களைப்பார்த்து “தண்டத்தலை
வர்களே! இம்மாயாவித்தகளைக் கொடுபோய், கட்டி
வெயிலில்நிறுவி, மிகுந்தவருத்தஞ்செய்து, எனக்குக்
குதிரைகொள்ளும்பொருட்டுக் கொடுபோந்த திரவி
யங்களையெல்லாம் வலிந்துவாங்குங்கள்” என்று இடி
போல்முழங்கி ஆஞ்ஞாபித்தனன். ஏவலாளர்கள் அ
க்கணத்திலேதானே திருவாதவூரடிகளது திருப்புய
ங்களையுந் திருக்கரங்களையுங்கட்டி, இழுத்துக்கொடு
போய், அக்கினியிலுமதியுஷ்ணமான வெயிலிடை
நிறுவி, சூரியனைப்பார்க்கும்வண்ணம் அவரது திரு
முகத்தைத்திருப்பி, திருநெற்றியிலே பாரமானகல்
லேற்றிக் கொடுமைசெய்தனர்.

அப்பொழுது திருவாதவூரடிகள் அதனைச்சகி
க்கலாற்றாதவராய்ப் ப்ரமசிவனை ஆமந்திரணஞ்செய
து புலம்புவாராயினார்.

கொச்சகக்கலிப்பா.

நாதவோநாதமுடிவிறந்தநாடகஞ்செய்
பாதவோபாதகனாமென்னைப்பணிகொண்ட

கூஉ. மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

வேதவோவேதமுடிவின்வினைந்ததனிப்
போதவோபோதநெறிகடந்தபூரணவோ.

ஐயவோவென்னுடையவன்பவோவன்பர்க்கு
மெய்யவோமெய்யில் வினையேன்றலைவதத
கையவோசெய்யகழற்காலவோகாலனைக்காய்
செய்யவோவேதப்பரியேறுஞ்சேவகுவோ.

அத்தவோகல்லாக்கடையேனையாட்கொண்ட
பித்தவோபொய்யுலகைமெய்யாகப்பேதிக்குஞ்
சித்தவோசித்தந்தெளிவித்தெனைத்தந்த
முத்தவோமோனமயமானமூர்த்தியவோ.

ஆசிரியவிருத்தம்.

தொல்லையோரிருவர்தேடுஞ்சோதியேயாதுசெ
ய்வேன், தில்லையோர்பரவநின்றதெய்வமேயாதுசெய்
வேன், இல்லையோகருணைநின்பாலின்றெனையடிமை
க்கொண்டாய், அல்லையோதமியேனின்னலறிகியோ
வறிந்திலாயோ.

பரித்திரணரியேயானபான்மைகண்டடியேன்ற
னனை, வருத்தினரிதனைமாற்றவல்லநீமாற்றாயாகில், த
ரித்தனைவிடத்தையென்னுந் தன்மையும்புரங்கண்மு
ன்னாள், எரித்ததுமில்வாமென்றென்றிரங்கினவொவர்
க்குமிக்கார்.

சர்வலோகநியந்தாவே! நாதாந்தாதீதமான வெளியிலே ஆனந்தத்தாண்டவம்புரிந்தருளுகின்றதிருப்பாதாரவிந்தங்களுடையபெருமானே! பாஷியாகிய அடியேனையும் ஒர்பொருளாக எண்ணி அடிமைக்கொண்டருளியபிரானே! வேதங்களைத் திருவாய்மலர்தருளியகருணாநிதியே! வேதாந்தத்திற் பிரதிபாதிக்கப்படுமெவகளுனசுவருபியே! ஞானாதீதமானபூரணனே! என்பிதாவே! அடியேன்மீது நேயம்பூண்டுவந்தருளியபிரானே மெய்யடியார்க்கு மெய்யனே! அசத்தியம் நிறைந்தசிறியேனது சிரத்தினும் திருக்கரத்தால் வைத்தருளிய பிரானே! அடியார்களை இரக்ஷித்தலில் யாவரும் நிகரில்லை என்னும் ஜயசீலத்தையாகக் கும் விளக்கும்பொருட்டு அணிந்த வீரக்கழல்பொருந்திய திருச்சரணபுண்டரீகமுடைபாளோ! பக்தசிரோந்ணியாகிய மார்க்கண்டேயரது பிராணனைக்கவரும்பொருட்டு வந்தயமனை உதைத்தருளிய காருண்யருபியே! சதுர்வேதவாசியின்மேல் இவாந்து வந்தருளியதேவனே! என்பிதாவே! மூடனாகிய சிறியேனை அடிமைக்கொண்டருளிய பெருமானே! மித்தியாபாபமாகிய பிரபஞ்சத்தைச் சத்தியரூபமாகக்காட்டும் சித்தனே! என்மனசின்கண்ணே நெடுங்காலம் குடி

க௦௪ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

புக்கிருந்த சந்தேகங்களனைத்தையும் நீக்கி ஞானம் உண்டாக்கி இரக்ஷித்தருளிய அநாதிமல முத்தசித்துருவாகிய பெருமானே ! ஞானானந்தமயமூர்த்தியே ! முன்னேப்பழம் பொருட்களாகிய பிரம விஷ்ணு இருவரும் முறையே அன்னமாயும் பன்றியாயும் முடியும் அடியுந்தேடிபும் காண்பரியபெருமானே ! சிதம்பரத்தின்கண்ணே தில்லைமூவாயிரவர்வணங்கும் வண்ணமெழுந்தருளிய பிரபுவே ! அடியேன்யாது புரிவேன்யாது புரிவேன் ? கிருபாசாகரமாயிருக்கின்ற தேவரீரிடத்து இப்பொழுது அநுக்கிரகமில்லையோ ? அடியேனை ஆட்கொண்டிலீரோ ! சர்வஞ்ஞராயிருக்கிறதேவரீர் அடியேனது வியசனங்களை யெல்லாம் அறியீரா ? தேவரீர் நேற்றுக்கொணர்ந்த குதிரைகளனைத்தும் நீரிகளாயினமைகண்டு, பாண்டியராஜனது தண்டத்தலைவர்கள் யான்தேவரீருக்குத் திருப்பெருத்துறையில் அர்ப்பணஞ்செய்த திரவியத்தை யெல்லாம் வாங்கும்பொட்டு என்னைவருத்துகின்றனர் ; அடியேனது இத்துயரைத்தேவரீர் நீக்கியருளா திருப்பிராயின், முற்காலத்திலே திருப்பாற்கடலில் உண்டாகி விஷ்ணுமுதலிய தேவர்கள் யாரையும் அஞ்சவித்த ஆல்காலவிஷத்தை உண்டருளியதும், பா

ஷண்டதருமமேற்கொண்டு யார்க்கும் இன்னல்விளை
த்த திரிபுரவாசிகளைப்பூர்த்துடன் எரித்தருளியது
ம் ஆகிய இக்காருண்யகிருத்தியங்களாயும் பொய்
யாகுமே ” என்று பலவாறு பிரலாபித்தனா.

மாணிக்கவாசகசுவாமிகளது பிரலாபசுரம்எங்
கும் செவியுடையாராகிய சோமசுந்தரக்கடவுளது திரு
ருச்செவிப்புலஞ்சென்றடைதலும், இளங்கன்றமும்
ஒலிகேட்ட ஈன்றணிமைப்பசுப்போலஇரங்கி, கருணை
மிருதசாகரமாகிய எம்பெருமான், அவ்வடியாரது பி
ரபாவத்தையார்க்கும் தெரிக்கும்பொருட்டும், ஆரண
ங்களாலும் வர்ணித்து முடியாத தமது திருச்சுடிலத்
தின்மீது மண்தறிக்கும்பொருட்டும் தம்மீது மெய்ய
ன்புகொண்ட பிட்டுவாணிச்சியம்மையைத் தமதுஉ
லகத்திற்சேர்க்கும்பொருட்டும், வேகவதிநதியைநோ
க்கி “ வேகவதியே ! நீசீக்கரம் மஹாபிரவாக்த்துட
ன் மதுராபுரியெங்கும் பரந்து நமது குழந்தையாகி
ய மாணிக்கவாசகனது வியசனத்தை ஒழி ” என்று
ஆஞ்ஞாபித்தனர். சோமசுந்தரக்கடவுளது திருவா
ஞ்ஞாயைச்சிரமீது சிரத்தையோடுகொண்டு வே
கவதிநதி மஹாதொனிவிளைத்து, தினாயாகிய கரங்க
ளால் இருகையினுளவான மாலதி, கொன்றை, கா

க௦௬ மாணிக்கவாசகச் சுவாமிகள் புராணவசனம்.

யா, முல்லை, குருந்து, பலா, ஆசினி, மா, அசோகு, தெருகு, கூவினே, குரா, மரா, முதலான விருகூங்க ளைப்பிடுங்கி, பல்விடத்தும்வீசி, மதுராபுரியினுள்ளே புருந்தது. நதிப்பிரவாகஞ்செல்லுகையில், அதிலே கரியயானைக் குழாங்குளெல்லாம அகப்பட்டுச்சென் றமை முகிற்குழாங்கள் படலம்படலமாய்ச் சென்றா றபோலும். சங்கங்கள்நாதஞ்செய்ய, திணாக்கங்ககள் மேலோங்கி எழ, வைகை நதிசெல்லுகின்றமை, சிவ பக்தராசிய மாணிக்கவாசகசுவாமிகளை வருததும் தீயனா அழைத்து அவரைத்தண்டிக்கும் வண்ணம் கையோச்சிச் செல்லல்போலும். மேலாகப்போகின் ற சங்குகளை ஆகாசத்திலுள்ள நகூத்திரக் குழாத துடீன் சேரும் வண்ணம் எறிந்தும்; வேகமான சல மொபாருந்தியும் தீயமிருகங்களை அழித்தும், பசுமு தலியவற்றை அளித்தும் செல்லுகின்றவேகவதி, தி ரிசங்குச்சக்கரவர்த்தியை நகூத்திரபதவிக்குச்செலு த்தியும், மிகுந்தகோபமுற்றும், துஷ்ட நிக்கிரகம்ப ண்ணியும், சிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்தும் திரிந்தகௌ சிகமுனியை நிகர்க்கும். பற்பலதாமனாமலர்கள் பல் விடத்தும் பரந்துவிளங்கவரும்வேகவதிநூந்திரனைநி கர்க்கும். அரவிந்தம், அசோகம், குதம், நவமல்லிகை

ஃலோற்பலம் ஆகியவற்றின் மலர்க்ளையும் கரும்புக
ளையும் திணைக்கரங்களால் வாரிக்கொண்டு செல்லும்
வேகவதி மன்மதனை நிகர்க்கும். இவ்வாறாகவேசெ
ன்ற வேகவதிமதுராபுரி மதிப்புறம்சென்று, ஆண்டு
ளவாயவீடுகளையும் சிறிய ஆவாசங்களையும் இடித்து
வாரிக்கொண்டு நகரினுள்ளேபுகுந்து, ஆவணவீதி
யினும தெற்றியினும் சதுக்கங்களினும் ஏனைய இட
ங்களினும் அதிவேகத்துடன் பரந்தது.

அதனைக்காண்டலும் வெருவிநகரவாசிகள் ஒடி
னா; சிலர் ஒதுக்கிடம்நாடினர்; சிலர்தங்கள் தங்களபு
த்திரர்களைத்தேடினர்; சிலர்தங்கள் புத்திரர்களைக்கா
ணாது அவர்நதியிலே வீடினர்என்று ஒருங்கேகூடி
னா; சிலாதமதுபாரிகளைக் கைகளிற்பற்றியார்ந்தஇ
டத்திற்கோடுவார்கள்; சிலர் ஒதுக்கிடங்காணாது த
டுமாறுவார்கள்; சிலர்தமது பொன்னையும் ஆபரண
ங்களையும் ஏனையபொருட்களையும் பேணுவார்கள்;
சிலர் சிலபொருட்களைக் கைக்கொளமறந்து துக்கிப்
பார்கள்; சிலர்மாடங்களிலும் மாளிகைகளிலும்கோ
புரங்களிலும் ஏறுவார்கள்; சிலர் இந்நகரம் ஜலத்தி
லே அமிழ்ந்திப்போகுமேஎன்று புலம்புவார்கள்; சி
லாஇவ்விதமான அதிசயம்யாம்எந்நாளுங்கண்டிலோ

க௦௮ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

ம், நேற்றும்பரிகளெல்லாம் நரீகளாயின; இது அசம்பவம், என்னதீங்கு சம்பவிக்குமோ என்று அஞ்சுவார்; சிலர்சமுத்திரராஜனாகிய வருணன் இப்பொழுதும் கோபிததுவந்தனனோ என்பார்; சிலர் எமது அரிமர்த்தனபாண்டிய மஹாராஜனது செங்கோல் கோடினதோ! சோமசுந்தரக்கடவுளது திருவிளையாடலோ! யாதோ அறியோம் என்பார்.

அப்பொழுது பாண்டியமஹாராஜனும் மிகுந்த வியசனமடைந்து நதியின்சமீபஞ்சென்று சுவாணமும்துடிக்கும் முத்தும் பட்டுவஸ்திரமும்; ஆபரணமும், பிறசம்பாவனாவஸ்துகளும் நதியிலிட்டு இருகைகளையும் சிரசின்மேற்கூப்பி “ஐகத்தாருக்குத் தாயே யார்க்கும் பிராணனே! வேகவதி அன்னையே! நின் கோபந்தணிந்து எங்கள்யாரையும் இரக்ஷித்தருள்” என்றுபிரார்த்தித்தனன். அப்போதும் வேகவதிகிறிதுங்குறையாது தரங்கசமூகங்களை ஆகாசமளவிற்கு வீசிப்பரந்தது. அதுகண்டு அரிமர்த்தனபாண்டியமஹாராஜன் மஹாவியசனமுற்று-மந்திரிகளைப்பார்த்து “மந்திரிகாள்! ஆதிசுந்தாவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுளது பூசனையில் யாதானுமோர் குறைஉண்டாயதோ? பெரியோர்களது மனங்கூன்றும்வண்ணம் யர்

தானுந் தீங்கிழைத்தேனோ? என்செங்கோல் கோடியதோ? சொல்லுமின். யாதுகாரணமாக வேகவதி நதிஇன்று என்பிரார்த்தனையுங் கடந்துபரந்தது?" என்று வினாவினன். அப்பொழுது மந்திரிகளையாவரும் அரிமர்த்தனபாண்டமஹாராஜனை நோக்கி "மண்டலாதிபதி! பரமசிவனது பக்தராகிய திருவாதபுரோசரது மனசுமிகவும் வருந்தியது; அவரை உமது தண்டத்தலைவர்கள் கொடியவெய்யிலில் நிறுவி மிகுந்ததுயரஞ்செய்தனர். ஆயினமையால் வேகவதி நதி இப்பொழுது அபூர்வமானபிரவாகம் பொருந்திற்று. அவரை வருத்தஞ்செய்யாது, மிகுந்தபிரீதிசெய்து சந்தோஷிப்பித்தால் இந்நதி இந்நகரைவிட்டு நீங்கும். இதுவே எம்மனத்தில் எழுந்தகருத்து" என்றனர்.

மஹாராஜன் அவர்வார்த்தைகேட்டலும் அபரிமிதமான சந்தோஷமுற்று "மதிமந்திரிகளே! யான் எண்ணியவாறே நீவிரும் இப்பொழுதுமொழிந்தீர்கள். இஃது மிகவும் நன்று" என்றுசொல்லி அவர்களைச் சம்பாவித்து மாணிக்கவாசகசுவாமிகளைத் தனது முன்னிலையிலழைப்பித்து, பிரீதியினுடனே பற்பல இனியவாசகம் பகர்ந்து "மந்திரிசிரோஷ்டோ! நீர்திருப்பெருந்துறையிலே சிவபெருமானது அடியாருக்

கக௮ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

குத தானம் வழங்கிய திரவியமெல்லாம் என்னுடையனவே. ஆதலின் அத்திரவியத்தால் உண்டாகும் புண்ணியமும் என்னையேசாரும்; இதனை எண்ணுதுயான் அஞ்ஞானங்காரணமாக உம்மைத்தண்டிப் பித்தேன், அஃது மடமை என்பது இப்பொழுதே எனக்கு நன்குதோன்றுகின்றது. யான்செய்வித்த இத்தண்டங்களைப் பொறுத்தருளும்" எனப் பிரார்த்தித்தனன்.

பாண்டியமஹாராஜன் ஈண்டுக்கூறியவாறே பிரீதிவசனங்கள் மொழிந்தபொழுதும், முன்னே அக்கினிபோலக் கோபித்தபொழுதும், முறையே விருப்பும வெறுப்பும பொருந்தப் பெருதவராகிய திருவாதவூரடிகள் வேகவதி நகரினுள்ளே புகாவண்ணம் சோமசுந்தரக்கடவுளைத் தியானித்து, அக்கணமே சுவர்ணபதுமினி என்னும் தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ் செய்து வெண்டுகிலுமித்து விபூதி அணிந்து உருத்திராக்ஷமணிமாலேபூண்டு நித்திய கிருத்தியங்கள் முடித்து அத்தடாகத்தின் சமீபத்தில் வீற்றிருக்கும் சர்வசித்தியளித்தருளும் பிரபுவாகிய விநாயகக்கடவுளை நமஸ்கரித்து, மாயூரவாகனமாகிய சுப்பிரமண்ணியக்கடவுளை வந்தித்துப் பணிந்து, பின்னர்

பீனாக்ஷிதேவி எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோயில முனசென்று பக்தியுடனே வணங்கி தோத்திரி தது “அகிலலோக ஜனனியே! அடியேனே இரக்ஷித தருள்க” எனப்பிரார்த்தித்தது, பின்னர் மூன்றுபிரதக்ஷணஞ்செய்து அஞ்சலிக்கரத்தினராய்த் குமபிட்டி, இடபத்தின்சமீபததே மூன்றுதரம் பக்தியுடனே நமஸ்காரஞ்செய்து, துவாரபாலகர்களையும் நத்திகேசுவரையும் நமஸ்கரித்தது, அந்தராவாணஞ் சென்று சந்திரசேகரனையும் நடேசனையும் நமஸ்கரித்து, துவாதசாந்தஸ்தலத்தில் இயற்றப்படும் நின்மலநடனத்தைக்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு “நான் புண்ணியவான்! நான் புண்ணியவான்” என்று தத்து இஷ்டத்தினைமொழிந்து, நடேசரைப் பிரார்த்தித்து, யவறாமண்டபத்தையடைந்து அந்தர்க் கிரகஞ்சென்று துவாரபாலகர்களை நமஸ்கரித்து, அங்கும் விநாயகக்கடவுளை வணங்கி, சோமசந்தரக்கடவுளது அமலமான ஆதிவிங்கத்தைக்கண்டு பக்தியுடனே வணங்கி ஆனந்தபாஷ்பஞ்சொரியும் கண்ணினராய் ஆனந்தசாகரத்திலமிழ்ந்தி, புளகாஞ்சித சர்வாங்கராய் சாவாபீஷ்டபிரதராகிய எம்பிரானைத் தியானித்து அவரது திருச்சந்தியில் நின்றனர்.

கக௨ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

அரிமர்த்தனபாண்டியமஹாராஜன் தனது மந்திரிகளையழைத்து “மந்திரிகாள்! நீவிரியாவரும்வினாவிலேசென்று வேகவதிந்தியின்களையை அடைப்பித்துவாருங்கள்” என்று ஆஞ்ஞாபித்தனன். அக்கணத்தேதானே மந்திரிகள்யாவரும் வினாந்துசென்று அந்நகரத்திலுள்ள பிரஜைகளுடைய தொகையெல்லாங்குறித்து, நதிக்களையை அத்தொகைப்படியே பாகஞ்செய்து எல்லைவைத்து நகரமெவ்விடத்தும் பறையடித்து எல்லேரூம் தத்தமக்குவகுத்த எல்லையை அடைக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தனா. ஆஞ்ஞாபித்தலும் நகரவாசிகள் கூடைமண்வெட்டி ஆதியவற்றைகொண்டு வருவதும் மரங்கள்சுமந்துவருவாரும் பசுந்தழைகளும் வைக்கோற்கட்டுகளும்கொண்டுவருவாரும் மாய் நதிக்களையிற்கூடி, சிலர் வைக்கோற்கட்டுகளை நிறுத்துவார்கள்; மரங்களைநிறைப்பார்கள்; மஹாசப்தஞ்செய்வார்கள்; பறையடிப்பார்கள்; மண்வெட்டுவார்கள்; அதனைக்கொட்டுவார்கள்; நதிக்கரை அடைக்கப்படி, சந்தேரமடைவார்கள்; களையுடைத்து நீர்பெருக்கண்டு நெஞ்சங்கலங்குவார்கள்; “வேகவதித்தாயே! இவ்வளவு கோபமேனுனக்கு, சாந்தமாக்கு சாந்தமாகு” என்பார்.

இவ்வாறே நகரவாசிகள் யாவரும் கரையடைக் குஞ்சமயத்திலே, அந்நகரின் தென்கீழ்த்திசையில் வசிப்பவளும், அதிவார்த்திகமுடையாளும், முல்லை மலர்போல் வெளுத்தகேசமுடையாளும், தேகாபித் தியத்தையுணர்ந்து சிவபிரானையே எக்காலத்துஞ் சேவிப்பவளும், தினந்தோறும் முதலவித்தபிட்டி னை திருவாலவாயின்கண்ணே எழுந்தருளிய எம்பெ ருமானுக்கு மானசார்ப்பணஞ்செய்து பின்னர் விக் கிரயஞ்செய்பவளும் ஆகிய வந்தியென்னும பெயரிய ஓர் பிராமணஸ்திரி, இராஜனது காரியாதிபதிகள்செ யடம துயரஞ்சகியாது, சோமசந்தரக்கடவுளது திருசசந்ரிதிசென்று, மிகுந்தபக்தியுடனேபணங்கி. “நா கபந்தனமுடையாரோ! அரிபிரமேந்திராதியரறிவரும் அமலபரானந்தசோதியே! தீனாகூடகரோ! அடியேன் யாதுபுரிவேன்? பாண்டியராஜனது ஏவலாளர்கள் எனக்கு வரையறுத்த பாகம் அடைப்பிக்கும் வண் ணம் கூலியாள் அனுப்புமாறு என்னை மிகவும்வருத் துகின்றார்கள். எனக்கோ நீரோயன்றி வேறோர்சகா யமில்லை. இவ்விருத்தாப்பிய காலத்திலே அடியே னுக்கு இச்சஞ்சலம்வருவது உமது அருட்டிறத்தி ற்குத்தக்கதா? ; தேவரீர் இப்போது அருள்புரியாதி

• ௧௧௪ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

ருபகில் அடியேன் பிராணபரித்தியாகஞ் செய்வே
ன. வேறென்செய்யவல்லேன்?" என்று புலம்பிக்கண்
களினின்று சோகபாஷ்பம் முததுச்சரங்கள்போல
ஓயாதுசொரிய அழுதுநின்று பின்வீடுசொந்தனள.
அப்போது அனுக்கிரகசிந்துவாகிய சோமசுந்தாகட
வுள் வந்தியினது வியசனத்தை யொழிக்குமபொரு
ட்டும், பக்தசிவோமணியாகிய மாணிக்கவாசகப்பெ
ருமானமேலே கொண்ட வாற்சல்யத்தை யாவாக்கு
மவீளக்குமபொருட்டும் நிருவுளங்கொண்டு, நாதா
நதமுனகடாத தமதுசநாசிவமுாததத்தை மன்றத்து
மானுடவேடங்கொண்டு, அழுக்கு வஸ்திரமொன்று
அளையுறறித்து, கூடைசிறசிறகவிழ்த்து, தோளின்
மேல் மண்வெட்டியேந்தி, மிகுந்த பசியுடையா
போலவும், கூலிகொளப்படுதற்குப் பெருநகாதல்
கொண்டார்போலவும், நடித்து, வந்திவசிகும வீட்
டிறகுமுனனிருக்கும் வீதிசென்று "கூலிகொடுத்தது
என்னை ஏவல்கொள்வாருண்டோ" என்று சத்தமி
ட்டுநின்றனர். நித்தியர்நந்தராகிய சோமசுந்தாக்க
டவுள் இவ்வாறுசத்தமிட, அந்நனைக்கேட்டு, வந்த,
மஹாசுந்தோஷமடைந்து வெளியேசென்று, அககூ
லியாளையழைத்து, "அப்போ ! என்னைக்கு வந்தாய், உதக

பாகத்தை யடைத்துத்தருவாயா?" என்றுகேட்க, எம்பெருமான் "அதனையான் அடைத்தற்கு என்னகூலிதருவாய்? அம்மா" என்றுவினாவினா. அப்பொழுதுவந்தி "பிட்டிடுவேன்" என்றுசொல்ல, எம்பெருமான் பசியினாலே மிகவருந்தியவாபோல் நடந்து "அமமா எனக்கோபசி அதிகமாயிருக்கின்றது ஆதலால் உன்பிட்டில் உதிர்த்தனவற்றை யெல்லாம் நானுண்ண இடுவாயாக; முதல்உண்டு என்பசியாறி, பின்னனாகொ யடைக்கச்செல்வேன்" என்றனா. அதுகேட்டு வந்தியம்மை மிகுந்த ஆனந்தமடைந்து "அப்பா உன் விருப்பப்படியே யான்செய்கின்றேன்" என்று உதிர்த்தபிட்டை எம்பிரானுக்குக் கொடுக்க, அவா திருவனையிற்கட்டிய கிழிந்தவஸ்திரத்தி லேற்று அதனை உண்டருளி "அம்மா இப்பிட்டு திருவாலவாயின்கண்ணே எழுந்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுளுக்கே தகுந்தது" என்றுசொல்லிச் சிரமடைத்து, நகைத்து; ஆனந்தக்கூபத்தாடி உண்டருளினர்.

பின்பு சிறிதுபொழுதில் எம்பெருமான எழுந்து வேலைசெய்பவாபோல, சசம்பிரமமாய் வேகவந்திக்குணாசென்று, பிரமவிஷ்ணுக்கள் வழிவழியடிமையாயிருக்கின்ற தம்மை வந்தியினடிமை எனக

ககசு மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

கூறி, கரையடைப்பவராய் மண்ணை வெட்டுவார்; அதனைத் தமது திருச்சிரத்தின் மேல் வைப்பார்; “அம்மா! இது மிகவும் பாரம்பாரம்” என்று சொல்லுவார்; சிறிது மண்ணைக் கொட்டுவார், பின்பு அதனைக் கொடுபோய்க் கனையிலே சொரிவார்; சும்மாட்டை தட்டிவார்; வேலையினால் மிகவும் வருந்தியவர்போல நடைதளர்வார்; பிட்டினை எடுத்து வாயிலிட்டு உண்பார்; ஆனந்தகரமான சங்கீதம்பாடுவார்; தம்மிடத்திருக்கும் பிட்டை, கூடநிறகுங் கூலியாட்களுக்கு நீட்டுவார்; அவர்கள் அதனை ஏற்கவர, நகைசெய்து தமதுவாயிலிட்டு, சிறித்து நடிப்பார்; தொழில்செய்வார் யாரும் பராகடைய மரங்களை நதியிற்றள்ளி அவற்றிலேறி ஷ்ளையாடுவார்; உன்மத்தாபோல ஓடுவார். இங்ஙனம் எம்பெருமான் சிறிது பொழுது திருவிளையாடல்செய்து, வேலையினால் அறவருந்தி இளைத்தவர்போலத் திருமேனியில் வெயர்வுரும்பப் பெருமூச்செறிந்து வாயொலியாற்காற்றழைத்து மிகும்பசியினர்போலத் தளர்ந்து, தமதடியாளாகிய வந்தியம்மையினது பிட்டின்மேற்கொண்ட பெரும்நசையினராய் மீண்டும் அவள் பாற்சென்றார். அதுகண்டு அவள் “அப்பா! கனாயெல்லா மடைத்தாயிற்றோ?” என்று வினாவினா

ள். அதுகேட்டு எம்பெருமான் “அம்மாசிறி துகுறைய, கரையெல்லா மடைத்தாயிற்று; இப்பொழுதுபசிக்கனல் என்னைவருத்துகின்றது ஆதலில் அதனைக் க்கும்பொருட்டுப் பிட்டிடுவாய்” என்றனா. வந்தியுமதனக்கு வரையறுத்த கரையெல்லாம் சிறிதுபொழுதில் அடைக்கப்படுமென்று எண்ணி ஆனந்தத்துடன் பிட்டை எம்பெருமானது திருக்கரத்திற்கொடுத்தனள்.

அதனை எம்பெருமான் ஆவலுடன்வாங்கி மிகநகைசெய்து, கூத்தாடி, பாடி, நதிக்கரைக்கோடி, முன்போலவே திருவிளையாடல்செய்து, ஓரிடத்திற்போய், சும்மாட்டைத் தலையணையாகவைத்துத் துயின்றனர். அச்சமயத்திலே அங்குவந்த இராஜகாரியதரிசி எம்பெருமான் நித்தினாசெய்வதனைக்கண்டு “யாவன் இங்கே துயில்கின்றவன்?” என்று வினாவ, அவ்விடத்தேநின்றசனங்கள் “இவன் வந்தியினது கூலியாள்” என்றார்கள். அக்கணத்தே அவன் அவரை எழுப்பிக்கடிந்து “நீயார்?” உன் தேசம் யாது? உனக்குத்தந்தைதாயர் உளரா? நீ இராஜகுமாரன்போலத் தோன்றுகின்றனை; உன்னையடிக்கக் கையெழுக்கின்றிஸ்து; உ

கதையு மரணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

னமாபுயாது? சொல்” என்றுவினாவினன். சொமசு
நதரக்கடவுள் புன்னகைசெய்து “நான் மதுராபுரியி
லுள்ளேன சாவபாரந்தரிப்பவன்; எனக்கு பிதாவு
பாமாதாவும் பந்துக்களுமில்லை; உத்தரதேசத்திலே
ஜாதனபதி என்சகாவாயிருக்கின்றனன். யான்கூறு
ககளை இரகஸிப்பவன், பாதேசி, சுரகூதகன்; என்னை
லநீனக்கு செய்யவேண்டியதென்ன; உனக்கேனும்
உனஇராஜனுக்கேனும் யானஞ்சேன். இங்கேவந்திய
மனமயினபொருட்டு மண்சமக்கவந்தேன்” என்றுஎ
டபெருமான் கூறலும், இராஜகாரிய தரிசியாகிய மந்
தரி அவனானோககி “நீ மிகவும் இறுமாப்புடையாய்,
குணமில்லாயேனும் குணமுடையார்போலத தோ
ன்றுகின்றாய்; இராஜனுக்கஞ்சேனென்று சுவாதீன
முடையார்போற் பேசுகின்றாய்; உன்னை அடிக்கவே
ண்டும், யானிப்பொழுது தருமத்தின்பொருட் டிறந
கி அடியாது விடுகின்றேன். சீக்கரத்திலேசென்று
வந்திக்குவருத்த கனாயை அடை. யான்கூறியவாறு
செய்யாயேயாயின் நீ அடிக்கப்படுவை. அரிமர்த்த
னபாண்டிய மஹாராஜன் கோபமடைந்து உன்னைத்
தண்டிப்பான்; பராமுகமாயிரோல்” என்றுகொல்லி
ச்செனறன்ன.

பின்னரும் எம்பெருமான் முன்போலவே திரு விளையாடல்செய்து துயின்றனர். அப்பொழுது இராஜனது ஆஞ்ஞாகாரிகள் நதிக்கரையடைபட்டமை காணுமொருபுறம் அங்குவந்து, பிராணிகளுக்கு வகுத்தபங்கெல்லாம் அடைபட்டிருத்தலையும் வந்திக்கு வகுத்தபாகம் அடைபட்டிருத்தலையும் கண்டு அதிகோபமுற்று அவ்விடத்து நின்றாரிற் சிலரானோக்கி “இதுபார்க்குரியது?” என்றுவினாவினர். அவர்கள் “இஃது வந்தியென்றும் பெரிய பிட்டுவாணிச்சிக்குரியது, அவளால் விடுக்கப்பட்ட கூலியாளபித்தாகன்போல நதிதீரத்தேதிருந்து விளையாட்டாய்ந்தனனையன்றிக்கரையடைத்திலன்” என்றனர். அது கேட்டலும் ஆஞ்ஞாகாரிகள் வாயுபோல் விநாசம் எம்பிரான் துயிலுமிடஞ்சென்று, அவனாவலிந்துபற்றியிழுத்து “அடா! நான்மதிநிறைந்த கூலியாளா! நீ பிட்டுவாணிச்சியின் பிட்டினை உண்டு நடிக்கின்றாயேயன்றி அவட்குரிய கரையினை அடைக்கின்றிலை. இராஜன் இதனைக்கேள்விப்புடின உன்னையும் மற்றியாவரையும் தண்டிப்பனே. தூர்ப்புத்தியுடையானே நீசீக்கரம் வந்திக்குவகுத்த நீர்க்கரையை அடை” என்றுரைத்தனர். அப்பொழுது சோமசுந்தரக்கடவுள்

கஉ௦ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

அவர்கள் யாவரையும் தீரணமாகமதித்து, புனை
கைசெய்து சொல்வாராயினார். “ஆஞ்ஞாகாரிகளே!
வீணேபிதற்றன்மின். யான் சுவாதீனமுடையேன்;
ஆதலில் எவர்க்கேனும் அஞ்சேன்; பூமிக்கெல்லாம்
யானேஇராஜன்; இராஜன் அரிமர்த்தனபாண்டியனெ
ன்று எண்ணன்மின்; நீவிர்போய் அரிமர்த்தனனுக்கு
என்பிரபாவங்களை யெல்லாஞ் சொல்லுங்கள்” என
றுஎம்பெருமான் கூறியருளலும், அதுகேட்ட ஆஞ்
ஞாகாரிகள் அரசன் சம்முகஞ்சென்று அவனுக்கு
அதனைமொழிந்தனர்.

அவ்வார்த்தை கேட்டலும் அரிமர்த்தனபாண்
டியமஹாராஜன் ஆலாகலவிஷமபோலச சீறியுருத்
து, கிருதாகிருத்திய பரியாலோசனையின்றி, அக்க
ணத்திலே தனது ஆஸ்தானமண்டபத்தி னின்றும்
வெளியேசென்று, ஏவலாளர்களும் அங்கரகூடகர்க
ளும் பாங்கேகூழ்ந்துவர, பொற்பிரம்பு தாங்கிய கர
த்தோடு, வேகவதி நதிதீரஞ்சென்றனன். அங்கேஉ
தாசீனத்தோடு எம்பிரான் துயில்கின்றமையைப்பா
ர்த்தலும் மஹாராஜனது கோபாக்கினி முன்னிலும்
தாறுயடங்கு வர்த்ததித்தது. அவனுடிக்கும் பொருட்
பெய்தேசித் திருந்ததைத்தண்ட கூலியாட்கள் எம

பிரான் சமீபஞ்சென்று “அடா! கூலியாளே! இராஜன் ஈண்டிவருகின்றான், நின் உதாசீனத்தைக் காண்பனேல் உன்னைத் தனது கரத்திருக்கும் பொற்பிரம்பினால் அடிப்பான். இதில்யாதேனுஞ் சந்தேகமில்லை” என்றனர். அவர்கள் அச்சத்துடனுரைத்த வார்த்தையைக்கேட்டும எம்பெருமான் சிறிதும் அஞ்சாது நகைசெய்து, மண்ணைச் சிரசிலே தாங்கி, மண்வெட்டியைத் தோளின்மேலிட்டு, மெல்ல நடந்து, மண்ணைக் களையிற்கொட்டாது, நதிப்பிரவாகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர். அதுகண்டு வினாந்து பாண்டியமஹாராஜன் “இவனை அடித்தாலேயன்றி க்களையடைபடாது” என்றெண்ணித்தனது கோமளகரத்திலிருந்த சுவர்ணவேத்திரத்தால் எம்பெருமானது முதுகிலே அடித்தனன்.

அச்சமயத்தில் சோமசுந்தரக்கடவுள் தமது திருச்சிரத்திலிருந்த மண்ணைக்கொட்டி “அரசனே! ஏன் என்னை அடிக்கின்றாய்?” என்றுரைத்து மறைந்தனர். அகிலபிராணிகளிடத்தும் ஏனைய பிரபஞ்சப்பொருட்களிடத்தும் வியாபித்திராநின்ற சோமசுந்தரக்கடவுளது திருமேனியிற் பட்ட அடி பாண்டியனது முதுகிற்பட்டது; அவன் பாரியரது முது

க22 மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

கினிற்பட்டது; மந்திரிகளது முதுகிற்பட்டது; அரசனது இளங்குமாரரது முதுகிற்பட்டது; வீரர்களது முதுகிற்பட்டது; யானை பரிமுதலியவற்றின் முதுகிற்பட்டது; சந்திரன், சூரியன், இராகு, கேது, ரகூ, த்திரங்கள், பிருதுவி: அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம ஆகியவற்றிலும் பட்டது; தேவா, அசுரா, சித்தர், வித்தியாதரர், தைத்தியர், கருடர், காந்தருவர், கின்னரர், கிம்புருஷர், நீருதர், யக்ஷா, பூதா, ஸபாசர், அந்தரர், முனிவரர், உரகர், வியோமசரர், போகபூமிவாசிகள் முதலாயோர் முதுகிலும் பட்டது; பக்ஷி விலங்கு மரம் கல்லுமுதலியவற்றிலும் ஏனையவற்றிலும் பட்டது. அண்டசராசரங்கள் யாவற்றிலும், சோமசுந்தரக்கடவுளது முதுகிலேபட்ட அடிபடுதலும், ஸ்ரீராகரத்திலே அனந்தன்மேல் யோகத்தினைசெய்து கொண்டிருந்த விஷ்ணு துண்ணென விழித்தனர்; பதுமாசனத்தில் வீற்றிருந்து சிருஷ்டிசெய்து கொண்டிருந்த பிரமா “இதுயாது?” என்று வியந்தனர். தேவேந்திரன் அஞ்சினன்; இவ்வாறாகுங்காலையிலே அரசனது ஏவலாளர்கள் வந்தி யிடஞ்சென்று அவனைப்பற்றி யிழுத்து வருத்தஞ்செய்தனர், அவள் அது சகிக்கலாற்றாது அழுத பிரலாப

சுரங்கேட்ட சோமசுந்தரக்கடவுள், கிருபாசத்தியா
கிய உமாதேவியாரோடு இடபவாகனமீதிவந்தரு
ளி, கணங்கள்குழுவந்து, நந்திகணாதிபதிகளைக்கொடு
வந்தியைத்தேவவிமானமீதேற்றுவித்தனர். அப்பொ
ழுது வார்த்திகம் நீங்கப்பெற்று, வந்தியம்மை கோம
ளஸ்திரியாகித் தேவவிமானமீதிவந்தா, திவ்வியரூப
முடைய தோழியரோடு கைலாசஞ்சென்றனர். அ
வவற்புத்ததைக்கண்ட ஜனங்களயாவரும், ஆனந்த
மு மதிசயமுமடைந்து அவளது புண்ணியத்தையு
ட, மஹாகதிபையும் வியந்து கூறியின்றனர்.

பாண்டியமஹாராஜன் து தேகத்திலே அடிப
ட்டதனையும், அவனது மந்திரிகள் மேலும் ஏனை
யோர்மேலும் அடிபட்டதனையும் அவனறிந்து அ
திசயமடைந்து “இஃதென்ன அற்புதம் !! என்ன அ
ற்புதம் !!” என்று பகர்ந்து நின்றவளவிலே சோமசு
ந்தரக்கடவுள் யாவருங் காண ஆகாசவாணியாற் கூ
றுவாராயினார். “பாண்டியராஜனே ! நின்னிடத்து
நின்று திருவாதபுரேசன் கொடுபோந்த திரவியங்க
ளெல்லாம் புண்ணியமார்க்கமாய்ச் சம்பாதிக்கப்ப
ட்டமையினாலே அவை எமக்கும் எம்மடியார்க்குமு
விரியோகிக்கப்பட்டன; அப்பொருட்களாலே நீ அ

கஉசு மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

னந்தம் புண்ணிய மடைந்தாய். திருவாதபுரோசனை நீ
தண்டித்தமையாலே, யாம் வனசஞ்சாரஞ்செய்யும்
நரிகளைப்பரிகளாக்கி நினக்களித்தேம். பின்னரும் நீ
அவனைத் தண்டிப்பித்தமையால் யாமே, அதனை நீக்
கும்பொருட்டு, வேகவதிநதியை சுண்டனுப்பினேம்.
பின்னர் தாய்போல எம்மடியார்மேற் பரிவுகூரும் வ
ந்தியம்மையை யிரகலிக்கும் பொருட்டாய் மண் சும
ந்தேம்யாம். இத்தனையெல்லாம் செய்தமை இவ்வன்
பன் பொருட்டேயாம். இவனது பிரபாவத்தினை நீ
சிறிதும் உணர்ந்திலை. இவனாலே நீ இம்மை மறுமை
யிரண்டிலும் புண்ணியப் பிராப்தியெய்தினை. இவ
னது இச்சைப் பிரகாரமே நீநடந்து இராச்சியபரிபா
லனம் செய்வையேல் தீர்க்காயுகம் சகலசம்பத்தும்
அடைகுவாய்” என்று எம்பெருமான் கூறியவார்த்
தைகேட்டலும் அரிமர்த்தனபாண்டியமஹாராஜன்
அச்சமும் உவகையுமடைந்து அதிசயவெள்ளத்தாழ்
ந்து, மாணிக்கவாசகப்பெருமான் இருந்தருளும் இ
டந்தேடிச் சென்றான்.

சகலலோக நியந்தாவாகிய சோமசுந்தரக்கடவு
ளான திருமேனியிற்பட்ட அடி தமது திருமேனியி
லும் படுதலும், “அரிபிரமேந்திராதியர் சேவிக்கு

ம் திருட்பாதா விற்தங்களுடைய சோமசுந்தரக்கட
வுள் சிறியேன் பொருட்டாய்க் கூலியாளாய் எழுந்
தருளினரோ ” என்று வியசனப்பட்டுச் சோக
பாஷ்பஞ்சிந்துங் கண்களோடு வீற்றிருந்த மாணிக்
கவாசகசுவாமிகளது திருச்சம்முகத்திலே பாண்டி
யமஹாராஜன் வீழ்ந்து நமஸ்காரசெய்து இரு
கைக் கமலங்களையுஞ் சிரமீதுகுடி விரயத்துடனி
ன்று “சுவாமீ ! திருவாதவூரடிகளே சுவர்க்கலோக
த்தினின்று, பூமியின் கண்ணே அழைத்தியருலத்திற்
பிறந்தருளி, புழுத்தநாயினுங் கையினோகிய எனக்
கு மந்திரியாயிருந்து, வேதச்சிரங்கனாகிய உபநிஷத
ங்களுக்கும் அதீதமான திருவடியுடையாராகிய சிவ
பெருமான வேதவாசியினிவர்து வரவியற்றி, அடி
யேனுக்குத் திருவுருவினைக்காட்டி, எனது மலபாச
த்தினை யகற்றும் வண்ணம் தேவரீர் திருவுளம்பற்றி
னீர். பிரமவிஷ்ணுக்கள் தொழுதற்கும் அரியாராகி
ய சிவபிரான் அடியேனது ஜனனதுக்க மொழியும்
வண்ணம் தமது திருமேனியைக்காட்டி யருளினொ
ன்பதைச் சிறிதும் ஓராது, *அதிஜடனாகிய நான், அ
வரது மாயமாகிய ஜாலத்திலகப்பட்டுச் சுவாதந்திரி

க2 சு, மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

யமிழந்து, அழுக்காடையை எம்பிரானுக்கு ஈந்தே
னே. இஃதென்ன அபசாரம்! ! குதிரையின்மேல் வந்
தருளியவரோ தேவாதிதேவராகிய சிவபிரானென்று
ணரந்து, கொடிய நாகப்படுகுழியில் வீழ்த்தும அ
ற்பமான திரவியத்திலே ஆசக்தியுற்றுத் தேவரீருக்
கு உணாக்கடங்காத்துயரங்கள் யாவையும் செய்வித்
தேன். அடியேன் அஞ்ஞானங்காரணமாக இழைத்
த அபராதங்களை யெல்லாம் (சுவாமீ!) பொறுத்தருள்
புரி; பரமசிவன் வேதவாசியினிவந்து வந்து, பின்
பு கூலியாள் வடிவ்மெடுத்து மண்குமந்ததே பாண்டி
யதேசத்திற்கு மிகுந்தகீர்த்தி. இஃதுபோதும். தேவ
ரீர் எனது இராச்சியங்களை யெல்லாம் ஏற்றுக்கொ
ண்டிருப்பதே அடியேனுக்குத் தேவரீரிப்பொழுது
அருளவேண்டியவரம் ” என்று பிரார்த்தித்தனன்.

அதுபொழுது வியசனங்களை வினைக்கும் இரா
ச்சியாதி போகங்களிலே நிராசை யுற்றவராகிய தி
ருவாதலூரடிகள் அரசனேனோக்கி ஈமஹாராஜனே !
நான் திருப்பெருந்துறை செல்லும் கண்ணம் செய
வதே எனக்கு நீர் இராச்சியந் தருவதினும் மிகையு
டைத்து. ” என்றனர். அதுகேட்டு ஈமஹாராஜன யா
தானும் ஆசைப்படுவதென்று அஞ்சி “சுவாமீ! தேவரீர்

திருவுளப்பிரகாரமே செய்தருளுக” என்றுசொல்லி
அவனோமும் முறைவணங்கி, விடைபெற்றுத் தன
சேனையுடனே மாளிகைசேனறனன். அவ்வமையத
திலே மாணிக்கவாசகசுவாமிகள இராஜபரிஜனாக
குரிய வேஷத்தைதிகூறுது, சிவனடியார்க்குரிய வே
ஷத்தைஉகூறுது, திருவாலவாயினகண்ணே எழுந்த
ருளியிருக்கும் பேரானந்தக்கடலாகிய சோமசுந்தா
க்கடவுளைச் சேவித்து, திருப்பொருந்துறையிலே கு
ருசாணாவித்தங்களைத் தரிசிக்கவேண்டு மென்னும்
காதல் மீதூர வாபுவேகம்போலச்சென்று, கண்ணி
றகெட்டாத கானகவழியையும் பதிகளையும் கடந்து. தி
ருப்பொருந்துறையிற் சென்று, குருத்தவிருகத்தடி
யில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஞானதேசிக சுவாமிகள
து திருச்சாணவாரிசங்களுமுன் வீழ்ந்து,

“திண்டிதற்கரியமாப்பிற்சேயிழைதனத்தினாலும்
நண்டொருமாற்றினாலும்எய்தியதழும்புபோற்றி
வேண்டியவடிவமர்கிவெம்பரிமேற்கொண்டெனனை
ஆண்டருளசெய்யவந்தவண்ணலேபோற்றிபோற்றி.

அண்டருக்கரியாய்போற்றியடியவர்ககளியாய
போற்றி, வண்டமிழ்ப்பாண்டிவாழமண்குமரதா

கஉஅ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

ய்போற்றி, கண்டனக்கினியமேனிகாட்டியென்சென்
னிமீது, முண்டகத்திருத்தாள்வைத்தமுத்தனேபோ
ற்றிபோற்றி.”

என்று துதிக்கும் மாணிக்கவாசகப் பெருமான
து திருச்சென்னியின்மீது குருசுவாமிகள் தமது அ
ருமைத்திருக்கரத்தை வைத்தருளி, “அப்பனே! எ
ழு,, என்றலும், அவர் எழுந்துநிற்ப, அவரது நெற்
றியிலே விபூதிதிரித்து ஞானவிலோசனத்தினாலே
பார்த்தருளியபின்னர், அடியார், பக்தசங்கமத்தியி
லே வீற்றிருந்தனா.

இங்ஙனமாகுங் காலையிலே ஆதிமத்தியார்தாகி
தராகிய ஞானாசாரியர் தமக்குநாற்புடையினும் வீற்
றிருந்த அடியார்கள் யாரையும் பார்த்தருளி “அன்ப
ரோ! யாம்எண்ணிவந்த கருமங்கள்யாவும் சம்பூரண
மாயின; நம்வடிவினைக் காணும்வண்ணம் கைலாச
வாசிகள் பேரவாவுற்றனர், ஆதலின் அவர்க்கு மன
ப்பூர்த்திசெய்யுமாறு யாம்அங்கே வினாவிற் செல்ல
ல்வேண்டும். நீவியாவரும்நண்டு இனிதுவாழ்ந்தி
ருங்கள் யாம்முன்னர்ச் செல்வேம்” என்றுரைத்த
னர். அவ்வார்த்தைகேட்டலும் அழலாட்டிய நாரா
சத்தைக் காதினிற்செறித்தா லென்னவும் இடியேறு

ண்ட அரவும் வருந்தினுலென்னவும் அடியார்களாய்
வரும் மயங்கிவீழ்ந்தனர்; சடாமுடிகள் தனையிற்ப
டப்புரண்டனர்; பலவாறு தோத்திரித்தனர்; எம்
பிரானே! எங்கள்பிராணனே! சிந்தையே! சிந்தை
தெவிட்டாத தெள்ளமுதே! தந்தையே! அடியேங்க
ண்மேற் கருணாகடாக்ஷஞ்செய்துமாயாவிருத்திவலி
யகற்றியருளிய பெருமானே! அடியேங்களைக் கை
விடுகின்றீரா! அடியேம் தேவரீனாயோர் கணப்பொ
ழுதேனும். பிரிந்திருக்கவல்லேமா? பிராணன்பிரிந்து
ழி, அதனாற்றலாலே சஞ்ரித்ததேகம், தானே சஞ்ச
ரிக்குமா? பரமதாயநீதி! யாம் யாதுபுரிவேம்? யாது
கதி? ” என்றின்னவாறு பிரலாபித்து, ஞானசாரிய
ரது பொன்னங்கழலிணையப்பூண்டு வணங்கிவீழ்ந
து துக்கித்தனர்.

அடியார் புலம்புகின்றமையைக்கண்ட ஞான
சாரியர், கன்றழக்கண்ட பசப்போலிரங்கி அவர்களை
ப்பார்த்துத் திருக்கரமமைத்து “அன்பர்களே! வ
ருந்தன்மின் வருந்தன்மின் வருந்தன்மின்; யாம்செல்
லுங்கால் நீவிர் இக்குருந்தவிருக்ஷநீழலில் ஓர் திவ்
வியபீடமமைத்து, அதன்மீதுநுழை பாதயுகளம்போ
ன்ற ஓர்பிரதிமையியற்றிவைத்து, அதனை நாமென

கந.0 மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

வெண்ணி; அபிஷேகபூசனாதிசை ஆகமவிதிப்படி யியற்றி, சிந்தித்து வந்தித்து, வியசனங்களெல்லாம் ஒழிந்து இன்பத்துடன் சிலகாலம் இங்கேவாழ்ந்திருங்கள். ஓர்தினத்தில், ஈண்மொதாய தடாகத்திலே ஓர் அக்கினிச்சுவரலை தோன்றும்; அப்பொழுதுநீவிர் எல்லீரும் இத்தடாகத்தில் வீழுவீரோல் நம்மிடத்து வருவீர்கள்; அதுகாறும் நீவிர் ஸ்திரசித்தத்துடனே யாதானுங்கவலையின்றி வதியுங்கள்” என்று சொல்லி, அவர்கள் யாரும் கூடிப் பின்னேபோக மெல்ல மெல்ல நடந்து, சிறிது தூரஞ்சென்ற பின்னர், அவர்கள் யாராயும் நோக்கி “அன்பர்களே இனிநில்லுங்கள்” என்று உரைத்தருளினர். அன்னதோர்காலையில் அடியார்கள் யாவரும் செங்கைகூப்பிவணங்கி, மனங்கம்பித்து, வாய்விட்டழுது, ஐம்புலனுஞ்சோர்ந்து, நெஞ்சந்தொழி, தாய்நீங்கப்பெறும் சிறுவர்கள் போல, விம்மிவிம்மியிரங்கி, வேதனையடைந்து ஆசாரிய சுவாமிகளைச் சோகபாஷ்பஞ்சொரியுங் கண்களால் நோக்கி “எம்பரமபிதாவே! அடியேங்கள் இனியெப்போது தேவரீரைக்காண்போம்? எப்போது தேவரீரது திருமுகாரவந்தத்தைத் தரிசித்து எந்துயரொழிவேம்? எப்போது தேவரீரது திருவாயினின்று

பிறக்கும் அதிபாவனமான ஆகமார்த்தங்களைச் சிரவ
ணஞ்செய்வேம்? எப்போது தேவரீரது திருச்சரண
ரவிந்தங்களை எமது சென்னிகளிற்குடி வினைகள்யா
வும் நீங்குவேம்? ” எனப்பலவாறு பிரலாபித்து அ
வரது திருச்சரணவாரிசங்களில் வீழ்ந்தழுதுபுரண்
டனர்.

அப்போது அவர்கள்யாரையும் பின்னருந்தேற்
பி ஞானசாரியர் செல்லலும் மாணிக்கவாசகசுவா
மிகள் மீட்டுஞ்சிறிதுதூரம் ஞானசாரியர்பின்னே
சென்றனர். அடியார்அழுது பின்னொடர்வதைக்
காண்டலும்; இளங்கன்றினைக்கண்ட பசப்போலிர
ங்கி ஞானசாரியர் ஓர் கொன்றைமரநீழலில் வீற்றி
ருந்தனர். அவ்வேலையில் திருவாதவூரடிகள் ஞான
சாரிய சுவாமிகளது திருப்பாதயுகளத்தைத் தமது
கண்ணீரால் அபிஷேகித்து, யாதும்பேச வொண்
னாது துக்கசாரத்திலமிழ்ந்திச் சித்திரப்பிரதிமை
போல அசைவறநின்றனர். அப்பொழுது ஞானதே
சிகப்பெருமான் திருவாதவூரடிகளைப்பரிந்து அருட்
கண்களாற்பார்த்து “அப்பனே ! மாணிக்கவாசகா !
நீகலங்கிரின்று கவலுறுங்காரணமென்னை ? யாமள
க்காலத்தும் நின்னைச்சம்மரக்ஷணை செய்யும்பொருட்

காடஉ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

டே யிருக்கின்றேம்; நின்னகத்தே குடிபுகுந்தசோக
நகலையெல்லாம் நீக்கு; நம்முருவினை யெண்ணியெ
ண்ணி ஆனந்தமனுபவி. யாம்சர்வவியாபக முடை
யேமாயினும், திவ்வியகேசத்திரமாகிய இத்திருப்பெ
ருந்துறையின்கண் உளதாய இக்குருந்தவிருகூத்தி
னநீழலிலே, மெய்யடிபார்க்குற்ற வினைகளனைத்தை
பும நீக்கியாளும் நிமித்தமாய் அதிசந்துஷ்டி யுடன
வசிப்பேம். சுழுமுனைவழியிலே சப்திக்கின்ற நாதத்
திற்குப் பிரதிராத சின்னமான சங்கவாத்தியமேயன்
றி வேறெவ்வகைப்படும் வாததியவர்க்கங்கனும்இதத்
லத்தின்கண்ணே ஒலிக்கத்தகா. யாதுகாரணத்தினுற்
சங்கமன்றி ஏனையநாதக்கருவிகள் ஈண்டு ஆகாவெ
னவினாவுவையெல்லினது ஆசங்கை ஒழிப்பேம்கேள்
இந்தஸ்தானம் நிச்சப்தபூதமானது; அன்றியும் நமது
கிருபாசக்தியாகிய உமாதேவியார்காண யாம்பஞ்ச
கிருத்தியகாரண நடனம்புரிகின்றேம். இவைகளேச
நகலாத அங்கீகாரத்திற்குக் காரணம். இவற்றையெல்
லாம்நீ நன்குணர்ந்து, துக்கபரித்தியாகஞ் செய்து
நமது பக்தசங்கத்திற்சேர்ந்து, குருந்தவிருகூ நீழலி
ல் ஓராசனத்தில் நமது பாதயுகளபிரதிமைசெய்து
அத்னைப்பூசைசெய்து கொண்டு பேராநந்தமடைந்

துநண்டுவதி. யாம்முன்கூறியவாறே தடாகத்தில் அக்கினிச்சுவாலே தோன்றுங்கால் நம் அடியார்களோடு நீயும் வீழாது இவ்விடம்நின்று உத்தரகோசமங்கையென்னும் பெயரிய நமஸ்துஸ்தலத்திற் சென்று அவ்விடத்து, அணிமா, மகிமா, இலகிமா, கரிமா, பிராப்தி, பிராகர்மியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் எனப்படும் அஷ்டமாசித்திகளையும், பலவகையான சிவபூதிகளையும் அடைந்து, நமது இலிங்கஸ்தாபனம்பொருந்திய க்ஷேத்திரங்கடோறுஞ் சென்று சென்று நம்மை சசேவி; அங்கங்கெல்லாம் நமது இக்குருவடிவமே காட்டுவேம். பின்னர்த் திருக்கழுக்குன்றஞ் சென்று அவ்விடத்தில் சிலகாலம்வதி. பின்பு சிதம்பரக்ஷேத்திரத்திற்குப் போய் அங்கே புறச்சமயங்களை அனுசரிக்கும் யாவரும் சத்தியமார்க்கமாகிய சைவத்தின்மகிமையை உணர்ந்து, நம்மையே அநாதிமலமுத்தசிததுருவாகிய முழுமுதற் கடவுளென்று கண்டுணர்ந்து பாசபந்தம்வீட்டிக் கைவல்யசுகம் அனுபவிக்கும் வண்ணம், பௌத்தர்களை மஹாவாதத்திலே ஜயங்கொண்டு, பின்னரே நம் உத்தமபதமான சாயுச்சியபதமடைகுவை” எனத்திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

குதியாயிட்டசீருக்க முற்றிற்று.

திருவம்பலச் சருக்கம்.

இவ்வண்ணமே ஞானாசாரியசுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளவும், அவரது திருச்சரணபுண்டரீகங்களின் முன்னர் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்துநின்று, விரயத்துடன் அவரைப்பார்த்து “சுவாமீ! என்பரம பிதாவே! அடியேன் ஞானோபதேசம்பெற்ற கேஷத்திரமாகிய திருப்பெருந்துறையின் கண்ணே முத்தியடையாது, சிதம்பரகேஷத்திரத்தின்கண்ணே முத்தியடையும் வண்ணம் தேவரீர் ஆஞ்ஞாபித்தருளியகாரணமென்னையோ? இது அடியேன் உணரும்பொருட்டுப் பெருங்காதல்கொண்டேன், ஆதலால் எம்பெருமானே அடியேனுக்கு அக்காரணத்தை மொழிந்தருளுக” எனப்பிரார்த்தித்தனர். அதுகேட்டு ஞானாசாரியசுவாமிகள், சரங்கால சந்திரன்போன்ற மனோகரமான மந்தவழாசம்பிரகாசிக்கும் திருமுகத்திலே மகிழ்வுகாட்டி, அன்பனாரோக்கி “வாராய் எம்மகனே”! குளவியினுலெடுக்கப்படும் புழு தானெடுக்கப்பட்ட இடத்திலன்றி, வைக்கப்பட்ட இடத்தி லன்றாவேட்டிவன் கு

ளவியின் வடிவினை எய்துகின்றது. அப்பனே! இத் தலத்திலே உனக்குயாம் உபதேசஞ்செய்தேம், ஆதலின் இங்கிருந்து நீ முத்தியெய்தல் ஆகாது. சிதம்பரத்திலேதானேநினைக்குமுத்தியுண்டாகும். அந்தக்ஷேத்திரமே சிவானுபூதி வர்த்தனத்திற்கு மிகவும் வாய்ந்தது. சரீரத்தின்கண்ணுளவாகிய மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞா எனப்படும் ஆறு ஆதாரங்களுள் முன்னையதின் எழுந்த சுழுமுனைநாடியில் தேஜோமயமாய், அத்தேஜில் பஞ்சாக்ஷராகாரம் ஏகாக்ஷராகாரமாய், பிரணவநாதம் உண்டாகி, அந்நாதம் அடங்கிய இடமேநமக்கு நடனசாலையாகிய சிதம்பரம். பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம், எனப்படும் பஞ்சபூதங்களும் இடைபிங்கலை சுழுமுனை ஆகிய மூன்றுநாடிகளும் சோமஞ்ஞரியாக்கினியாகிய மண்டலத்திரயமும் அண்டத்தும் பிண்டத்தும் பிரமாணபேதமேயன்றி பிரிதின்றி ஒப்பத்தங்குகின்ற காரணத்தால் அண்டாகாரமும் பிண்டாகாரமாகும். பிரம விஷ்ணு உருத்திர மவேறசுர சதாசிவர்களாகிய பஞ்சகர்த்தாக்கள் அதிஷ்டிக்கும் அவஸ்தாபேதங்களும் இவ்விரிடத்தும் ஒப்பக்காணலாம். ஆதலினாலே மூலாக்ஷரமத்தைப்

கநசு மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

பரியாலோசனைசெய்யுங்கால் அண்டாகாரமும் பின்
டாகாரமும் சிவலிங்காகாரமா யிருக்கும் நாதாந்த
வெளியின்மேல் தேஜோமயமான சபை ஒன்று உள
து; அச்சபையின் மத்தியில் விசித்திரமானதும், நவ
ரத்தினங்கள் இழைத்துச் சுவர்ணத்தா லியன்றதும்,
பிரபாமண்டல மண்டிதமுமான பத்திராசனத்தில்,
அபயங்கொடுக்கும் தக்ஷிணபாதத்தினின்று; சர்வ
லோகத்திற்கும் அனுக்கிரககரமான வாமபாதத்தை
சிறிது குஞ்சிதமாகவும் உன்னதமாகவும்செய்து, அ
பயகரத்திலே சுவாயுதந்தாங்கி வரதகரத்தை நாக
பாசத்தாலலங்கரித்து, மற்றைய எட்டுக்கரங்களில்
தமரம், சரம், கட்கம், பரசு, அக்கினி, கார்முகம்,
கேடம், தண்டம் ஆகிய இவற்றைத்தரித்து, சிவந்த
சடாகலாபங்களும் பஸ்மமும், புஷ்பமாலிகையும், ப
ன்னகோத்தராசங்களும், பொலிய, திரிநேத்திரங்க
ளும் திருதுதலிலணிந்த திரிபுண்டரங்களும் விளங்
க, நமது கிருபாசக்தியாகிய உமாதேவி பக்கத்திலே
ஒதுங்கிநிற்ப, அவள்மேற்கொண்ட பார்வையும் பு
ன்முறுவலும் தோன்ற, நமது சட்டையில் விளங்கும்
கங்காநதியின் தொனியும், புஷ்பமாலிகைகளில் வீழ்
கின்ற பிரமாங்களினொலியும், மங்கலவாத்தியங்களி

ன் தொனியும் மந்திரவேதங்களின் ஒலியும் தாண்ட
வச்சிலம்பின் ஒலியும் எங்கும்பாக்க, முநீந்திரர்களு
ம் ஏனையமஹான்களும், பரமானந்தசாகரத்திற் படி
ந்து உருகிப் பரவசப்பட, உடலங்கம்பிக்க யாம் நட
னம் செய்வேம். அந்தநடனமே, சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்
காரம் திரோபவம் அனுக்கிரகம் ஆகிய பஞ்சகிருத்தி
யங்களுக்கும் காரணம். மாயாவிருத்தி வலியகற்
றி ஆன்மாக்கட்கு மோக்ஷசுகமளிக்கும் வடிவமே
இக்குருவடிவம்; ஜகத்தின்கண்ணே வசிப்போர்வ
ந்து வணங்குங்கால் வழுவாது அனுக்கிரகஞ்செய்யு
ம் தலமும் அச்சிதம்பரமே. பிரமா விஷ்ணு
முதலியதேவர்களும் பதஞ்சலி வியரக்கிரபாதரும்,
யாந்திரிபுரவிஜயஞ்செய்தகாலத்து அழிவடையர்
திருந்த நமது பக்தர்கள் மூவரும், தில்லைமூவாயிரவ
ரும், ஏனையமஹான்களும் தொழப்பெறுவது அச்
சிதம்பரம். மகனேமாணிக்கவாசகா இவைகள் யாவ
ற்றையும் நீ யுணர்ந்துகொள் ” என்று ஆதரத்தோ
டுமொழிந்து அவரது நெற்றியிலே விபூதிதமது தி
ருக்கரத்தாற்றறித்து, “சூழந்தாய் கவலையாது மின்றி
இவ்விடத்துநில்” என்றுசொல்லி ஞானசாரியர்போ
தலும், மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் மனம் பதைத்து

கந அ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள். புராணவசனம்.

முகமெல்லாங்கண்ணீர் முத்தெனத்துளிப்பவாய்வி
ட்டமுது அவர்பின்னே, தாய்பின்னோடும் மகவுபோ
ல் தாவியோடினர். அதுகண்டு ஞானசாரியசுவாமி
கள் திருவாதவூரடிகளை உபயதிருக்கா சரோருகங்க
ளாலும் ஆலிங்கனஞ்செய்து அவரைமோந்து “ அப்
பாகுழந்தாய் ! அஞ்சேல் ” என்று பின்னுந்தேற்றி,
அவர் முன்னே நடந்தனர். நடந்து மாணிக்கவாசக
சுவாமிகள் காணவே விரைவில் ஞானசாரியர் மறை
ந்தனர். அதுகண்டுவினாந்து திருவாதவூரடிகள் மிக
வும் வருந்திக்கதறி அழுது கைகூப்பிக்கும் பிட்டுபிரி
வாற்றாதவராய் அடியார் குழாத்திற் சேர்ந்து சிறிது
விசனம்நீங்கி அவ்வடியார்களும் தாமுமாய் ஆசாரிய
சுவாமிகள் கட்டளையிட்டருளிய பிரகாரமே குருந்
தவிருகூத்தின்கீழே தேவதாயோக்கியமான ஆசன
மொன்றமைத்து, அதின்மேல்குருசுவாமிகளது பா
தப்பிரதிமை யியற்றிவைத்து அதனைக்கிரமமாய்ப் பூ
சித்திருந்தனர். பின் சிலகாலஞ்சென்றுழி மாணிக்க
வாசகசுவாமிகள், பாமசிவன் அன்பிலரோனும் தம
மைப்பாடினோர்க்குப் பரிந்தருளுவொனமவான்கள்
கூறும் வாய்மையைக்கடைப்பிடித்து, சிவானுக்கிரக
ம் எய்தும் பொருட்டாய்,

நமச்சிவாயவாழ்கநாதன்னுள்வாழ்க

இமைப்பொழுது மென்னெஞ்சினீங்காதன்னுள்வாழ்க

* * * * *

சொல்லியபாட்டின்பொருளுணர்ந்துசொல்லுவார்

செல்வாசிவபுரத்தினுள்ளார்சிவனடிக்கீழ்ப்

பல்லோருமேத்தப்பணிந்து.

என்பது முதலான ஸ்தோத்திரங்களைப் பாடி அடியார்களோடு வதியுங்காலத்தில், முன்னே ஞானசாரியசுவாமிகள் உரைத்தருளிய வண்ணமே தடாகத்தில் அக்கினிச் சுவாலைஎழு, அதனைக்கண்டு மாணிக்கவாசகசுவாமிகளை யொழித்தொழிந்த அடியார்யாரும் அதனுள்ளே வீழ்ந்தனர். வீழ்ந்தபொழுதில் சிவபெருமான் உமாதேவிசகிதராய் இடபவாகனமேலிவர்ந்து அத்தடாகசமீபத்தேறிப்ப, அவ்வடியார்யாவரும் கணநாதர் வடிவமெய்தி, பரம சிவனது திருமுன்னிலையில் நின்றனர். அவர்களெல்லாரையும் பரமசிவன்பார்த்து “அன்போ! எம்மை மாத்திரைப்பொழுதேனும் அகலா திருக்கும் நம்மை இக்கிருக்கச்செய்து யாழ்தனியே கைலாசஞ்சென்றமையும், நீவிர் எல்லீரும் இவ்வாவியி லெழு முக்கினியிற் புகுமாறு செய்தமையும் யானுகாரணம்பிற

கசு0 மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

றி எனவினவுவீலோல், உலாப்பேங்கேண்மின். எமது
வாற்சல்ய குழந்தையாகிய மாணிக்கவாசகனை, பௌ
த்தனாவாதிலே வென்று சற்சமயமாகிய சைவத்தி
னை ஸ்தாபிக்கும்பொருட்டு பூமியில் இருக்கும் வண்
ணம் செய்தேம்; அவன் எம்பிரிவாற்றாது மிகவருந்
துவான் என்பதனை முன்னோடணர்ந்து உங்களைச்சி
லகாலம் அவனுடன் இருக்குமாறு செய்தேம். மல
பந்தம் நீங்கப்பெற்றவர்களும் பூமியிலே மானுஷிய
தேகம்பெற்றுச் சிலகாலத்தேனும் வசிப்பபோல் அவ
ரை மலவாசனை பற்றுமென்பதனால் இவ்வாவியிலே
ஞானாக்கினிச் சுவாலையைத்தோற்றுவித்து முன்னு
மக்கிருந்த மாயாதேகங்களைத் தகிப்பித்து இத்தேகத்
தைத்தந்தேம் ” என்றுரைத்தருளி அவர்களோடும்
மறைந்தருளினர். இவ்விருத்தாந்தங்கள் யாவும், ஓர்
கொன்றைமரநீழலிலே வீற்றிருந்து சிவயோகஞ்செ
ய்து கொண்டிருந்த திருவாதவூரடிகளுக்கு நன்கு
தோன்றின. தோன்றலும் அடியார் வினாவில் எ
ழுந்தனர், சிரசிலே திருக்கரங்களைக் கூப்பினர்; கண்
களினின்றும் ஆனந்தபாஷ்பஞ்சொரிய அத்தடாகச
யீபஞ்சென்று அங்கேவீழ்ந்து எம்பெருமான் இட
பவாகன மீதிவந்தருளி வந்தருளிய தலமோ! என்று

அழுது “என்பிதாவே! அடியார்கள்உமது திருப்பத
மடைய நாயேனை ஈண்டு இருக்குமாறு செய்தீர். அ
டியேன் பாவி!பாவி! என்று புலம்பினார். பின்னர்அவ்
விடமின்று அகன்று குருந்தவிருகூத்தடியிற்போ
ய்,அங்கேயுளதான குருபாதபிரதிமையை இருகைக
ளாலும்பற்றி வீழ்ந்து அழுது புலம்பி,

திருச்சதகம்.

மெய்தானரும்பிவிதிர்விதிர் துன்வினாயார்கழற்கென்
கைதான்றலைவத்துக்கண்ணீர்ததும்பிவெதும்பியுள்ளம் [ந
பொய்தான்றவிந் துன்னைப்போற்றிசயசயபோற்றியென்னு
கைதானெகிழவிடேனுடையாயென்னைக்கண்டுகொள்ளே.

* * * * *

பாடவேண்டுநான்போற்றிரின்னையே

பாடிநைந்துநைந்துருகினெக்குநெக்

காடவேண்டுநான்போற்றியம்பலத்

தாடுநின்கழற்போ துராயினேன்

கூடவேண்டுநான்போற்றியிப்புழுக்

கூடுநீக்கெனைப்போற்றிபொய்யெலாம்.

வீடவேண்டுநான்போற்றிவீடுதந்

தருளுபோற்றிநின்மெய்யர்மெய்யனே

திருச்சித்தம்பலம்.

எனப்பாடி, இரங்கி, பின்னர் ஞானசாரியசுவா
மிகள் கட்டளையிட்டருளியமையை நினைந்து அந்த

கசஉ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

ஸ்தலத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானே வணங்கி, விடைபெற்று அவ்விடம்நின்றும் உத்தரகோச மங்கையென்னும் ஸ்தலத்தையடைந்து ஆண்டிளதாய ஆலயத்திலே சிவலிங்கப்பெருமானே த்தரிசிக்கையில் அவ்விடத்தே தம்மைஆண்டருளியருளாதேசிகத் திருமேனியைக் காணாமையால்வெய்துயிர்த்துவருந்தி “எம்பெருமானே! நாயேனைக் கைவிடுகின்றீரோ” என்றுபுலம்பி

கடையவனேனக்கருணையினுற்கலந்தாணுகொண்ட
விடையவனேவிட்டிடுதிகண்டாய்விதல்வேங்கையினரே
லுடையவனென்னுமுத்தரகோசமங்கைக்கரசே [ஓ
சடையவனே தளர்ந்தேனெம்பிரானென்னை த்தாங்கிக்கொள

* * * * *

ஏசினுமியானுன்னையேத்தினுமென்பிழைக்கேருழைந்து
வேசறுவேனைவிடுதிகண்டாய்செம்பவளவெற்பிற்
மேசகடையாயென்னையாளுடையாய்சிற்றுயர்க்கிரங்கிக
காய்சினவாலமுண்டாயமுதுண்ணககடையவனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

என, நீத்தல் விண்ணப்பமென்னும் பாடலைப்பாட, சிவபிரான் கருணைகூர்ந்து தமதுருளாதேசிகத் திருவுருவைக்காட்டி யருளினர். தரிசனம் பெற்றபி

ன்பு அத்தலத்தினின்றும்நீங்கி அநேகசிவகேதத்திர
ங்களைத் தரிசித்து, சோழதேசஞ்சென்று, அங்கே
திருவிடைமருதாரிலே சிவலிங்கப்பெருமானைச் சே
வித்து, பின்னர், திருவாரூர்சென்று தியாகராஜரைச்
சேவித்து,

பூங்கமலத்தயனொடுமாலறியாதநெறியானே
கோங்கலர்சேர்குவமுலையாள்கூறுவெண்ணீறு
ஒங்கெயில்குழ்திருவாரூருடையானையடியேனின்
பூங்கழல்களவையல்லாதெவையாதும்புகழேனே.

சடையானே தழலாடதயங்குமூவிசைஞ்ஞலப்
படையானே பரஞ்சோதிபசுபதிமழவெள்ளை
விடையானே விரிபொழில்சூழ்பெருந்துறையடியேனா
னுடையானே யுனையல்லாது துணைமற்றறியேனே.

உற்றனாயான்வேண்டேனூர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்
கற்றனாயான்வேண்டேன்கற்பனவுமினியமையுங்
குற்றலத்தமர்ந்துறையுங்கூத்தாவுன்குறாகழற்கே
கற்றுவின்மனம்போலக்கசின் துருகவேண்டுவனே.

திருச்சிறீரம்பலம்.

என, திருப்புலம்பலென்னும் பாடல் ஒதிவணங்கி
வன்மீகநாதரது விடைபெற்று, ஆண்டிரின்று சென்
றுகீகாழிஎன்னும் சிவகேதத்திரத்தை யடைந்து சி

கசுசு மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

வலிங்கப் பெருமானைக்கண்டு தரிசித்து அவரதுதிரு
ச்சரண புண்டரீகங்களைப்பற்றி.

உம்பர்கட்கரசே யொழிவறநிறைந்த
யோதமேயுத்தையேன்றனக்கு
வம்பெனப்பழுத்தென்குமுமுதாண்டு
வாழ்வறவாழ்வித்தமருந்தே
செம்பொருட்டுணிவேசிருடைக்கழலே
செல்வமேசிவபெருமானே
எம்பொருட்டுண்ணைச்சிக்கெனப்பிடித்தே
னென்கெழுந்தருளுவதினியே.

* * * * *

புன்புலால்யாக்கைபுணாபுணாகனியப்
பொன்னெடுங்கோயிலாப்புருந்தென்
என்பெலாமுருக்கியெளியையாயாண்ட
வீசனேமாசிலாமணியே
துன்பமேபிறப்பேயிறப்பொடுமயக்கார்
தொடக்கெலாமறுத்தநற்சோதி
இன்பமேயுண்ணைச்சிக்கெனப்பிடித்தே
னென்கெழுந்தருளுவதினியே.
திருச்சிற்றம்பலம்.

என, பிடித்த பத்தென்னும் பதிகத்தைப்பாடி ஐ
ன்மவாசனையகற்றும் பிரபாவமுடையதான அத்தல

த்திலே கருவாசனையகற்றும் காதலோடு சிலகாலம்
வதிந்து அத்தலத்தைநீங்கி, திருக்கழுக்குன்ற மென்
னும் சிவகேசுத்திரஞ்செல்ல அபேஷித்து, சிதம்பர
வெல்லையையாடிச்சென்று அதற்கு உத்தர திசைசென்
று, மணிமுத்தர்திருமும் விருத்தாசலத்தைவணங்கி
திருவெண்ணையநல்லூர்க்குப்போய் அத்தலத்தைவ
ணங்கி, ஆண்டுவின்று, திருவண்ணாமலைக்குச்சென்ற
னர். தூரத்தேதானே * விசுவசிருண்மணியூரகமான
அருணாசலத்தைக்கண்டு தரிசனம்பண்ணி, பின்னர்
அப்பதிபுருந்து, திருவாலயத்துட்பிரவேசித்து அன
லாசலநாதரைச் சேவித்து ஆனந்தசாகரத்தீதமிழ்ந்தி
தம்மை மறந்து ஓலமிட்டு “அரிபிரமேந்திராதியா ஓ
லமிட்டலறிய காலத்தில் திருப்பாற்கடலிலுதித்த
ஆலாகஸத்தை உண்டருளிய பெருமானே! கங்காதா
ரே! பவரோகமருந்தே! முற்காலத்தில் அக்கினிப
ர்வதமாய் நின்றருளியபெருமானே! அகிலலோகஜன
னியாகிய உண்ணமுலையாள் பங்களே! அண்ணாமலை
யானே!” என்று ஸ்தோத்திரித்து, தம்மையாண்டரு
ளிய ஞானதேசிகத்திருமேனியைக் கண்டுக்கண்டும
திருப்தியெய்தாது அகண்டாகார சிவபோகமென்னு

* விசுவ சிருக - விராட்புருஷன்.

கச்சு மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

ம்பேரின்பவெள்ளத்தைப் பருகிப்பருகி அவ்விடத்
தேவதிந்தனர். அங்ஙனமாகுங்காலையில் மார்கழிமா
சத்தில் ஆருத்திராநகூத்திரத்திற்கு முற்பட்ட பத
துத்தினத்திலும் பிராமிய முகூர்த்தத்திலே மாதாக
ள சயனமொருவி அினலாசலநாதரைச் சேவிக்கும் வ
ணணம் மனைகடோறுஞ்சென்று ஒருவனையொருவர்
அழைத்துப் பூங்கமலவாவினிலே ஸ்நானஞ்செய்வ
தனைக்கண்டு அவர்கள் கூறியதாக, .

ஆதிபுமந்தமூயில்லாவரும்பெருஞ்

சோதியையாம்பாடக்கேட்டேயும்வாட்டடங்கண
மாதேவனருதியோவன்செவியோநின்செவிதான்
மாதேவன்வாங்கழல்களவாழ்த்தியவாழ்த்தொலிபோய
வீதிவாய்க்கேட்டலுமேவிம்மிவிம்மிமெய்க்மறந்து
போதாரமளியின்மேனின்றும்புரண்டிங்ங
னேதேனுமாகாஸ்கிடந்தாளென்னேயென்னே
மீதேயெந்தோழிபரிசேலோரொம்பாவாய்.

* * * * *

போற்றியருளுகநின்னாதிபாம்பாதமலர்

போற்றியருளுகநின்னந்தமாஞ்செந்தளிகள்
போற்றியெல்லாவயிர்க்கும்பேர்தமாம்பூங்கழல்கள
போற்றியெல்லாவயிர்க்குந்தோற்றமாம்பொற்பாதம்
போற்றியெல்லாவயிர்க்குமீறுமினையடிகள்
போற்றிமானுன்முகனுங்காணாதபுண்டரிகம்

போற்றியாமுய்வாட்கொண்டருளும்பொன்மலர்கள்
போற்றியாமார்கழிநீடேலோமொம்பாவாய்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

என்று திருவெம்பாவைஎன்னும் பாடல்பாடி, அ
ம்மங்கையரோ கூறியதாக,

செவகணெடுமாலுஞ்சென்றிடந்துங்காணபரிய
பொங்குமலர்ப்பாதம்பூதலத்தேபோந்தருளி
யெங்கன்பிறப்பறுத்தீட்டெந்தாமுமாட்கொண்டு
தெங்குதிரள்சோலைத்தென்னன்பெருந்துறையா
னங்கண்ணந்தனனாய்மகூவிவீட்டுருளும்
அங்கருணைவார்கழலேபாடுதுங்காணம்மாறாய்.

* * * * *

பெற்றியிறக்கரியபெம்மான்பெருந்துறையான்
கொற்றக்குதியின்மேல்வந்தருளித்தன்னடியா
குற்றங்கணிக்கிக்குணங்கொண்டுகோதாட்டிச
சுறையசுற்றத்தொடர்வறுப்பான்றொப்புதழே
பற்றியிப்பாசத்தைபபற்றறநாம்பற்றுவான்
பற்றியபேரானந்தம்பாடுதுங்காணம்மாறாய்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

என்று, திருவம்மாளைப்பாடி, சிலகாலத்து அங்
கேவதிந்து, பின்னர் ஆண்டுநின்றும் காஞ்சிமாபுரத்
துச்சென்று, அங்கேஏகாம்பரநாதனாயும், காமாட்சி

கச அ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

தேவியையும், குமரகோட்டத்தடிசளாகிய சுப்பிரமணியசுவாமிகளையும் வணங்கி, திருக்கழுக்குன்றஞ் சென்று, அங்கேஞானதேசிகத் திருமேனியைக்கண்டு, எல்லையில்லாப் பேரானந்தங்கொண்டு,

பிணக்கில்லாதபெருந்துறைப்பெரு மானுன்முகங்கள் பேசுவாக, கணக்கிலாததோரின்பமேவருந்துன்பமேதுடைத்தெம்பிரா, னுணக்கிளாததோர்வித்துமெல்லீயாமலென வினையொத்தபின், கணக்கிலாத்திருக்கோலநீவந்து காட்டியாகழுக்குன்றிலே.

* * * * *

இயக்கிமாறுபத்துகால்வளையென்குணஞ்செய்தவீசனே மயக்கமாயதோர்மும்மலப்பழுவல்லினைக்குளமுந்தவுந் [னை துயக்கறுத்தெனையாண்கொணடுநின்றாய்மலாக்கழ நறதெ கயக்கவைத்தடியூர்முனைவந்துகாட்டியாகழுக்குன்றிலே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

எனும் பாடல்பாடி சிலநாள் அங்கேவதிந்து பின்பு, ஆண்டுகின்றொருவி, சிதம்பரத் தெல்லையை நாடிச்சென்று, அத்தலத்தையடைந்து, இருபக்கமும நிராசிரியாய நிற்கும் கொன்றைமரங்களையும் ஏனைய சிவபூசைக்கு உசிதமான புஷ்பங்களலரும மங்களையும், சம்சாரவாசனைநீக்கப்பெற்ற மஹான்க

ள் வீற்றிருந்து வேதபாராயணமும் நிமலாகமபடன
மும் செய்கின்ற ஒலி ஓயாது கேட்கின்ற மண்டபங்
களையும், மன்றுகளையும், ஆபணவீதிகளையும், கிரகப
ந்திகளையும், சௌதமாலைகளையும், கண்டுகண்டு மகி
ழ்கொண்டு, திருவாலயத்தினுள்ளே புஞ்ந்து, திருச்
சபைசென்று, பஞ்சகிருத்தியங்கள் நடாத்தும்பொ
ருட்டு ஆனந்தத்தாண்டவம் புரியாநின்ற நடேசனா
த்தரிசித்தலும், அங்கேபரமசிவன் ஞானதேசிகத் தி
ருவுருவைக்காட்டலும், நேத்திரங்களினின்றும் ஆன
ந்தபாஷ்பஞ் சொரிய, தேகங்கம்பிக்க மெய்ம்மறந்து,
அன்பாராமை மீதூரன்ம்பெருமானே நோக்கி

இந்திரியவயமயங்கியிறப்பதற்கேகாரணமா
யந்தரமேதிரிந்துபோயருநரவில்வீழ்வேற்குச்
சிந்தைதனைத்தெளிவித்துச்சிவமாக்கியெனையாண்ட
வந்தயிலாவாணந்தமணிகொடிக்கைகண்டேனே.

* * * * *

பூதங்களைந்தாடிப்பலனுகிப்பொருளாகிப்
பேதங்களனைத்துமாய்ப்பேதயிலாப்பெருமையனைக்
கேதங்கள்கெடுத்தாண்டகிளரொளியைமரகதத்தை
வேதங்கடொழுதேத்தும்விளங்குதில்லைகண்டேனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கரு0 மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

என்னும் பாடலைப்பாடி, மூலஸ்தானத்திலிருக்கும் சிவலிங்கஜோதியும், சிதாகாசத்திலிருக்கும் நடனகாரணஜோதியும், ஏகாகாரமாயிருக்கும், மகானுபூதியில் இருந்து தம்மைமறந்து, நிஷ்கிரியராய் அசையாது சித்திரத்தெழுதிய புருஷாகார மென்ன நின்றனா. அப்பொழுது மாணிக்கவாசகப் பெருமான் நின்ற நிலையைக்கண்டோர் யாரும் அதிசயமடைந்து “இஃதென்னை! இஃதென்னை! இவரதுகைகால்சுள் நிஷ்கம்பமாயிருக்கின்றன, கண்கள் இமைக்கின்றில; இஃது என்ன அபாயமே!!” என்றுதம்முள்ளே பேசி அடியாரானோர்க்கி “அன்போ! சபையைவிட்டுத் தூரத்தே அகலுமா” என்றனர்.

பரிசாரகர்கள் இவ்வாறு ஷாத்தபோதும், நடேசரது தாண்டவஞான புராதனஇயற்கையைநாடி, ஆலோகனாதிதமான துரியுத்தீதபரவெளியில் அமிழ்ந்தித்தம்மைமறந்து, ஸ்தம்பம்போல் நின்றவராகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அதைக்கேளாது நின்று, பின்னர் சாமுடற்குள்ளே பிராணன்புகுந்தாலென்ன, திருக்காசரோ ருகங்களைச்சென்னி மேற்கூட்டி “சிவசிவபோற்றிபோற்றி” என்று ஸ்தோத்திரித்து, கனகசபையை மூன்றுதரம் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து,

மூலஸ்தானேசுவராவணங்கி, சிவகாமியம்மையி
 ன திருச்சரணா விந்தங்களைச் சேவித்து, ஆண்டுநி
 ன்றகன்று, அத்தலத்திற்கு மேற்றிசையி விருக்கும்
 புலீச்சரமடைந்து, அங்கேசிவபெருமானை வணங்
 கி, பின்புசிதம்பராவீதியிலே செல்லுகையில் குலாப
 பத்து, கோயிற்றிருப்பதிகம் கோயின்மூத்த திருப்ப
 திகம், கீர்த்தித்திருவகவல், திருவண்டப்பகுதி, போ
 ற்றித்திருவகவல், திருப்பொற்சுண்ணம், திருத்தெ
 ளளேணம், திருவுந்தியார் திருத்தோணைக்கம், தி
 ருப்பூவல்லி, திருப்பொன்னாசல், அன்னேப்பத்து,
 திருக்கோத்தும்பி, குயிற்பத்து, திருத்தசாங்கம், அ
 ச்சப்பத்து, ஆகிய இப்பாடல்களைப்பாடி, பின்னர்
 அங்கரின் புறத்தே ஓர்பன்னசாலேசமைத்து, அங்
 கேயோகபீடத்தில் வீற்றிருந்து சிவபெருமானது
 திருவடிக் கமலங்களைத் தியானித்துக்கொண் டிருந்
 தனர். இங்ஙனமாகுங்காலையில் மாணிக்கவாசகப்
 பெருமானது திருவாசகத்தமிழைத் தில்லையிலுள
 ளார் அதிசயத்துடன் புகழ்ந்திருந்தனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவம்பலச் சருக்கம் மூற்றிற்று.

பௌத்தராவாதில்வென்ற சருக்கம்.

திருவாதவூரடிகள் சிதம்பரத்தில் வில்வவனத்
திலே சஞ்சரித்து, ஜ்ரணபத்திரம் உண்டு சிவயோ
கத்திலிருக்கும்காலத்தில், சிவபக்தனாகிய தாபசனொ
ருவன் நானாதேசவளங்கனையும் அறியும் அபேக்ஷ
யினனாய், சோழமண்டலத்திலே சஞ்சாரஞ்செய்து,
இலங்காதுவீபம்சென்று அவ்விடத்துளவான கிரா
மங்களிலே சஞ்சரிக்குங்காலையில், தான்போன இ
டங்கடோறும் “தில்லைத்திருச் சிற்றம் வாழ்க” என
க்கூறு வானாயினான். சிவபிரானது திருக்கேத்திரத்தி
னே வாழ்த்துவதைக்கேட்டு மனம்புழுங்கிய அறிவி
ல்களாகிய பௌத்தர்களிற் சிலர்தமது இராஜனுக்கு
சைவதாபசரது விருத்தாந்தத்தை மொழிந்தனர்.
அஞ்ஞானங்குடிபுகுந்த சிந்தையனான பௌத்தரா
ஜன் அத்தாபசரைத்தனது சம்முகத்திற்குக் கொ
டுவரும் வண்ணம் தன்னேவளாளர்களைப் பணிக்க,
அவர்கள் சைவதாபசரிடஞ்சென்று “சுவாமி? உம்
மை எமது அரசன் அழைத்துவரும் வண்ணம் கட
டனையிட்டனன்; ஆதலில் நீர் யாதானுமோர் ஆகே

பெளத்தாவாதிவென்ற சருக்கம். கருட

பயின்றி வரல்வேண்டும் ” என்றுவேண்டினர். அப
போது தாபசர் “தேச்சஞ்சாரியாய் பிக்ஷாடனத்தினு
லே சீவனஞ்செய்யும் என்னுடனே நமது அரசனு
க்கு யாதுகாரியமுளது? ” என்றனர். அதுகேட்டு ஏ
வலாளர்கள் “ சுவாமீ நீர் பிக்ஷாடனத்தினால் சீவன
ஞ்செய்பவரோனும், யாவனாயும் திங்கிலிருந்து பரிபா
லனஞ்செய்யும் அரசனது ஏவற்படியே நடப்பது
அழகு ” என்றுசொல்லி வேண்டலும், அத்தாபசர்
அவர்களுடனேபோய் இராஜசம்முகஞ் சென்றனர்.
அங்கும் சைவர் தில்லைத்திருச்சிற்றம்பலம் வாழ்க எ
ன்றுசொல்லி வீற்றிருத்தலும் பெளத்தராஜன் சைவ
ரது விபூதிருத்திராக்ஷமாலையையும் கையில்விளங்கு
ம் பிரம்பையும், ஜடாகலாபங்களையும், கண்டு சிறிது
மனந்துளங்கி “தாபசரே! இப்பொழுது நீர் தில்லைத்தி
ருச்சிற்றம்பலம்வாழ்க என்று உரைத்தகாரணம்யா
து? என்று வினாவலும், தாபசர் “ இலங்காதிபதியே
கேள் ! சோழமண்டலத்திலே சிதம்பரமென்று ம
கிமை தங்கிய கேஷத்திரமொன்றுண்டு. அஃது மு
ன்னே தில்லைவனம்; அஃதேபுவனங்களுக் கெல்லா
ம் புராதனமானஸ்தலம்; விராட்புருஷனது இருதய
புண்டரீகமாகிய அத்தலத்தில் சுவர்ணசபையொன்

கருசு மாணிக்கவர்சகசவாமிகள் புராணவசனம்.

றுண்டு; அதிலே தேவாதி தேவராகிய பரமசிவன் கருணாசக்தியாகிய உமாதேவியார் கண்முகிழைப் பஞ்சகிருத்திய காரணமான நடனம்புரிவா. அங்கேநெடுங்காலம் குஷ்டரோகத்தினால் வருந்திய இரணியவன்மன்முழுகிய மாத்திரத்தில் அவனது வியாதிகள் யாவற்றையும் நீக்கியதான சிவகங்கை எனலும் ஓர் தீர்த்தமுண்டு. அதிலேமுழுகிப் பரமசிவனது ஆனந்தநடனத்தைத் தரிசனஞ்செய்வோர் ஜனனமரணவேதனையற்றுமோக்ஷசுகமடைவர். சகலான்மாக்களதும் பாசபந்தத்தினையொழித்து மோக்ஷசுகங்கொடுத்தற்குத்தாமே வல்லொன்னும். ஜயசீலத்தைக்காட்டும் வண்ணம் பரமசிவன், தமது வாமபாகத்தில் வீற்றிருக்கும் அண்டசராசரங்களனைத்தையு மீன்ற ஆனந்தவல்லியாகிய உமாதேவியார் பார்த்து, மகிழ்நடனம் புரிந்தனர். சிவபிரானது திருச்சரண விர்தங்களைத் தியானியாத தீயரும் மனம் வாக்குக் காயமென்னுநதிரிகரணங்களாலும் பாவமேபுரிகின்ற கொடியாருமும், ஒருதரம் திருச்சிற்றம்பலம் என்றோதில், அஃது பஞ்சாக்ஷரத்தை இருபத்தோராயிரத்து அறுநூறுதரம் உச்சரிப்பதற்குச்சமம்; ஆதலாலேதான் இலங்காதிபதி ! யான் தில்லைத்திருச்சிற்றம்பலம்வாழ்க எ

பெளத்தனாவாதில்வென்ற சருக்கம். கருநி

ன்று எப்போதும் சொல்கின்றேன் ” என்றனர். அவ்வுணாகேட்டலும், அரசனுக்குப்பாங்கே வீற்றிருந்த பெளத்தகுருசினந்து “ சைவனே ! பிடகாகம மூன்றனாலும் பிரதிபாதிக்கப்படும், கடவுளையன்றி வேறுவகடவுளர் உளரோ? யான் இத்தினத்தேதானே நின்றாற்புகழ்ந்துநாக்கப்படும் சிதம்பரத்திற்குச் சென்று நின் கிடவுளது வீரததுவசத்தையும் வீரக் கழலையும் அறுத்து, உலகோர்யார்க்கும் புத்தனே க டவுளென்னுஞ் சத்தியத்தை விளக்கி, அக்கனகசபையே எம்பெருமானாகிய புத்தனது பள்ளியாகச் செய்வேன். இக்காரியம்மூன்று தினத்தினுள்ளேமுடிப்பேனென்று பிரதிஞ்ஞைபண்ணி, ஓர் சிவிகைமீதிவர்ந்து தனதுசீஷவர்க்கங்கள் நார்புடையினுஞ் சூழச்சென்று சிதம்பரத்தெல்லையை யடைந்தான். அப்போது இலங்காதிபதியும், தன்னுடைய புத்திரியினதுமுகத்துவம்நீங்க, கனகசபைக்குப்போது அபேஷித்துசைனியங்களுக்குவந்துவரச்சிதம்பரத்திற்குப்போனான். அரசன் போதற்கு முன்னமேசென்ற பெளத்தகுருசிவிகையினின்றிறங்கி, புலீச்சரநாதது திருக்கோயிலின் கண்ணிருக்கும் கனகமயமான மண்டபத்தில் வீற்றிருந்தான். அதன் பின்னர் இலங்காதி

கருக மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

பதியும் அங்குசென்று, தன்குரவனாகிய பெளத்தனே வணங்கி அம்மண்டபத்திலேதானே ஒருசார் வீற்றிருந்தனன். அதுகண்ட திருவாலயப்பரிசாரகர்கள் மனம்நொந்து “இஃதென்ன அதுசிதம் !! இஃதென்ன அதுசிதம் !! எம்பிரானது திருக்கோயிலினுள்ளே புறச்சமயிகளாகிய பெளத்தர்கள் புகுந்தனரோ !!” என்று சொல்லிமனம்நொந்து, கோபித்து அவர்களை நிந்தித்து “பெளத்தனே ! நீ இவ்விடம் நின்றும் விடைவிட வேண்டி” என்றனர். அப்போது பெளத்தருடைய பரிசாரகர்களைநோக்கி “சைவர்களே! யான் சோழ மஹாராஜனது முன்னிலையிலே உமது சமயமாகிய சைவம் அசத்திய மார்க்கமென்றும், பெளத்தமே சத்தியமார்க்கமென்றும் ஸ்தாபித்தன்றி இவ்விடம் நின்றும் ஏகேன்” என்றான். இவ்வார்த்தை கேட்டவாம்பரிசாரகர்கள்யாவரும் ஓடி, தில்லைமூவாயிரவர்க்கும் ஏனைய மஹான்களுக்கும் இவ்விருத்தாந்தத்தை விளம்பினர். அழலாட்டியவேஸ்போன்ற அவ்வார்த்தை அவர்கள் செவிப்புக்குதலும், யாவரும் அக்கணத்தே தானே திருவாலயஞ்சென்று மண்டபத்திலேகூடி. “பெளத்தனே ! சிந்தும் அச்சமின்றி நீ நன்மெய்தனை. நீமுடன். இங்கு நீவந்திருக்கும் காரணம் யாது?”

பௌத்தலாவாதில்வென்ற சருக்கம். கருள்

எனவினாவினர். அவர்வார்த்தைகேட்டு பௌத்தரு
நுச்சவர்களைநோக்கி “ஆகமவேத புராணங்களா
லேநங் கடவுளாகிய சிவபெருமானே பரமபதியெ
ன நீவிர்ஸ்தாபிப்பீர்களேல், உங்கள்ஸ்தாபனத்தை
ஆசேஷித்து என்கடவுளே பரமபதியென ஸ்தாப
னம்பண்ணுவேன். வாதஞ்செய்யவல்லீரேல் வம்மி
ன்” எனக்கூறினன். அப்போது தில்லைமூவாயிரவ
ாகள் முனிந்து “பௌத்தனே நாய்குணத்தாலும்நி
ன்று அதன்கோபத்தினே நீக்குவது பெரியோர்கட
ன். இழிமையுடைய நின்னுடனும் வாதுசெய்வது
எங்கடனே. அரசனும் சகலகலா பண்டிதர்களும்
சேர்ந்திருக்கும் சபையிலே தருக்கஞ் செய்தக்கால்
வாதங்களின் குணதோஷங்கள் யார்க்கும் உறுதிப்ப
டும். அஃதன்றி, தனியேநின்னுடன் வாதஞ்செய்யத்
தகாது.” என்றுசொல்லி, அவர்களையாவரும் வே
றோரிடத்திற்கூடி “யாம் இவனைமுனிந்து ஓட்டுவே
மேல், ஊரார்யாரும் தில்லைமூவாயிரவர் பௌத்தன
து வினாக்கட்கு உத்தரம்புகல் அறியாது அவனைவீ
ணே முனிந்தனர். என்று உலகம் நம்மைப்பழிக்கு
ம் ஆதலில் மஹாசபையில் தருக்கஞ்செய்வதே அ
ழகு” என்று தம்முள் ஆலோசித்து மஹைநாள் ச

கரு அ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

பைக்குவரும்வண்ணம் பிராமணர்களுக்கும் பண்டி
தர்களுக்கும் ஏனைய மஹான்களுக்கும் பத்திரிகை
யனுப்பியாவரும் தத்தம் மனைபுக்கனர். அத்தினத
தில் சூரியாஸ்தமயனமாய் இருளெங்கும் பரத்தலும்
சைவர்களயாவரும் கின்னமனசுடையாராய் அன்ன
ம் அயின்றுது யின்றனர். அவர்கள் துயிலுக்கையில்
யாவரதும் சுவப்பனத்திலே நடேசப்பெருமான் திரு
க்கரத்திலே பிரம்புதாங்கி திருநுதலில் விபூதிதரித
து கழுத்திலே உருத்திராக்ஷமணிவுடந்தரித்து திரு
முகத்திலே திருப்புன்முறுவல் காட்டிமனோகரமா
ன திருவடிவங்கொண்டு “ அன்பர்களே ! அஞ்சாதி
ருங்கள் நமது சிதம்பரத்தெல்லையிலே மாணிக்கவா
சகனெனப்பெயரிய பக்தன் இருக்கின்றான். அவனை
பௌத்தனாவாதிலே வெல்லும் வண்ணம் வேண்டு
வீனோல், அவன் யாதானுமாகேஷபமின்றி அவர்களை
வாதில்வென்று நமது சைவத்தையே யாவரும் மகி
ழ்ஸ்தாபனஞ் செய்வான் ” என்று உரைத்து மறை
ந்தருளினர். சிதம்பரேசர் மறைந்து போதலும் அவ
ரகள் யாவரும் பேரானந்தக் கடலுள் திளைத்து, எம
பிரானது பெருங்கருணைத் திறத்தைவியந்தோதி பி
ன்பு துயின்றனர். பின்னர் சூரியோதயமாதலும், யா

பௌத்தநாவாதிவென்ற சருக்கம். ௧௫௬

வரும் சயனமொருவிஅன்றிராவில் பொன்னம்பலநாதர்தத்தம் சுவப்பனத்திலே தோன்றி உரைத்தருளியதை ஒருவருக்கொருவர் உணாத்து எம்பரமபிதாவை வியந்துகூறி, அன்பாராமைமேற் கொண்டு, சிவபக்த சிரோமணியாகிய மாணிக்கவாசகப்பெருமான் வீற்றிருந்து சிவயோகம் செய்யும் பன்னசாலையடைந்து, அங்கே எம்பெருமான் பதுமாசனம் விட்டெழுந்தலும், அவர்களெல்லாரும் விநயத்துடனின்றிபொன்னம்பலநாதர்தங்களுக்குச் சுவப்பனத்திலே உரைத்தருளியதைச் சிவானுபவச்செல்வருக்கு மொழிந்தனர். அப்போது தில்லைமூவாயிரவரது வார்த்தையிலே சிரத்தைகொள்ளாதவராய், திருவாதபுரேசர் வில்வவனத்திலே பல்லிடத்தும் உலாவிக்கொண்டு நின்றனர். அவர்கள் மீட்டும் மீட்டும் அவரை வேண்டி அவர்பின் செல்லவும் அவர் பௌத்தநாவாதிலே வெல்லுமாறு சென்றிலர். அப்போது தில்லைமூவாயிரவர் துக்கங்கொண்டு நடராஜர் திருச்சநகித்சென்று “சபாபதி! தேவரீர் மொழிந்தருளிய அடியவர் நாம் பலவாறு பிரார்த்தித்தபோதிலும் மிருகங்களோடு ஒடுகின்றனாயன்றி எம் வேண்டுகோளுக்குச்சம்மதிக்கின்றிலர். பௌத்தநாவாதிலே வெல்

கசு0 மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

லுதற்கு உபாயம் யாதுமொழிந்தருள்க” எனப்பிரார்த்தித்தலும் ஆகாசத்தினின்று “தில்லைமூவாயிரவரோ! நம்வார்த்தையைக் கேண்மின்திருவாதபுரோசனை அழைத்தற்கு ஓர் உபாயம் சொல்வேம், யாம் திருப்பெருந்துறையிலே திருவாத புரோசனுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்து திவ்விய திருவந்தியினாலே பார்த்த பொழுதே அவனுக்கு மாணிக்கரத்தினம் போன்ற வாக்கு உற்பத்தியானது. ஆதலில் நீவிர் அவனை மாணிக்கவாசகனென்னும் நாமத்தாலழைப்பீர்களேயாயின் அவன் நமதுவேண்டுமோட்பிரகாரமே பெளத்தனாவாதிலே வெல்வான்.” என்று சிவபெருமானது திருவாக்குப்பிறந்தது. அதனைக்கேட்டலும், தில்லைமூவாயிரவர்கள், ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கித்தமமைமறந்து, நடேசரது அருட்டிறத்தை வியந்தோதி, அக்கணத்திலேதானே வில்வவனஞ்சென்று, அவரது தீக்ஷாநாமமாகிய மாணிக்கவாசகர் என்னும் நாமத்தைச்சொல்லி அழைத்தனர். “மாணிக்கவாசகசுவாமீ! வந்தருளும் வந்தருளும்; பெளத்தர்களை நிக்கிரகஞ்செய்து சைவசித்தாந்தத்தை ஸ்தாபனஞ்செய்தருளும்” என்று தில்லைமூவாயிரவர்கள் அழைத்த சுவனங்கேட்டலும் மாணிக்கவாசகப்பெ

பௌத்தனாவாதில்வென்ற சருக்கம். ககக

ருமான், “இந்நாமம் குருந்தவிருக்ஷத்தடியிலே ஞானோபதேசஞ்செய்த காலத்து ஞானதேசிகராகிய கிருபாசமுத்திரம் அடியேனுக் கீந்தருளியது. அஃது இப்போது எம்பரனது அருளினாலே இவர்கட்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. இதிலே சந்தேகமின்று” என்று சிந்தித்து, தம்மைப்புண்ணியவந்தொனமதித்து, தில்லைமூவாயிரவர்களுக்குச் சமீபத்திலே வந்தனா. அவர்கள் யாவரும் கைத்தலங்களைச் சென்னிமேற் கூப்பி நமஸ்கரித்து, மாணிக்கவாசகப் பெருமானை பூசித்து, ஓர் தீக்ஷிதருடைய தோளின்மேலே எம்பிரானை ஏற்றி, சிவநாமங்களைப்பாடியும், எம்பெருமானுக்கு நாற்புடையிலும் ஆடியும், பல்வகைத்தாளங்கொட்டியும், ஹரஹரமுடிக்கஞ்செய்தும், சாமவேதகானம்பாடியும், பௌத்தகுருவிருந்த ஸ்தானத்திற்குச் சமீபத்திலே ஓர் மாமணிப்பீடமீது வீற்றிருப்பித்து, சைவாகமநிந்தர்களாகிய சண்டாளப்பௌத்தரைப் பார்ப்பது எம்பெருமானாகிய. மாணிக்கவாசகசுவாமிகளுக்குத் தகாதெனச்சிந்தித்து, ஓர் திரிசூட்சுலேகட்டினர். இங்ஙனமாகுங் காலையில் தில்லைமூவாயிரவர் விடுத்த திருப்பத்திரத்தைக்கண்ட சோழமஹாராஜனும், பெளராணிகர்களும், தார்க்கிகர்க

கசுஉ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

ளும், வையாகரணர்களும், ஆகமிகளும், வேதவித்த
கர்களும், ஏனைய மஹான்களும் வந்து மணிமண்ட
பத்தில் வீற்றிருந்தனர். சோழ மண்டலாதிபதியை
க்கண்ட ஈழமண்டலாதிபதி எழுந்து உபசாரஞ்செ
யது தானனுப்பிய திறையின் சேஷத்தைக் கொடுத்
து முகமன்பகர்ந்து நின்றலும், சோழராஜன் அவன்
விநயத்தை வியந்து அவனைத்தன்பாங்கில் வீற்றிரு
ப்பிதது மகிழ்வித்தனன். பின்னர் சோழமகாராஜ
னெழுந்து மாணிக்கவாசகசுவாமிகளது திருச்சர
னாவிர்த்தங்களின்கீழ் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து எழுந்
து, சென்னிமேற்கைகூப்பி வணங்கிநின்று “சுவாமி
சிவஞானச்செல்வனே ! வேதநிந்தகர்களாகிய பெள
ததனாவாதினே வெல்வது தேவரீரதுகடன். சைவா
கம நிந்தகர்களாகிய அவர்களைச்சங்கரிப்பது அடி
யேன்கடனாகும்” என்றனன். இவ்வார்த்தைகேட்ட
பௌத்தர்களையாவரும் மனம்நடுங்கிஇருக்க, மாணி
க்கவாசகப்பெருமான் பௌத்தகுரவனை “நீ ஈண்டு
வந்த காரணம் யாது?” எனவினாவினா.

“சைவனேகேளும் எங்கடவுளாகிய புத்தனைய
ன்றி ஏனையசமயக் கடவுளர் பதியல்லர் என்பதைஸ்
தாபிதது, இவ்விடத்தே பௌத்தர்களை வசிப்பிக்

பெளத்தனாவாதில்வென்ற சருக்கம். ௧௬௩

கும் வண்ணமே யான் ஈண்வெந்தேன்; இஃதன்றி
என்வரவிற்கு வேறுகாரணமில்லை” என்பதுபெளத்
தன்சூறலும், மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் திருப்புன்
னகைசெய்து, பெளத்தனது அஞ்ஞானத்திற்கிரங்கி
அவனைநோக்கி, “பெளத்தகுரவனே! நீவனவகுங்
கடவுளது இலக்கணங்களும், அக்கடவுளைச் சேர்வ
தற்குச் சௌபானபந்திக் கிரமமாயிருக்கும்நெறியம
கூறுவாய்” எனப்பணித்தனர். எம்பெருமான இவ்
வாறுபுகலலும் பெளத்தன் கோபமுற்று “சைவனோ!
பிறவிககுருடனுக்குச் சூரியப்பிரகாசங்காட்டல்முடி
யுமோ? என்கடவுளாகிய புத்தனது மகிமையாவற
றையுங்கூற ஆயிரம்நாவும்போதா; என்கடவுள் யோ
க்கியதையுடைய அடியார்க்குப் பிடகாக மத்திரயந
தைப்போதித்து, ஆன்மாக்களிடத்துக்கொண்ட கா
ருண்ணியங் காரணமாகப் பல்பகையோனிதோறும்
ஜன்மித்து, அவற்றிற்கு இதமேசெய்து, ஜீவஹிம்
ஸை, சோரத்துவம், அசத்தியம், மதுபானமாகிய
பாவங்களை யொழிந்து, * குஞ்சராசனவிருகூநீழவி
லேவீற்றிருப்பர். கருப்பசம்பந்தத்தாலுண்டாகும் உ
ருவம் வேதனை குறிப்பு பாவனை விஞ்ஞானம் ஆகிய

* குஞ்சராசனவிருகூநீழவினன்பது-அரசமரம்.

ககசு மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

பஞ்சகந்த சகிதமாய நானுபேத ஞானமுண்டாகி நீ
ங்குவதே ஜன்மவியசனம்; பஞ்சகந்தசகிதமான ஆ
ன்மா அழிந்துபோவதே கூணபங்கம் என்னும் மு
த்தி” என்றுகூறினன். அதுகேட்டு மாணிக்கவாச
கப்பெருமான் பௌத்தனது அஞ்ஞானத்துக்கிரங்
கி, சோழமஹாராஜனது முகத்தைநோக்கி, “பரமா
ணுப்பிரமாணமேனும் விவேகமற்றவனாகிய பௌத்
தனுக்கு யாம் யாதுபகர்வேம்” என்றுரைத்துப் பின்
னா பௌத்தனைநோக்கி “பௌத்தனே! நின்கடவு
ளாகிய புத்தன் குஞ்சராசனவிருகூநீழலில் வீற்றி
ருந்து தார்மிகபோதனுமயமான பிடகாகமத்தைப்
போதிப்பன் என்றுரைத்தனையே; ஞானம் உண்டா
கிமீட்டும் ஓர் மாத்தினாப்பொழுதினுள்ளே மறைந்
துபோம் என்றனையே; அங்ஙனமாயின், பதமும்
அர்த்தமும் ஆய்ந்து சொல்வதற்குமுன்னே உணர்
வுகெடில் அக்கடவுள் தருமசாஸ்திரம் பகர்வதெவ்
வாறு? இஃது அசம்பவமே. ஆதலில் தருமசாஸ்திர
மே நினக்கில்லை. நின்கடவுள் ஆன்மாக்களிடத்துக்
கொண்ட காருண்ணியங் காரணமாக நானுபேதயோ
னிகடோறும் பிறப்பன் என்றனையே; ஜன்மம் பிர
ஞ்ஞாபாவம் விளைப்பது வாஸ்தவமன்றா; அம்மேல்,

பௌத்தவாதில்வென்ற சருக்கம். ௧௬௫

ஒருவரது அஞ்ஞானத்தை அகற்றமுயல்பவர்க்கும் அஞ்ஞானபந்தனம் நிகழ்வுறுமேல், அவர் அஞ்ஞானமகற்றுவ தெவ்வாறு? நின்கடவுள் ஜீவஹிம்ஸை செய்யான் என்றுரைத்தனையே; நின்கடவுள்பிறந்த பல்வகையோனிகளுள் நாய் நரி புலி சிங்கமாதியவு ம் அடங்கி யிருக்கின்றனவே ; அங்ஙனமாகவே நாய்முதலியவற்றின் வடிவெடுத்துப் பசியினாலுள்ள றகாலத்துப் புல்லாதின்றான்? பஞ்சகந்தசகிதமாகி க்ஷணத்திலே உருவம் பங்கமாகும் ஒன்றுரைத்தனையே , அன்றியும் நின்கடவுள் ஆன்மாக்கட்குக் கருணைசெய்யும் பொருட்டாய்ப் பற்பலயோனிதோறும் பிறந்தனன் என்றனையே; அவ்வாறாயின் பரஸ்பரவி ரோதமா யிருக்கின்றவேதின் தாஷ்டாந்தங்கள். காரணமான ஆன்மாவோடுகூடும் காரியமான உருவமில்லாதவிடத்து, நின்கடவுளுக்கு உருவம் உண்டெனக் கூறுவதெங்ஙனம்? நின்கடவுள் க்ஷணபங்கமெய்துங்கால் பிடகாகமம் போதனைசெய்வதெங்ஙனம்? நின்கடவுளராகிய இருபத்தோர் பெளத்தர்களும் தாயரது உதரத்தையே பீறிப்பிறந்தனர்என நின்னூலிற்கூறப்பட்டிருக்கின்றதே. அங்ஙனமேல், தாயரைக்கொன்று நாகப்படுகுழியில் வீழ்பவரோ தேவலக்ஷணமு

ககக மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

டையார்? சதுர்ப்பூதங்களின் சம்மிச்சிரமேயன்றி,
உருவினுக்கு ஆன்மாவல்லையென நின்றாகமத்திற்கு
பபபட்டி டிருக்கின்றதே; அங்ஙனமாகவே, துயிலுங்
காலத்திலே முகத்திலேறிப்போம் ஏறும்பைப் பூத
பேதம் அறியாதவாறென்னை? ஆகாசமென்றோர் பூ
தமுமில்லை, அங்குவியாபிக்கும் சப்தமுமில்லையென
நின்னுலிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றதே; ஆகாசம் உல
கவழக்கமேயன்றி வாஸ்தவமானு பதார்த்தமன்று எ
னறுரைப்பையேல்; பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு என
ப்பமும் நான்குபூதங்களும் மிச்சிரமித்தற்கு ஸ்தான
ம அத்தியாவசியகமே; அங்ஙனமாகவே, அந்தஸ்
தானமே ஆகாசமாகும், இதனால் நின்மதம் ஆபாச
முடைய தென்பது திண்ணம். திக்கென்றுசொல்வ
து உலகவழக்கமன்றிப் பிறிதன்று என்று நின்நூ
லிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றதே; அவ்வாறாயின், நீவ
டதிசையிலே குஞ்சராசனவிருக்கும் உளதென்று வ
ணக்கஞ்செய்வதென்னை? நின்வார்த்தையும் செய்
கையும் ஒன்றையொன்று விரோதிக்கின்றனவே. இ
ப்போலி நியாயங்கள் மூடர்கள் பித்தர்கள் ஆகியவர்
சமுகத்திலே கூறப்படில்அன்றி, வித்துவான்கள் ச
பையிற் கூறப்படில் எவர் அங்கீகரிப்பார்? உயிர்

பெளத்தனாவாதில்வென்ற சருக்கம். ௧௬௭

களைக்கொன் றருந்துவது பாவம்எனப்பகர்ந்தும்புன்
புலாலுணவு கொள்கின்றனையே ; இஃதென்னை! நீ
புலாலுண்பையெனக் கருதிஉயிர்களை வதைப்போர்
பாவம் உன்னையன்றாசாரும் ? பஞ்சகந்தமுமழிவதே
கூணபங்கமென்னு முத்தியென்று நின்னுலிற் கூற
ப்படடிருக்கின்றதே, பஞ்சகந்தமுமழிய முத்திபெ
ற்றோர்யார் ? “பஞ்சகந்தமுமழிய அவற்றிலுண்டா
கும் ஞானமே” என உத்தரமுரைப்பையேல், பஞ்ச
கந்த மழியவில்லையென்றும் கூணபங்க மோகூமி
ல்லையென்றுங் கேர்டல்வேண்டும்” என்றிவ்வாறு
பெளத்தமத போதனைகளிலுள்ள ஆபாசங்களைப்பி
ரதரிசனத்தனர் ; அப்போது ஆகூஷபங்களுக்கு யா
தானும்சமாதானம்பகர வன்மையின்றிக் கோபமுற்
றுச் சைவசமயாசாரிய சுவாமிகளைப் பார்த்து “எங
கடவுள் யாவர்? எம்முத்தியாது?” எனவினாவினீரோ
நுங்கடவுள் யாவர்? நும்முத்தியாவதுயாது!” என்
றுவினாவலும் பரசமயதிமிரபானுவாகிய மாணிக்க
வாசகப்பெருமான் கூறுவாராயினார். “பெளத்தனே!
கேள். எம்பிரான் வடவிருகூநீழலில் வீற்றிருந்து
பரிபக்குவ அடியார்க்கு நிம்லாகம போதனைசெம்ப
வர் ; திருமேனியிற் பொலியும் திருவெண்ணீர்; ஆ

கசு அ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

னந்தத்தாண்டவர்; உமாதேவிசகிதர்; கருணாமிருத
சாகரர், எம்பிரான்மகிமையை வேதங்களின் சிரசு
ளாகிய உபநிஷதங்களும் கூறவல்லவா?" என்று சி
வஞானச் செல்வராகிய மாணிக்கவாசகப் பெருமா
ன்கூறலும், பௌத்தன் மாற்சரியமுற்று, எம்பிரா
னைத்தடுத்து "சைவோ! நுங்கடவுளாகிய சிவன்மு
ன்னே கல்லாவினிழலில் ஜபமணிவிளங்கும் கரத்த
ராய் வீற்றிருந்தனர் என்றுரைத்தீரோ; ஜபமணிவிள
ங்கும் கரத்தராய் யோகாசனத்தில்வீற்றிருந்தகாரண
த்தினாலே பரமவஸ்துவான கடவுள் நுங்கடவுள்எல்ல
ொன்றும், அவரின்மேலான பரமபதியொருவர்உள
ொன்றும் அனுமானித்தற்கு இடமுண்டே, உலகோர்
யாரும்வணங்கச் சிவன்நடனம்புரிகின்றொன்றீரோ.
நடனம்புரிபவர் தமக்குமேலானவர் பார்த்துமகிழும்
பொருட்டேயன்றிச் சுவேச்சையாய்நடித்தலுண்டா?
அங்நனமாகவே சிவபிரானின் மேலான கடவுளுண்
டென்பது திண்ணம். சைவோ! நுமதுகடவுள் திரு
மேனியெங்கும் வெண்ணீரணிந்திருக்கின்றனர் என
றீரோ. திருமேனியிலே சிவபிரான் வெண்ணீரணிந்
தமை அவரதுதிருமேனியினும்வெண்ணீறு அதிபா
வனமுடைத்தென்னுங்கருத்தினுள்ளு? சிவபிரான்

பௌத்தனாவாதில்வென்ற சருக்கம். ௧௬௬

அர்த்தநாரீசுவரன் என்றுரைத்தீஹே. ஸ்திரிபும்ஸ மி
ச்சிரமான வடிவம் அசம்பவமே. ஓர்பாகத்தில்உமா
தேவியிருப்பில் சிவபிரான் துறவறத்திருத்தல் எவ்
வாறு?" என்று பற்பல ஆக்ஷேபங்கள் செய்து சற்ச
மயமாகிய சைவத்தின்மேற் றேஷமேற்றினன். அக்
காலையில் சைவசித்தாந்தசாகரமாகிய மாணிக்கவாச
கப்பெருமான் புன்முறுவல்செய்து பௌத்தனது
அஞ்ஞானத்துக்காக இரங்கி, “பௌத்தனே நீ இப்
பொழுது பரமபதியாகியசிவபிரான்மேற் றேஷமாக
க் கூறியவற்றிற்குச் சமாதானஞ் சொல்லுங்கால்வே
தாகமங்களின் வாக்கியங்களைக் கூறல்வேண்டும். அ
வற்றைச் சண்டாளனாகியநின்முன்னேகூறல் மஹா
பாதகமேயாகும்; ஸ்தூலார்த்தங்களி னொற்றலாலேநி
ன்ஆக்ஷேபங்களுக்குச் சமாதானஞ் சொல்வேங்கே
ள். சிவபிரான் ஜபமணிதிருக்கரத்திற்றாங்கி வடவி
ருக்ஷநிழலில் எழுந்தருளியிருந்தமை தம்மிலும் மே
லான பரமபதிஒருவர் உளனென எண்ணி யன்று.உ
லகோர்யாவரும் தவமார்க்கப்பிரவேசம் புரியுமாறு
ம், எம்பிரானது சீஷரான சனகர்முதலிய மஹான்
களையோகந்தெரியும்வண்ணமுமேயென்றறி. சிவபிரா
ன் ஆனந்தநடனம்புரிவது தம்மின்மேலானோர் கண்

௧௭0 மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

மெகிழும் வண்ணமென்று ஆகேழ்பித்தனையே ; அதற்கன்று, சிருஷ்டிமுதலிய பஞ்சகிருத்தியங்களும் நடைபெறும் பொருட்டே. பஞ்சகிருத்தியங்களும் நடைபெறவே ஆன்மாக்கள் பாசபந்த வேதனையகன்று கைவல்யசுகமடைவது திண்ணம். ஆதலில் ஆனந்தநடனம் எம்பெருமானது பெருங்கருணைத் திறத்தை விளக்குகின்றதே. எம்பிரானாகிய பரமசிவன்வெண்ணீரணிந்தது யாதுகாரணம்பற்றி என வினவுவையேல் உத்தரமளிப்பேங்கேள். ஆன்மாக்களது வேதனைகளை அகற்றும் வெண்ணீர்றை எம்பெருமான் திருமேனியிற்றரித்தமை பிள்ளைகளது நோய்கற்றும்பொருட்டுத் தாயர் ஓளவுதம் உண்டது போலாகும் ; பெளத்தனே ! சிவபெருமானேயன்றி வெண்ணீரணியத்தக்கவர் வேறுயார், விபூதியினது மகிமை வேதங்களாலும் கூறிமுடியாது. அண்டசராசரங்களனைத்து மீன்றருளிய ஆனந்தவல்லியாகிய உமாதேவியானா எம்பெருமான் வாமபாகத்திற் கொண்டமை ஆன்மாக்கள் யாவற்றிற்கும் போகமளிக்கும் பொருட்டே ; அவற்றிற்கு யோகமளிக்கும் பொருட்டாக யோகவடிவுடன் இருந்தார். பரமசிவனது குணங்கள், இத்தகையமையே எனக் கூறுவது அரிது,

பௌத்தவாதில்வென்ற சருக்கம். களக

அவர் ஆதிகர்த்தா, சிவயோகி, ஜோதி, பேரானந்தசாகரம், நிராமயர், நீரஞ்சனர்; எம்பெருமான் மணியரங்கத்தில் நின்றருளிய நிலையேயன்றி வேறேதுபதம்? ஏதுநிலை? ஏதுகூறற்பாற்று?" என்று ஆக்ஷேபங்களுக்குச் சமாதான நியாயங்கூறி, பின்னர் ஸைவாகம நிரந்தர்களாகிய பௌத்தரது நாவிலே நின்றது அவர்கள் பேச இயற்றும் சரஸ்வதியைக்கோ பித்து “கலைமாதே! சிவபெருமானே நிந்திக்கின்றதீ யபௌத்தரது நாவினையகன்றுபோ” என ஆஞ்ஞாபித்தலும் சரஸ்வதி அஞ்சி அகன்றனள். அப்பொழுது பௌத்தகுரவனும் அவன் சீஷர்களும் *முகராயினர். அதுகண்ட இலங்காதிபதி மனம் நடுங்கி எழுந்து மாணிக்கவாசகசுவாமிகளது திருப்பாதாரவிந்தங்களின் முன் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து “எம்பெருமானே தேவரீர்கருணைவெள்ளம் பொழிந்திடும் திருக்கண்ணுல்லோர்க்கி என் ஊமைப்புதல்விக்கு வாக்குவரும்வண்ணம் திருவுளம்பற்றி யருள்வீரோல் அடியேனதேவரீருக்குத் தொண்டனாவேன், எனவேண்டினன். அப்பொழுது சிவஞானச்செல்வரான திருவாதவூரடிகள் அவனை அழைப்பித்து கருணாகடாக்ஷவீ

* முகரொன்பது-ஊமைகள்.

கௌ2 மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

கூணஞ்செய்து அவனைத்தமது திருமுன்னிலையில்
இருத்தி “மங்கையே! பெளத்தர்கள்செய்த ஆகூத
பங்களுக்கெல்லாம் நன்குசமாதானஞ் சொல்லு” எ
ன்று ஆஞ்ஞாபித்தலும் அவள்யாவரும் அதிசயிக்
கும் வண்ணம் உத்தரமளித்தனள். அவளுரைத்தஉ
த்தரங்களின் அருத்தத்தைச் சங்கிரகித்து மங்கையர்
செய்யும் திருச்சாழலாக. -

பூசவ தும்வெண்ணீறுபூண்ப துவும்பொங்கரவம்
பேசவ துந்திருவாயானமறைபோலுங்காணேடி
பூசவ தும்பேசவ தும்பூண்ப துவுங்கொண்டென்னை
யீசனவனெவ்வுயிர்க்குமியல்பானுன்சாழலோ

* * * * *

அருந்தவருக்காலின்கீழறமுதலானாகினையு
மிருந்தவருக்கருளுமதுவெனக்கரியவியம்பேட
யருந்தவருக்கறமுதனன்கன்றருவிச்செய்திலனைற்
மிருந்தவருக்கருலகியற்கைதெரியாகாண்சாழலோ,

திருச்சிற்றம்பலம்.

என்னும் பாடலைப்பாடினார். அப்போது இலங்
காதிபதி விபூதிருத்திராகூதமாலையாகிய சிவசின்னங்
களைத்தரித்து, பஞ்சாகூதத்தை உச்சரித்து ஆனந்
த் மடைந்து சிவபக்தனாகி, சோழமஹாராஜனும சித

பெளத்தலாலாதெ வன்றசருக்கம். கஎந

ம்பரவாசிகளும் * திருச்சிற்றம்பலமும் வாழ்களென்ப
பலதரங்கூறி மாணிக்கவாசகப் பெருமானைப் பிரத
க்ஷிணமாய்வந்து வீழ்ந்து நமஸ்காரம் பண்ணினான்.
அதனைக்கண்ட பெளத்தர்கள் எல்லோரும் தமது
முகத்துவம் நீங்கும்வண்ணம் பரமத்திமிர பாஸ்கர
மாகிய மாணிக்கவாசகப் பெருமானை வணங்கினார்க
ள். அப்போது சோழமஹாராஜனும் தில்லையிலுள்
ளாரும் அவர்கள்முகத்துவம் நீங்கும்வண்ணம் எம்
பிரானைவேண்டினான். சிவபக்தர் திருநேத்திரங்களா
ற் பரிந்துபார்த்தருளியபொழுதே பெளத்தர்களது
முகத்துவம் நீங்கியது. நீங்கலும் அவர்கள் ஆனந்த
மடைந்து எம்பெருமானைநோக்கி “சுவாமீ! சைவசி
த்தாந்தசாகரமே! அடியேம் ஜன்மாரந்தரங்கடோறு
மியற்றிய பரிதகத்தினால் முக்திசாதனமாகிய விபூதி
ருத்திராக்ஷத்தைப் பூண்டு ஜன்மசாபல்யகரமானப்
ஞ்சாக்ஷத்தை உச்சரிக்கப்பெற்றிலேம். அடியேங்
கட்கு விபூதிருத்திராக்ஷமாலே காஷாயவஸ்திரம் தந்
தருளி இந்தத்துவராதையை தகித்தருள்க” எனவே
ண்டினார். அவர்வார்த்தைகேட்ட மாணிக்கவாசகப்

* சித் - ஞானம். அம்பலம் - ஆகாசம் அம்பரம் 'என்
னும் வடமொழி அம்பலமென்றாயிற்று. .

கௌசு மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

பெருமான் சரற்கால பூரணசந்திரன்போன்ற திரு
முகத்திலே மந்தகாசப்பிரகாசங்காட்டி, அவர்கள் பூர்
வத்திலே புண்ணியஞ்செய்தவர்களென வெண்ணி,
சிவசாதனங்களாகிய வீழ்த்திருத்திராக்ஷ மாலிகை அவ்
வர்கட்கீந்து, காஷாயவஸ்திரம் தரிப்பித்து, அவர்க
ளது சீவரவஸ்திரங்களை அக்கினியிற் தகிப்பித்தனர்.
அவ்வமையத்திலே சோழமண்டலாதிபதியும் தில்லை
யிலுள்ளாரும், ஈழமண்டலாதிபதியும் பௌத்தர்க
ளும் சுவர்ணசபைக்குச் சென்று நடராஜாருடனே
வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து மாணிக்கவாசகப் பெருமானை
ஸ்தோத்திரித்து அவரது விடைபெற்று தத்தம் ஸ்
தானஞ் சென்றனர். இவர்கள் போதலும் மாணிக்க
வாசக சுவாமிகள் திருப்புலீச்சரம்போய் அங்கே மு
னபோல வீற்றிருந்து பேரானந்த சாகரத்துள் மூழ்
கி, மானும்புலியும் ஒருங்குவந்து தேகமுரிஞ்சிப்போ
கவும், பசுக்கூட்டங்கள் கன்மென்னும் பிராந்தியால்
மோந்துநக்கவும், பறவைகள் ஆனந்தக்கண்ணீரைப்
பருகவும் சிவயோகம் பயின்றிருந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பௌத்தரைவாதில்வென்ற சருககம்

முற்றிற்று.

திருவடிபெற்றசருக்கம்.

சிவயோகம் பயின்று அகண்டாகார சிவபேரீக
மென்னும் பேரின்பவெள்ளம் பருகிப்பருகி இருந்த
வராகிய மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் திருப்படையா
ட்சி, திருப்படையெழுச்சி, அச்சோப்பத்து, தேவ
லோக யாத்திரைப்பத்து, ஆகிய பாடல்களைப்பாடி,
மனோவியசனஞ் சிறிதுமின்றி, சிதம்பரமே எவற்றி
னும் மேலான சிவபதமெனக்கண்டு இருக்குங்காலத்
தில், நடராஜர் பக்தசிகாமணியாகிய மாணிக்கவாச
கப்பெருமானமேற் கொண்ட பேரன்புமீதூர, ஓர்
பிராமணவடிவங்கொண்டு, திரிசூத்திரம்விளங்கவும்
திருநுதலிலணிந்த திரிபுண்டரம் திகழவும் மெல்ல
மெல்ல அசைந்து திருவாதவூரடிகளுக்குமுன் செ
ன்று நின்றருளினார். அந்தணரைக்காண்டலும்மாணி
க்கவாசகப்பெருமான், பரிவுகூர்ந்து சுவாமீ ! இவ்
விடத்தே வீற்றிருமென ஆசனம்வழங்கினார். அந்த
ணர் வீற்றிருத்தலும் திருவாதவூரடிகள் அவர்எத்
தேசத்தவரென வினாவினார். பிராமணர் பாண்டிதே
சத்தவரென கூறக்கேட்ட மாணிக்கவாசக சுவாமிக
ள் அந்நிசந்தோஷமுற்று “சுவாமீ ! பிராமணோத்தம

கௌசு மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

ஹோ! திருப்பாதபுண்டரீகங்கள் வருந்த ஈண்டுவந்தகா
ரணமென்னை? எனவினாவ, எம்பிரான்“சுவாமீ! உம்
மைக் காணும்பொருட்டே வந்தேன்; நீர் அரிபிரமே
ந்திராதியர் அறிவரும் சிவபெருமானைக் குதினாயின்
மீதேறிவர இயற்றிய பெருங்கீர்த்தியினுலே பாண்டி
மண்டலமுழுதும் மேன்மையடைந்தது. நீர்திருப்பெ
ருந்துறையிலே ஞானதேசிகரது திருவடிகளைச்சே
வித்து வியசனங்களயாவும் நீங்கி, திருக்கழுக்குன்ற
ஞ்சென்று, பின்னா சிதம்பரக்ஷேத்திரம்வந்து பெள
ததனா வாதினேஜயித்து, சைவசித்தாந்த ஸ்தாபனம்
செய்தீர் என்னும் விருத்தாந்தத்தைக் கேள்வியுற்று
சைவர்கள் சகலரும் ஆனந்தக்கடலுட் டினைத்தனா.
பொன்னம்பலவாணனா வியந்து பாடிய திராவிட
பிரபந்தங்களை ஒதும்படி எண்ணி, அவற்றை உமது
அற்புத திருவாயினிற்கேட்டு எழுதலவேண்டுமென்
னும் பேராசைதூண்ட ஈண்டுவந்தேன்” என்றனர்.
அவ்வார்த்தை கேட்ட மாணிக்கவாசகசுவாமிக ளதா
ம்பாடிய சதுவேதார்த்தகமான அற்புததிராவிட
பிரபந்தமான திருவாசகமுழுதையும் மனமுவந்து
சொல்ல, நடேசர்தமது அருமைத்திருக்கரங்களால்
ஓடோட்டில் வரைந்தருளினர். பின்பும் தமதுவாற்சல்

ய குழந்தையாகிய மாணிக்கவாசகசுவாமிகளது அ
ற்புதமனோகர மாணிக்கரத்தின வாசகாமிர்தத்தைத்
தமது செவிகளில் நிறைக்கவேண்டுமென்னும் வா
ஞ்சையினாலே, பக்தசிரோமணியைநோக்கி “சுவா
மீ! பொன்னம்பலநாதரைக் கவிநாயகனாகக் கொண்
டு ஓர் கோவைப்பிரபந்தம் பாடல்வேண்டும்” என
வேண்டினர். அப்பொழுது மாணிக்கவாசகப்பெரு
மான்.

திருவளா தாமஸா சீர்வளாகாவிகளீசா திலலைக, குருவமர்
பூங்குமிழ்கோங்குபைங்காந்தள்கொண்டோய்குதெய்வ, மரு
வளாமாலை யொர்வலலியினுல்கியனநடைவாயந், துரு...
காமனறன்வெனறிகொடிபோன்றொளிரகினறதே

போதோவிசம்போபுனலோபணிகள துபதியோ
யாதோவறிகுவதே துமரீதியமன்விடுதத
துதோவனங்கனறுணையோவிணையிவிதொல்லைத்திலலை
மாதோமடமயிலோவெனநின்றவாவாழ்பதியே

திருச்சிற்றம்பலம்.

என்னும் செய்யுட்களை முதலாகக் கொண்டு
ஞானனுபவத்தை வர்ணித்து நானூறுதுறை, ம...
தான கோவைப்பிரபந்தத்தைச் சொல்ல, அழகிய
சிறுமம்பலமுடையார் தமது அருமைத்திருக்கரத்தா

கள் அ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

ல் எழுதி, புஸ்தகத்தைக்கட்டி அவர்முன்னேவைத்
து அந்தர்த்தானமாயினர். அதுகண்டு விரைந்துஎழு
ந்து திருவாதவூரடிகள் அந்தணவடிவங்கொண்டு வ
ந்தருளிய கருணையங்கடல் தில்லைச்சிற்றம்பலமுடை
யாரொன நிச்சயித்து எங்குமோடினர், 'ஆனந்தககூ
ததரைநாடினர், எம்பிரான்மீதுபற்பலதுதிபாடினா,
ஆனந்தக்கண்ணீர் பொழிந்தனர், "அடியேனதுபா
டலைத் திருக்கரத்தாலெழுதியவர் பொன்னம்பலவா
ணரோ !!! எம்பெருமானே அடியேனை ஈண்டிகைவி
டுத்து எங்குபோயினீர்" என்று பூமியின்மேல் விழு
ந்தனா. சாமகானப்பிரியராகிய நடனசபாபதி அடி
யேனது பாடல்களை அருமைத்திருக்கரத்தால் எழு
தியருளினமையால் அடியேன் கிருதார்ததன் கிரு
தார்ததன் எனப்புகன்றனர். "எம்பெருமானே! சி
றியேன்முன நில்லாது விரைவிலே அந்தர்த்தானமா
யினகாரணமயாதோ?" என்றி,ரங்கிதனாமீது விழு
ந்தனா. பேரானந்தப்பெருங்கடலுள் ஆழ்ந்தனர். இ
வ்வனமாதலும் அற்புததிராவிடப் பிரபந்தத்தில் ம
கிழடையும நடராஜர் சிதாகாசம்புக்கு, அரிபிரமன
ஆதியோனானோக்கி இஃது நம்பகத்தன மாணிகச
வாசகனுவியற்றப்பட்ட அற்புதமான தமிழப்பிரபந

ஈமஎன்றுசொல்லி, அதைச் சதுர்வேதங்களையும்பிர
லாகமங்களையும் திருவாய்மலர்ந்தருளிய அருமைத்தி
ருவாயினால் வாசித்துக்காட்டி, திருக்கோவையாரி
ன் முடிவிடத்தில் திருச்சிற்றம்பலமுடையார்கரவி
கிதமென எழுதி, அப்புஸ்தகத்தினை சேமித்து, பி
ன்னர், தம்மடியாராகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகள
து பிரபாவத்தையும் மகிமையையும் சுகலகவாபிர
வீணத்துவத்தையும், மற்றைய அடியார் எல்லோர்
க்கும் உணர்த்தத்திருவுளமபற்றி, அத்திருமுறையை
அரங்கமணிமண்டபத்தின் வாயிற்படியில்நவத்தரு
ளினர். அதனை அர்ச்சகராகிய ஓர் தீக்ஷிதர்கண்டு
அற்புதமடைந்து, இப்புஸ்தகம் நண்டிருததல் தை
வீகமென்று அதிசயமெவள்ளத்தாழ்ந்து, அந்தக்ஷ
ணமே பேரவாவென்னும் பிரசண்டமாருதந்தாக்க ஓ
டி தில்லைமூவாயிரவர்க்கும் அந்தக்ஷத்திரத்திலே
உறையும் ஏனையோர்க்கும் தாம்கண்ட அற்புதத்தை
மொழிந்தனர். அவ்வார்த்தை கேட்டோராவரும்
ஆனந்தவேலாவலய நாப்பட்படிந்து இராஜிதமணி ய
ரங்கமண்டப வாயிற்படிமுன் வினாந்தோடி, அச்ச
ததுடனின்றி, “இஃது எம்பிரான் திருவாய் மலர்ந்
தருளிய ஆரியசைவசித்தாந்தமே யாதோ?” என்றறி

கஅ0 மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

லது உத்தமமென்று யாவருங்கூறலும், அமமஹா
ன்கள் கூறியவார்த்தையைக் கடைப்பிடித்து, ஓநீ
கூழிதர் அத்திருமுறைக்கு மலர்களால் பூஜனைபுரி
து தூபதிபங்காட்டி, திருப்புஸ்தகத்தின் திருக்க
யிற்றையவிழ்த்து அதிலெழுதியிருக்கும் சிவபுராண
முதலிய திருவாசகத்தமிழையும் திருக்கோவையார்
நானூறு பாடலையும் ஒதி நற்றில் திருவாதபுரோசன்
மொழிந்தது திருச்சிறதம்பலமுடையார் கையெழு
த்தது என்று வாசித்தனர்.

ஒருகாற்கேட்சினும் உருகாமனமும் அழல்வாய்
ப்பட்ட மெழுகேபோல, உருகுமாரியற்றும் திருவாச
கத்தமிழ், திருக்கோவையாரூடன் செப்புதல்கேட்
, தில்லமுவாயிரச செய்யமாமுனீவரும், அல்லநீ
நெஞ்சத் தறிஞருமதம்மை மறந்தருட் சிவபிரான
மானுடர்உய்ய சிறந்தநறமிழ்தூல் செய்வித்தனர்
என, நடராஜனா ஸ்தோத்திரிதது, சிவஞானச்செல்
வரான மாணிக்கவாசகப் பெருமானைப்புகழ்ந்து, இ
ப்பாடல்களிருக்க, சிவலோகசாதன மார்க்கமுடைய
வேறும் சைவதூல்கள்வேண்டுமே” எனவியந்தோ
தி, வினாவில் ஆண்டுநின்றகன்று, அந்தஅற்புத தி
ராவிடப் பிரபந்தங்களின் அருத்தத்தை மாணிக்க

வாசகப் பெருமான் தமது அருமைத்திருவாயினால்
 மொழிந்தருளும் வண்ணம், அவரைப் பிரார்த்திக்கு
 மாறு அவரிருகரும இடஞ்சென்று, அவர்திருமுன்
 நிலையில் வீழ்ந்து “எம்பெருமானே! இப்புஸ்தகம்
 நடராஜரது திருவருளால் அரங்கமணி மண்டபவா
 யிற படியிற்கண்டனம், இஃது சிவபெருமானது தி
 ருவருளன்றிப் பிறிதென்னே?” என்று விண்ணப்பஞ்
 செய்தனா. அவர்கஞ்ஞாத்த வாரததை திருவாசகத
 தமிழ்புகன்றருளிய சிவஞானச்செல்வராகிய திரு
 வாதவூரடிகள் திருச்செவ்வழியே தேவாமிர்த தா
 னாபோலச செல்லலும், எம்பெருமான் உடலங்கம
 பித்து திருநேத்திரங்களினின்றும் ஆணந்தவருவி பூ
 ரணமாயப் பொங்கித்ததும்பிச் சொரிய, அன்பாரா
 மை மீக்கொள்ள, திருக்கரசரோருகங்களிரண்டை
 யும சிரமிசைவைத்து “இழியேன்பாடிய புனபாட
 லையும் ஆரணங்களும், அரிபிரமேந்திராதியரும் போ
 ற்றப் பெறும் சிவபிரான் அங்கீகரித்தருளும் வண்
 ணம் யான்யாதுதவம்புரிந்தேன் அறிகிலேன் அறி
 கிலேன்” எனறுனாத்து அழுதனர். அவ்வமையத்
 தில தில்லையிலுள்ளார் யாரும் அஞ்சலிக்கரத்தின
 ராய்நின்று எம்பெருமானேநோக்கி “சுவாமீ! ஆரண

க அஉ மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்.

ர்த்த பூரணமான திருவாசகமென்னும் தேனே சிவ
பிரான் திருச்செவிமடுத்தருளும் வண்ணம் வந்து
செய்தருளிய செயல்களையார்வை? அடியேங்கட்கு
கௌதூகல முண்டாகின்றது அவற்றை எம்பெரு
மான் மொழிந்தருளுக” எனவேண்டினர். அவர்கள்
வேண்டிலும் நாதவந்தமுங்கடந்த மெய்ஞ்ஞானவா
னந்த போதமாகிய சிவபெருமான் விஷ்ணுமுதலிய
தேவர்களது மனங்களுக்கும் வேதச்சிரங்களுக்கும்
ஆதிதமான திருவடிக்கீழ்மலங்கள் பூமிமேற் பட்டுவ
ருந்தவந்து, அடியார்க்கெளியொன்னும் தம்துபேர
ருட்டிற்றத்தை விளக்கும்வண்ணம் செய்தருளியு செ
யல்களாவையும் செப்பியருளினர். அவற்றைக்கேட்
டுப் “பொன்னம்பலநாதர் அவரடியார் இன்னம்பலப
லயோனியிலெய்தாவகை கருணைகூர்ந்தனர்” எனப்
புகன்று, அந்தமகிமைதங்கிய தமிழ்ப்பிரபந்தங்களின்
அருத்தத்தை மொழிந்தருளும்வண்ணம் சிவஞான
ச்செல்வரை பிரார்த்தித்தனர். அப்போதுமாணிக்க
வாசகசுவாமிகள் “அன்பர்காள் ! நீவிர்வேண்டியவா
றே தமிழ்ப்பிரபந்தங்களின் அருத்தத்தைக் கனகம
ணிஅரங்கஞ்சென்று பகர்வேன்” எனப்பகர்ந்து அ
வர்களெல்லாஞ் சூழ்ந்துபோக நடந்து ஆண்டுசென்

று நடேசரது திருச்சந்நிதியினின்று இத்தமிழ்ப்பிரப்
 நதத்தினருத்தம் இவரே என்று தாண்டவராஜனாக்
 காட்டி யாவருங்காண மறைந்து சிவசாயுச்சியமடை
 ந்தனர். மாணிக்கவாசகப்பெருமான் பாலுடன்நீர்க
 லந்தெனன சிவத்துடன் ஐக்கியமாதலும் தில்லையி
 லுள்ளார் யாவரும் ஆனந்தபரவசமடைந்து தேகக
 ம்பிதமுற்று மேனிவெயர்த்து உரோமாஞ்சிதமுந்
 றுசிரமிசை கரதலங்கூப்பி ஹரஹர முழக்கஞ்செ
 யதனர். சிவஞானச்செல்வர் சிவசாயுச்சியபதம் அ
 டைந்தமாத்நிரத்தில் சிவபெருமானுக்குப் பாங்கே
 நின்ற பிரம்தகணங்கள் நடனஞ்செய்தன; கணாகி
 பதிகள் ஆனந்தமுழக்கஞ்செய்தனர்; துமபுருராத
 சிததவித்தியாதரர்கள் சாமவேதகானஞ் செய்தனர்.
 அந்தரதுந்துபி முழங்கின; தேவர்கள் மந்தாரபுஷ்ப
 மாரிபொழிந்தனர். சிதம்பரவாசிகள் யாவரும் பொ
 னனம்பலநாதரது பூவகழல்மன்னிய மீனசுடையா
 ராய்ப் மஹாதேவரது கருணைவெள்ளததாழ்ந்துசை
 வசிததாந்த சாகரமாகிய மாணிக்கவாசகப் பெருமா
 ன்திருவாய்மலர்ந்தருளிய அற்புததிருவாசகத் தமிழ்
 ஷெனனும் அதிமதுரச் செந்தேனைப் பருகிப்பருகி ஆ
 னந்தமடைந்திருந்தனர்.

கடிசு மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்

நானிருந்துளதோலு மென்புநரம்பஞ்சீயு
மானவுடறசிலருப மாயிதனைத்தெளியாம
லூனுடலுககினாதேடி யுழனறுலகிறதடுமாறி
மாநரகிறபுகுதுமதோ மாயைவகைப்படுவோகள.

வேறு.

வா தலூரநணாதந்திரு வாய்மைவிளங்குதிருக்கலைத்
யோதுனரனபுடனெண்செவி யூடுமுக்கந்ததுகேட்டோ
போதமெஞ்ஞானமுறுஞ்சக போகமுடனபுகழ்பெறுவாக
ட திலடவங்கடொலைந்துவின சோசுவ வல சியலோகமே

வேறு.

பூதலமாதுமவாழ்க பொன்மண்பொழிந்ததுவாழ்க
வேதவாகமமும்வாழ்க வேந்தரசெங்கோலும்வாழ்க
திஜலஞ்செழுத்துநிறுஞ் சிவனடிவாருமவாழ்க
வாதலூர்வதபுராணம படித்திடக்கேட்டே வாழ்க

திருச்சிற்றமடலம்.

திருவடிபெற்றதசருக்க முற்றி, 2.

—*—

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் புராணவசனம்

முடிதுப்பெற்றது.

